

* * * * *



Skolotāja darbs ir mana sūtība, sirdslieta un dzīves aicinājums. Esmu kā saaugusi ar skolu, man tā šķiet kā dzīva. Elpojoša.

Ar sirdspukstiem, kuros atbalsojas mazo pirmsskolēnu sīko solīšu, lielāko skolas bērnu, skolas darbinieku un skolotāju ikdienas steidzīgās gaitas. Stundu miers un starpbrīžu skaļums. Svētku prieks un ikdienas grūtības.

Ar logu acīm, kuras no sava pakalna noraugās uz visu pilsētu. No rītiem sagaida katru, vakaros pavada. Māja ar daudziem logiem simbolizē atvērtību un daudzpusību.

Durvis kā gādīgas mammas rokas vienmēr ir atvērtas visiem savējiem un viesiem.

Katrā viesmīlīgā un gādīgā sētā galvenā ir mamma. Otrajās mājās – skolā šī loma skolotājiem, sirdsgudriem un zinošiem, laipniem un prasīgiem, visu varošiem. Mīļiem. Un tādiem arī novēlu mums būt vienmēr.

Savukārt mūsu skolēniem vēlos teikt: “Īpaša vērtība dzīvei ir tad, ja tas, par ko saņem algu, sakrīt ar lietām, par kurām sirds saka, ka tev tas jādara. Tāpēc vajag mācīties. Jo labāk tu mācies, jo stiprāks izaudz, un tad jo lielāka teikšana pār to, ko tu darīsi, ir tev, nevis ārējiem apstākļiem. Jo mūsu valsts neatkarību veido katra iedzīvotāja brīvība. Kas ir neatkarība, brīvība? Tā ir atbildība par savām izvēlēm.”

Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolas direktore Inese Raiskuma

Himna

Smiltenes Trīs pakalnu skolai

1. Ik rītu pie tevis es nāku
Un pastāstu, ko jaunu māku,
Un gaidu, ko man jaunu iemācīs
Mazs Sprīdītis, liels Laimes lācis.

Piedz.

Šī diena ir viena no simtām,
Un tomēr tā nelīdzinās citām.
Šī skola ir viena no daudzām,
Bet tikai šo par savu mēs saucam.

2. Tik daudz jau es protu un zinu,
Kas būšu – vien to tikai minu.
Bet lai cik tālu dzīve aizvestu,
„Trīs pakalnus” es neaizmirstu.

Piedz.

Šī diena ir viena no simtām,
Un tomēr tā nelīdzinās citām.
Šī skola ir viena no daudzām,
Bet tikai šo par savu mēs saucam.

3. Es gribu, lai vienmēr tā būtu,
Ka man ir prāts un sirds, ko jūtu!
Un, ja tu arī to pašu vēlēšies,
Mums paveiksies un labi klāsies!

Piedz.

Šī diena ir viena no simtām,
Un tomēr tā nelīdzinās citām.
Šī skola ir viena no daudzām,
Bet tikai šo par savu mēs saucam.



2009. gada 28. janvārī “Draudzīgā aicinājuma” dienā
dzejniece Marika Svīķe dāvā savas dzejas vārdus skolas himnai

Mūsu skolas simbolika

Vimpelis

Skolai bija sava himna, tāpēc kā piederību savai skolai nolēmām veidot arī vimpeli. Projektu dienu laikā kopā ar 5.c klases meitenēm strādājām pie tēmas „Skolas vimpelis”. Sadalījāmies grupās, katrai grupai bija jāizdomā, kāds varētu izskatīties skolas vimpelis.

Aizgājām ekskursijā uz kultūras namu, kur mums parādīja, kādam ir jāizskatās vimpelim un cik tie ir dažādi, no kāda materiāla veidoti un kas uz vimpela ir attēlots.

Tad ķērāmies pie darba un skicējām. Gribējās vimpelī ielikt skolai aktuālo un to, kas atspoguļotu skolas logo.

Izveidojām skices un nobalsojām par labāko darbu. Uz vimpela bija skolas nosaukums „Trīs pakalnu pamatskola” un logo. Tad sekoja darbs pie paša vimpela aušanas. Bija jāsameklē audēja, Smiltenes Lietišķās mākslas studijas vadītāja Inese Kauliņa auda mūsu skolas vimpeli. Kopīgi vienojāmies par krāsu salikumu, sevišķi izceļot oranžo. Krāsu dziju skolai dāvināja skolotāja Vija Sokolova. Darbs tika veikts vasaras mēnesī, lai, uzsākot jauno mācību gadu, vimpelis būtu gatavs. Pamats – brūnā krāsā.

2009. gada 1. septembrī, sākoties jaunajam mācību gadam, mūsu skolai bija arī sava piederības zīme - vimpelis!

Kāpēc skolai bija nepieciešams vimpelis?

Mūsu skolai ir senas un jaukas tradīcijas. Piedaloties lielajos valsts mēroga pasākumos, piemēram, Dziesmu un deju svētkos, bija nepieciešams šāds vimpelis, lai varētu atpazīt mūsu skolu.

Bet vēlāk, mainoties skolas nosaukumam, bija jādomā arī par vimpela maiņu. Tāpēc tagad, pamatojoties uz to, ka mēs esam EKO skola, tā pamatu izvēlējāmies zaļā krāsā, bet burtus – oranžā krāsā. Atkal uzrunājām audēju Inesi Kauliņu. Viņa piekrita uzaust citu, jaunajam skolas nosaukumam atbilstošu vimpeli.

2012. gada 1. septembrī skaistais Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolas vimpelis ieņēma goda vietu skolā, lai parādītu mūsu viesiem savu piederību šai skolai un Smiltenes pilsētai.

Skolotāja Vija Sokolova



2009. gada 1. septembrī (no kreisās: 6.c klases skolnieces A. Eglīte un E. Rīdere)

No Līnijas personāla korpusa līdz Trīs pakalnu pamatskolai

Smiltenes 8 CBR 20. gadsimta septiņdesmitajos gados bija izaudzis par otru lielāko ceļu būves uzņēmumu, tūlīt aiz Rīgas 4. CBR. Uzņēmuma pārvaldes personāls strādāja Smiltēnē Rīgas ielā 16 mehānisko darbnīcu saimnieciskā bloka otrajā stāvā un slēgtas automašīnu stāvvietas kantora daļā. Rīgas ielas apbūves ģenerālplānā bija paredzēts arī Līnijas personāla (administratīvais) korpus. Latvijas PSR Autotransporta un šoseju ministrijai ceļu būvei un ar to saistītām ēkām finansu līdzekļi bija pietiekoši, bet trūka celtniecības materiālu. Tādēļ uzņēmumiem, kuriem bija vēlme un enerģija sagādāt būvmateriālus, bija iespēja būvēt. Ceļiniekiem daudz līdzēja sava *valūta* – asfaltbetona monopols. Asfaltbetons bija vajadzīgs daudzām organizācijām. 8 CBR vadībai un speciālistiem, apejot likumus, vadītājiem saņemot rājienu, zaudējot prēmijas, tika iegūti gan materiāli, gan darba algas fonds, un būvniecību varēja veikt. Ministrija atbalstīja būvniecību, jo Smiltenei jau neoficiāli bija piešķirts *ceļinieku galvaspilsētas* tituls, tādēļ ceļiniekiem bija nepieciešams reprezentabls kantoris, kuru būvēja par vissavienības līdzekļiem (atskaitījumi vietējās nozīmes ceļiem), kurus atbilstoši normatīviem dokumentiem varēja izmantot tikai ēkām, kuras bija tieši saistītas ar ceļu būvi (t.i., ēkas pie izbūvējamiem ceļiem). Tādēļ, lai apmānītu Maskavas valsts plānu, ēku nosauca par Līnijas personāla korpusu. Šāds nosaukums parādās arī tehniskajā projektā un visos pārējos oficiālajos dokumentos.

Uzsākot būvniecību, radās vēl viens šķērslis. Celtniecības normas paredzēja, ka kultūras un sporta zāle varēja būt tikai uzņēmumos, kuros strādājošo skaits bija lielāks par 500. 8 CBR bija nedaudz zem 500, un Celtniecības banka, kura finansēja un kontrolēja būvniecību, objektu finansēšanai nepieņēma. Lietā bija jāliek dažas viltības. 8 CBR vadība bankai iesniedza Smiltenes arodskolas un vidusskolas vēstules, kurās tās apstiprināja, ka zāli izmantos audzēkņu sportošanai. Bankas darbinieki bija labvēlīgi noskaņoti.

Tehnisko projektu bija izstrādājis projektēšanas institūta Ceļu projekts, arhitekts Andrejs Osis.

1984. gada 1. novembrī svinīgos apstākļos ielika Līnijas personāla korpusa pamatakmeni. Pamatos iebūvēja kapsulu, kurā bija ievietotas tās dienas liecības. Būvniecības darbus veica 5. būvniecības darbu vadītājs Laimonis Skuja, meistars Guntis Priedīte. Būvniecības virsvadību veica galvenā inženiera vietnieks ēku būvniecībā Ojārs Skaidrais.

Līnijas personāla korpusa būvdarbus pabeidza 1986. gada decembrī un 29. decembrī parakstīja valsts komisijas pieņemšanas – nodošanas aktu. Akts atbilstoši tā laika prasībām bija krievu valodā. 1987. gada 24. aprīlī notika ēkas svinīga atklāšana. Šajā pasākumā tika godināti celtniecības strādnieki. Darbu vadītājs Laimonis Skuja pasniedza uzņēmuma direktoram Jānim Līkanam simbolisku atslēgu, bet lentu grieza meistars Guntis Priedīte.

Līnijas personāla korpusā jeb administratīvā ēkā visiem darbiniekiem bija ērti, gaiši un labiekārtoti kabineti. Pirmajā stāvā bija izvietots plašs medpunkts ar telpām medicīniskām procedūrām un zobārstniecībai. Ļoti iecienīta un skaisti aprikota bija ceturtajā stāvā esošā *mazā zāle* (tagad mūzikas kabinets). Tajā notika skaitliski mazākās sanāksmes, bet īpaša nozīme bija mākslas izstādēm un ar tām saistītām tikšanās reizēm ar māksliniekiem. Mākslas dienas organizēja un visas ēkas māksliniecisko noformējumu veica mākslinieks noformētājs Aldis Štelcs.

Kantora ēkas vienā blokā bija ēdnīca un kulinārijas veikals, kuru apsaimniekoja Smiltenes patērētāju biedrības sabiedriskās ēdināšanas uzņēmums, bet vēlāk SIA "Draugs - SD".

Pēc kultūras un sporta zāles būvniecības darbu pabeigšanas tiek turpināta zāles interjera projektēšana un izveide. Smiltenes kultūras namam pilsētas centrā tajā laikā bija remonts, tādēļ vēl pirms zāles labiekārtošanas sporta zālē notika skaisti, emocionāli un labi apmeklēti pasākumi. Kultūras un sporta zālē mēģinājumiem un koncertiem mājvieta bija pūtēju orķestrim, estrādes ansamblim "Oktāva", jauktajam korim un bērnu deju kopai. Katru gadu pie 8 CBR darbinieku bērniem ieradās Ziemassvētku vecītis.

Zāles labiekārtošana tika veikta atbilstoši interjerista Raimonda Piņņa projektam. Pēc tekstilmākslinieces Ineses Jakobi meta kultūras nama skatuves aizkars auzs kombinātā „Māksla”. 1990. gada 5. oktobrī tika atklāta aprikotā un labiekārtotā zāle.

Pēc izbūves kantora ēku aptvēra plaša teritorija, tā tika nolīdzināta, bija izveidoti zālāji. Vienīgais apzaļumojums ir vecais vītols, par kura likteni tika *lauzti šķēpi*. Virsroku guva vītola aizstāvji, un tāpēc

tas aug vēl šodien. Blakus vecajam kokam iestādīja jaunu vītoliņu. Apzaļumošanas projektu izstrādāja ainavu arhitekta I. Ziedīņa. Projektā bija paredzēts pie galvenās ieejas uzstādīt akmeni un iestādīt skuju grupu. Akmeni Smiltenes sovhoztehnikuma laukos izmeklēja inženieri - Māra Gāle un Juris Matvejs. To uzstādīja 1989. gada augustā svinīgos apstākļos par godu Autoceļu departamenta 70 gadu jubilejai. Akmeni uzstādīja ceļu darbinieki - veterāni, kuri uz ceļiem ir strādājuši 30 un vairāk gadus.

Līnijas korpusa iekšējā pagalmā pie baseina vairākus gadus tika atzīmēti Līgo svētki, kuros visiem uzņēmumā strādājošajiem Jāņiem galvā tika likti ozollapu vainagi. Jāņus sveica pūtēju orķestris un dziedātāji.

Kantora ēkas kultūras nama daļā ir pirmsākums Smiltenes pilsētas mūzikas skolai. 1990. gadā ar mākslinieka Alda Štelca gādību tika nodibināta Valkas mākslas skolas Smiltenes filiāle, un tā tur atradās līdz 1994. gadam. No 1990. gada novembra līdz 1992. gada decembrim šeit mājvietu atrada arī Valkas novadpētniecības muzeja Smiltenes nodaļa, un tur varēja apskatīt izstādes.



1997. gadā AS 8 CBR valde, apspriežoties ar Smiltenes pilsētas domes priekšsēdētāju Gati Krūmiņu, nonāca pie slēdziena, ka bijušo kantora ēku varētu izmantot pilsētas vajadzībām. 1997. gada 1. novembrī kantora - kluba ēku nodeva Smiltenes pilsētas domei.

Tajā laikā Smiltenes vidusskolas pirmās klases skolēni mācījās otrajā maiņā. Pilsētas plānā bija paredzēta jaunas skolas celtniecība, bet, ņemot vērā tā laika finansiālo situāciju, bija skaidrs, ka tas nenotiks tik ātri. Bet, nedaudz pārplānojot, kantora ēkā varēja ierīkot skolu. 1993. gada 1. septembrī kantora otrais un ceturtais stāvs un kluba telpas tika nodotas Smiltenes vidusskolas 1. - 4. klašu rīcībā. Trešo stāvu, kā arī daļēji pirmo un otro stāvu AS 8 CBR iznomāja no Smiltenes pilsētas domes kantora vajadzībām. Trešajā stāvā tika veikta neliela pārbūve pēc arhitektes Sarmītes Spuldzinieces projekta – samazinot direktora kabinetu, ierīkoja nelielu sēžu zāli.

2004. gadā no Smiltenes ģimnāzijas tika atdalīta Trīs pakalnu pamatskola, kurā bija sešas klases, un tādēļ bija nepieciešamas papildus klašu telpas. AS 8 CBR valde piekrita pirmstermiņa telpu nomas līguma laušanai ar 2005. gada 1. augustu. Pārvaldes personāls 2005. gada 21. jūlijā pārcēlās uz jauno biroja ēku, kuru uzcēla pēc AS Agroprojekts Valmieras nodaļas izstrādāta mehānisko darbnīcu sadzīves korpusa rekonstrukcijas projekta. Tā pēc 18 gadiem *astotie* atgriezās vecajās telpās, tikai citā kvalitātē, un Trīs pakalnu pamatskola palika par vienīgajiem saimniekiem sākotnēji būvētajam Līnijas personāla korpusam.

Aprakstā izmantoti 8 CBR arhīva materiāli.

Aprakstu bija sagatavojusi ceļu inženiere Māra Gāle

Ieskats skolas vēsturē

Izglītība vienmēr ir sākusies ar pamatiem - lasīt, rakstīt un rēķināt mācīšanu, dabas likumsakarību izpratnes un kopābūšanas iemaņu apguvi. Tāds ir arī mūsu skolas uzdevums – ielikt pamatus izglītībai, veidot labu, auglīgu sākumu garajam, nebūt ne vieglajam skolas ceļam. Latviešu bērnu izglītošanās ārpus ģimenes sākās jau zviedru laikos, kad zviedru valdība 1687. gadā izdeva rīkojumu katrā baznīcas draudzē atvērt skolu, arī Smiltēnē. Pirmais zināmais Smiltēnes draudzes skolotājs bijis Albrehts Lange, kurš bērnus mācījis mācītāja muižā.*

Pirmā skolas ēka Smiltēnē tika uzcelta 1722. gadā, tajā mācījās tikai zēni. Tagad ēkā atrodas mūzikas skola. 1873. gadā turpat netālu, Pils ielā, tika uzcelta meiteņu skola, tagad tur atrodas novada domas ēka. Savukārt Krāsotāju ielā no 20. gadsimta sākuma līdz pat 1944. gada 23. septembra ugunsgrēkam darbojās Kļaviņa 6 klašu pamatskola. * Skolas nami gadsimtu un notikumu griežos piedzīvojuši īpašnieku maiņas un pārbūves, kara postu un tā radītos zaudējumus, ugunsnelaimes un valstī pastāvošo iekārtu maiņas. Skološanās iespējas bijušas pakļautas pārmaiņām, kuras neizbēgami piemeklējušas skolas senāk un ar kurām mums jārēķinās arī šodien un nākotnē.

Mūsu skolas vēsture ir cieši saistīta ar ģimnāzijas vārdu un saknēm. 1937. gadā ar pilsētas pašvaldības līdzdalību pamatizglītības iegūšanai uzbūvēja jaunu skolas namu Dakteru ielā. Pēc otrā pasaules kara tajā skolēni turpināja iegūt pamatizglītību, pēc tam arī vidējo izglītību, jo vēsturiskā ģimnāzijas ēka aizgāja bojā 2. pasaules kara ugunsgrēkā 1944. gada septembrī. Soli solī blakus vidusskolēniem dažus gadus pat 3 maiņās staltajā skolas namā zinību pamatus apguva simtiem jaunāko skolas biedru.* Tomēr skola visiem vienmēr bijusi par mazu. Jaunāko klašu skolēni mācījušies Pils ielas 3 ēkā, atsevišķas telpās vēl tika atrastas Baznīcas laukuma ēkā starp veikaliem, frizētavu, policijas iecirkni. Arī pēc vidusskolas (turpmāk tekstā - ģimnāzija) piebūves uzcelšanas 1973. gadā mācības daudzus gadus notika divās maiņās, vidusskolēniem un 1.-4. klašu skolēniem lielākoties vakarpusēs. Astoņdesmitajos gados izglītojamo kopskaits jau pārsniedza 1200. Pirmo klašu telpas izvietojās pa visu pilsētu: Mētras ielas bērnudārzā, ceļu būvētāju uzņēmuma pārvaldes ēkā, pie ģimnāzijas uzceltajās Līvānu mājās. Gadus desmit virmoja ideja par jaunas skolas celtniecību, bija pat nolūkota vieta netālu no Lazdukalna. Strauji savam sabrukumam tuvojās padomju iekārta, un skolu neuzcēla. Pienāca 1990. gada 4. maijs - Neatkarības atjaunošanas diena; robežšķirtne, kas noteica, ka Latvija atkal ir suverēna, neatkarīga valsts. Ar savu ekonomiku un politiku, kas jāpārveido, pat jāceļ no jauna, izglītības nozari, kurai blakus klasiskajām vērtībām aktuāli apgūstami daudzie brīvās Latvijas un jaunās valsts politiskās iekārtas izvirzītie uzdevumi.

1993./1994. mācību gads atnesa pārmaiņas Smiltēnes ģimnāzijai. No ceļu būvētājiem A/S „8 CBR” pašvaldības rīcībā nonāca četrstāvēgais administratīvais korpuss ar kluba ēku. Pilsētas vadība lēma, ka te jārod mājvieta ģimnāzijas jaunāko klašu skolēniem. Tā mēs kļuvām par ģimnāzijas sākumskolu. 1993. gada 1. septembrī uz skolu 1. - 4. klašu skolēnus aicināja **viss** plašais, bet neapgūtais nams Rīgas ielā 16c. Mums beidzot bija savas mājas – apdzīvojamas un iekārtojamas, pat pārbūvējamas. 2002. gada sākumā ģimnāzijas direktors Ainārs Mežulis kļuva par Smiltēnes domes priekšsēdētāju, un Aija Cunska uzņēmās skolas vadību. Viņa virzīja ģimnāzijas sadalīšanu par divām atsevišķām mācību iestādēm.

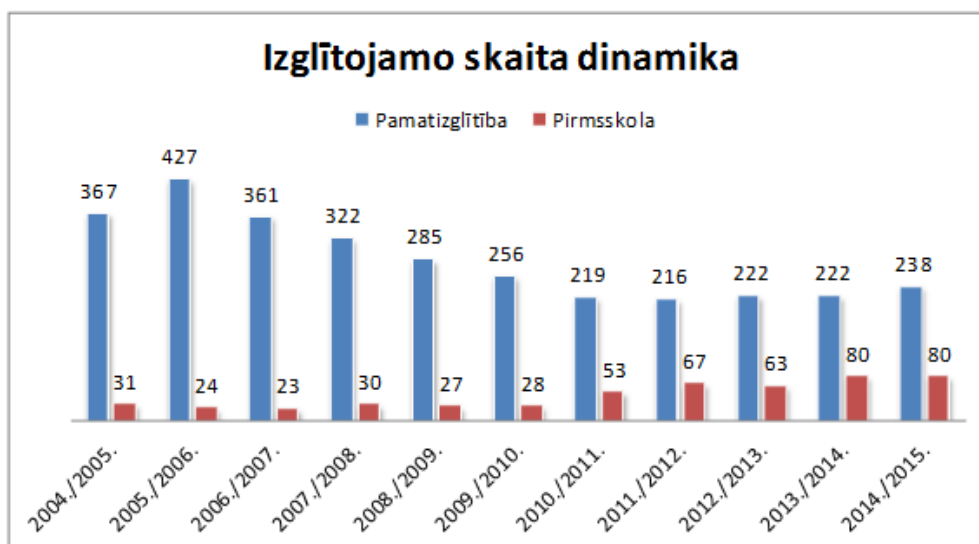
Kā tapa skola....

Ēka bija būvēta pavisam nesen – 1986. gadā, tomēr nekavējoši prasīja daudzus nozīmīgus remontus. 1999. gadā tika ielikti jaunmodīgie plastmasas logi. Ar tiem radās steidzami novēršamas problēmas: bija nekārtības ar ventilāciju, dažas palodzes un sienas sāka pelēt. Tomēr pats svarīgākais bija jumti, kuri laida cauri nokrišņus, bojāja 4. stāva, lielā pārejas gaitēņa un zāles griestu konstrukcijas. 2003. gadā jumts tika uzlikts pārejas gaitenim, tagadējām pirmsskolas grupu telpām, lielajai zālei. Varējām uzelpot!

Rīgas ielas namā skolai nācās draudzīgi sadzīvot ar A/S „8 CBR” vadību. Viņiem piederēja 3. stāvs, un toreizējais valdes priekšsēdētājs Jānis Līkans aizvien atceras, ka arī viņu darbiniekiem bijis jāstrādā pēc stundu – starpbrīžu režīma. 2005. gada vasarā ceļu būvētāji uzcēla jaunu biroja ēku tepat, kaimiņos. Nu mūsu apsaimniekošanā nonāca viss nams. Paši nozīmīgākie remontu darbi: 2006. gadā – beidzot jumts lielajai ēkai; 2007. gadā – lielā zāle tika pārbūvēta sporta vajadzībām; 2010. gadā skola tika pilnībā renovēta – siltināta, skaisti nokrāsota. 2011. gadā pārbūvējam bijušo ceļinieku sargu telpu ar gaiteni, tur iekārtojām pietiekami plašu kokapstrādes darbnīcu zēnu mājturības stundām un dažādiem remontdarbiem visas skolas vajadzībām. Mācību klases tapa pamazām, nelielos kabinetus apvienojot, izņemot daudzas starpsienas. Tika remontēti gaitēņi, labierīcības, iekārtota bibliotēka, datorklase, mājturības virtuve, vizuālās mākslas klase. Skolas saimnieks Guntars Ozoliņš ir meistars ar zelta rokām, pārzina un pats prot visus darbus – gan uzlabot un saremontēt mēbeles, ieklāt jaunas grīdas, mūsdienīgi izremontēt klases.

1997. gadā pēc toreizējā ģimnāzijas direktora Aināra Mežuļa iniciatīvas sākumskolā darbu uzsāka pirmā jaukta vecuma bērnudārza grupa „Jaunaudzīte”, kura tagad saucas „Zaķēni”. Šobrīd pirmsskola mums ir vienlīdz nozīmīga, tā apdzīvo lielāko daļu plašo telpu pirmajā stāvā. Pateicoties pirmsskolai, mēs labāk izprotam pēctecīguma principu izglītībā, neizjūtam plaisu starp pirmsskolu un pamatizglītību. Ar lepnumu un milzīgu atbildības sajūtu varam teikt – mūsu skolā mācās bērni no 2 līdz 13 gadu vecumam.

Skolotājiem ir nācies mainīt klases, dažiem pat vairākkārt, jo, samazinoties skolēnu skaitam, paplašinājām pirmsskolas izglītību. 1. stāva 3 telpās tika iekārtotas divas pirmsskolas grupas: „Pelēni” 4 līdz 5 gadus veciem bērniem un „Lācēni” – sešgadniekiem. Pats jaunākais projekts ir 2013. gadā ar ESF līdzfinansējumu tapusī pirmsskolas grupa „Eziši” 2 un 3 gadīgus sasniegušiem mazuļiem.



2005. gadā, kad kļuvām vienīgie nama saimnieki, nopietni pievērsāmies skolas apkārtnes labiekārtošanai. Turpinājām kopt ceļinieku iestādītos mūžzaļos augus, katru pavasari krāšņi ziedošos rododendrus, plašo zālienu. Izveidojām zaļo klasi - rotaļu laukumu. 2011. gada pavasarī uzbūvējām skolas pagalma „odziņu” - ekonomiju. Tā paša gada rudenī iesaistījāmies starptautiskajā Ekoskolu kustībā, tāpēc skolas pagalmā blakus valsts sarkanbaltsarkanajam plīvo zaļais karogs, vides izglītības un dabas saudzēšanas nozīmīguma apliecinājums. Vēlējāmies ne tikai uzlabot, bet arī izdaiļot skolas pagalmu ar ziedošiem

puķu laukumiem. Tajā rudenī uz skolu no skolēnu vecākiem ceļoja puķu sīpoliņi, kopīgi ar skolotājām notika stādīšanas darbi. Te skolas direktorei lielākais padomdevējs un palīgs ir skolas darbiniece Anita Bērziņa. Kopīgi tiek izplānotas puķu dobes, esošo krūmu un kokaugu atjaunošana, jaunu stādījumu veidošana. Cieņas vērta ir Anitas uzņēmība, pašai izaudzējot puķu stādījumus, rūpīgi kopjot skolas iekštelpu zaļos augus.

Jau vairāk kā 20 gadus mēs ceļam savu skolu. Kolektīva darbs, pašvaldības ieinteresētība un materiālais ieguldījums smagnējo administratīvo ēku ir pārvērtis par gaišu, modernu izglītības iestādi, devis nozīmīgu ieguldījumu pilsētas infrastruktūras sakārtošanā.

Kāda ir mūsu skolas vieta novada un pilsētas vēsturē? Mēs - visi ar skolu saistītie - kopīgi to veidojam šeit un tagad. Ticam, ka sākumskola ir ierakstījusi svarīgu vēsturisku zīmi Smiltē 20. un 21. gadsimta mijā.

Vēstures lappuses izpētīja direktore Inese Raiskuma

(vēsturiskās ziņas no J.Zušmanis „Smiltene. Laiki un likteņi”. *
I.Savicka „Smiltēnes ģimnāzijas 90”**

Kāpēc Trīs pakalnu sākumskola?

Kāpēc mēs, vecāki, izvēlamies saviem bērniem šo skolu?

Izvēloties skolu, kurā mācīsies mūsu bērni, mēs izvēlamies tiem pirmo viņu pašu dzīvi. Skolā ir viņu draugi, klase, tur sapulcējas tik dažādi bērni, tik dažādi viņu vecāki – un ar to visu galā tiek pavisam jauns bērns - Smiltēnes Trīs pakalnu sākumskola, kurai tikai 10 gadi.

Bet katram desmitgadniekam ir sava pagātne, kas iestiepjas iepriekšējās paaudzēs, kuras ir pamats tam, par ko mēs izaugam. Smiltēnes Trīs pakalnu sākumskolas vēsture ir sena un nepārprotami cieši saistīta ar Smiltēnes ģimnāziju, jo abas skolas savulaik bija viens vesels. Tieši tas ir grūtākais, ka vienam kolektīvam, sadaloties divos, ir jāveido jauna struktūra, jāceļ jauna iekšējā mājas sajūta, lai gala rezultātā nodrošinātu kvalitatīvu izglītību, kas ir jebkuras skolas galvenais uzdevums.

Esmu lepna, ka mani bērni mācījās Smiltēnes Trīs pakalnu sākumskolā, kurā sajutu neatlaidīgu skolotāju darbu, lai bērni iegūtu vislabāko, kvalitatīvāko izglītību, kādu iespējams dot. Šī ir skola, kurā skolotāji strādā no sirds.

Smiltēnes Trīs pakalnu sākumskola nav tikai skolas nosaukums - skolas gadu laikā bērns kļūst par šī vārda daļu un īstenībā pats to veido. Viņš iet pa skolas gaiteniem un apzinās savu skolu, viņš iziet ārpus skolas un arī apzinās savu skolu, viņš piedalās dažādos projektos un atkal apzinās savu skolu.

Es esmu ļoti pagodināta, ka mani ievēlēja skolas padomē, un šī iespēja pilnībā mani pārliecināja par mūsu skolas demokrātisko lēmumu pieņemšanas procesu, par jautājumu risināšanu, lai visiem bērniem būtu vienādas iespējas piedalīties visos skolas procesos, par skolas vadības ieinteresētību nodrošināt kvalitatīvu izglītības procesu. Lai turpinās šī veiksmīgā sadarbība starp skolu, ģimenēm un sabiedrību!

Noslēgumā vēlos atsaukt atmiņā dzejnieka Arnolda Auziņa vārdus, kurus dzirdējām skolas 5 gadu jubilejas koncertā:

Bet kādu rītu mazulis ieiet dārzā -
Uzziedējis puķuzirnis.
Bērns zemu noliecas.
Kāds brīnišķīgs reveranss!
Rokas sakrustotas uz muguras -
Lai tikai ziediņi nenolauztu!
Netraucējiet šo mirkli.
Tas ir svēts,
Jo sācies ir Cilvēks,
Sācies ar atbildību.

Smiltenes Trīs pakalnu sākumskola - lai veiksmīgas visas nākošās desmitgades !

Vita Cīrule, skolas padomes priekšsēdētāja no 2010. -2014. g.

Sākumskolas darbinieki 1993. – 2014.

Skolotāji, kas šobrīd strādā skolā:

Raiskuma Inese – skolas direktore, dabaszinības
Balode Inguna - koncertmeistare
Celmiņš Jānis - popgrupa „OKEY”
Pīterniece Lūcija – matemātika
Cīrule Laila - sports
Čudare Anna – krievu, angļu valoda
Jurciņa Inga – angļu valoda
Kudlāne Inguna - vēsture
Ķergalve Janīna – vācu valoda
Lācis Ārijs – mājturība un tehnoloģijas
Leite Vita – informātika, vietniece izglītības jomā
Melzoba Regīna – latviešu valoda, kristīgā mācība
Rīdere Sarmīte – latviešu valoda, bibliotekāre
Osma Līga – mūzika, audzināšanas darba metodiķe
Ote Daiga – bibliotekāre, vizuālā māksla
Uldriķe Eva – mūzika
Pīterniece Mirdza - logopēde

1. - 4. klašu skolotājas:

Cinkus Maija
Krilova Elga
Dreimane Baiba
Logina Maija
Purgale Inta
Rupaine Valija
Sokolova Vija
Urbacāne Anita
Vaivode Dzintra
Žeļezkina Anita

Pirmsskolas skolotājas:

Dzērve Gunta
Tiltiņa Inga
Vārna Kristīne
Cerbule Dzintra
Kursīte Dace
Štorha Inga
Mālkalne Anžela
Baumane Ārija – logopēde pirmsskolā

Rudzīte Dace – mūzika pirmsskolā

Tehniskie darbinieki, kas šobrīd strādā skolā:

Bērziņa Anita - telpu un teritoriju uzraugs
Drozdoviča Māra - sētniece
Gaņģe Dace - apkopēja
Gulbe Laila - apkopēja
Jauntēva Līga – apkopēja
Karlīvāne Sarmīte – apkopēja
Ozola Inga – garderobiste
Ozoliņš Guntars – skolas saimnieks
Rudzīte Ginta - medmāsa
Sīmane Vineta – dežurante
Spolīte Iveta - sekretāre
Šilina Sarmīte – pirmsskolas skolotāja palīgs
Eglīte Gita - pirmsskolas skolotāja palīgs
Dzalbe Silvija - pirmsskolas skolotāja palīgs
Dišlere Ineta - pirmsskolas skolotāja palīgs

Skolā strādājuši skolotāji:

Blīgzna Līgita - bibliotēka, vizuālā māksla
Zelmene Māra - mūzika
Strauja Rita - pirmsskola, 1. klase
Žeļezkina Dzidra - 1. - 4. klase
Putna Malda - 1.- 4. klase
Lapiņa Gunta - 1.- 4. klase
Ābola Dace - 2.- 4. klase
Mālkalne Velga - 2.- 4. klase
Kaupe Līga - 2.- 4. klase
Feldhūne Dagnija - 2. - 4. klase
Krūmiņa - Smidth Viola - mūzika
Griņeviča Anna - krievu valoda
Ronimois Ruta - latviešu valoda
Baltiņa Laima - vācu valoda
Reimane Ilma - matemātika
Mauriņa Vilja - vēsture
Steģe Irita - angļu valoda
Rulle Ingūna - dabaszinības
Lāce Vita - mūzika
Veismane Vineta - sports
Lapacinska Ineta - sports
Priede Andrejs - sports
Jurka Jurgis - sports
Ziediņš Dzintars - sports
Brakmanis Juris - sports
Evita Rudzīte - sports
Gailīte Dace - psihologs
Ruka Inga - psihologs
Krūzīte Kristīne - psihologs
Dukāte Sandra - sociālais pedagogs

Skolā strādājuši tehniskie darbinieki:

Leimane Maija - dežurante

Miķis Andrejs - informācijas un komunikāciju tehnoloģiju speciālists

Līcīte Lita - pirmsskola, grāmatvede

Hirte Evija - sekretāre

Sproģe Laila - sekretāre

Skolotāju rudens

Kāds ir skolotāju rudens? Līdzās ābolu un ziedu rūgtajai smaržai, līdzās lietainajām dienām un dzestrajiem vakariem, īsajiem saules mirkļiem un krāsainajām lapām tas ir prieks par jauno darba cēlienu. Tās ir rūpes par skolēniem. Cerības par pozitīvām izmaiņām un stabilitāti.

Es esmu gandarīta par mūsu skolotājiem – savu jomu pārzinošiem, sirds bagātiem un atsaucīgiem kolēģiem.

Būt skolā, būt kopā ar bērniem – tas ir mans sirdsdarbs un pārliecība. Es jūtos šeit savā vietā. Zenta Mauriņa teikusi: "Es jūtu, ka piederu pie jaunas tautas, kas neatkārtos: bija, bija, bija..., bet saka īso un spēcīgo, personīgas atbildības pilno: mums ir, mums būs!"

2008. gada 3. oktobrī

Direktore Inese Raiskuma

Pelēkā akmens stāsts

Skolotāja Regīna Melzoba

Kad cēla šo ēku, es tā ērtāk iekārtojos zālienā, piespiedu savus apsūņojušos sānus zemei un iekārtojos uz palikšanu, ilgu, ilgu...

Ir pienācis augusts, putni kārtojas rindās, tiem laiks doties uz siltajām zemēm. Mazie putnēni izaudzina, lidot iemācīti. Ir laiks...

Un es palieku viens, gandrīz viens. Bet nē, es tomēr neesmu viens! Drīz, pavisam drīz skolas durvis vērš skolēnu rokas, pavisam drīz atkal atskanēs viņu jautrās čalas un dzidrie smieklī. Es ļoti, ļoti gaidu šo dienu.

Redzu – kā čaklas skudras uz skolu pa dažādiem ceļiem un takām jau šurpu nāk skolotājas, nesdamas rokās puķu podos pa vasaru ieaudzētās puķes. Viņas ir tās, kas ieies rudenīgās saules pielietajās klasēs, plaši atvērs logus, lai pa tiem izlaistu vējā tur snaudošo karsto vasaras gaisu un smaidot sveicinātu mani, savas skolas pelēko, sirmot sākušo akmeni. Kāda laime...

Un es atkal... tomēr... neesmu viens!

Gribas uzsaukt un pakert aiz plīvojošā žaketes stūra skolas saimnieku, kurš allažiņ steidzīgs skrien man garām un tikai īsu brīdi pamet skatu uz manu pusi. Bet es zinu, es saprotu, viņam nav laika, viņam ir jāpucē skola, lai paspētu līdz tam laikam, kad mazo ķiparu kājeles atkal dipēs pa skolas kāpnēm. Es skatos viņam nopakaļ un domāju par darba svētumu, par atbildību, par drošību... Un es atkal neesmu viens...

Es gaidu, katru dienu gaidu, ka kāds pienāks pie manis, noglaudīs manu sirmo, pelēko muguru un smaidīs.

Smaidīs un atcerēsies...

Mūsu brīnišķīgā pedagogu saime



*Smiltenes ģimnāzijas sākumskolas skolotājas pedagogiskās padomes sēdes dienā
1999. gada augustā (no kreisās: M. Cinkus, A. Urbacāne, V. Sokolova, V. Leite, I. Purgale, E.*



*Krilova, G.
Lapiņa, V.
Krūmiņa, Dz.
Vaivode, R.
Strauja, I.
Raiskuma, A.
Čudare, V.
Veismane
(Daukste), L.
Blīgzna, A.
Žeļezkina, V.
Rupaine, M.
Zelmene)*

Pirmās pedagogiskās padomes sēdes dienā Trīs pakalnu pamatskolā 2004. gada augustā



2009. gada 1. septembris

Trīs pakalnu pamatskolas pedagogi 2009. gada 1. septembrī



Trīs pakalnu pamatskolas pedagogi 2011. gada 1. septembrī

Skolas tehniskie darbinieki

Smiltenes Trīs pakalnu pamatskolas tehniskie darbinieki 2004. gada 1. septembrī (A. Bērziņa, M. Leimane, L. Jauntēva, direktore I. Raiskuma, D. Gaņģe, L. Gulbe, saimnieks G. Ozoliņš)

Smiltenes Trīs pakalnu pamatskolas tehniskie darbinieki 2008. gada 1. septembrī (no kreisās: L. Gulbe, D. Gaņģe, S. Šīļina, S. Karlivāne, G. Rudzīte, direktore I. Raiskuma, L. Jauntēva, E. Hirte, saimnieks G. Ozoliņš, A. Bērziņa, L. Līcīte, M. Leimane)



Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolas tehniskie darbinieki 2012. gada 3. septembrī (no kreisās: V. Sīmane, saimnieks G. Ozoliņš, S. Karlivāne, M. Drozdoviča, A. Bērziņa, L. Jauntēva, I. Spolīte, G. Rudzīte, direktore I. Raiskuma, D. Gaņģe, L. Gulbe, S. Šīļina, G. Eglīte)

1. septembris mūsu skolā

Vasaras brīvlaiks pagāja ļoti ātri. Tajā kopā ar vecākiem iegādājāties visu vajadzīgo skolai. Mums ļoti gribējās nākt uz skolu mācīties, satikt savus klasesbiedrus un skolotāju.

1. septembris bija jauks. Ārā spoži spīdēja saule. Saposušies mēs kopā ar mammu un tēti devāmies uz skolu. Šogad mēs jau mācāmies 2. klasē. Visas klases vispirms kopā ar savām audzinātājām stājās uz svinīgo līniju skolas pagalmā. Tāpat kā mums, lielākai daļai skolēnu bija līdzī atnākuši arī viņu vecāki. Īpaši uzrunāti un apsveikti tika 1. klašu skolēni. Skolas direktore katram dāvināja mūsu skolas dienasgrāmatu.

Šis pirmais septembris mums abiem bija īpašs, jo mēs skaitījām dzejoli visa lielā skolas kolektīva priekšā. Bijām mazliet uztraukušies, jo dzejoli skaitījām mikrofonā. Tad klases audzinātāja mūs un mūsu vecākus aicināja uz pirmo stundu, mēs sveicām savu skolotāju ar ziediem.

Skolotāja un vecāki jaunajā mācību gadā novēlēja būt laipniem, čakliem un izpalīdzīgiem. Noslēgumā devāmies uz kopējo fotogrāfiju.

Šī bija skaista diena līdz pašam vakaram.

2008. gada 19. septembrī

2. c klases skolēni Artis un Mārcis Vasiļi

Apkārt skaļa bērnu kņada
Skolas dzīvi jauku rada.
Visiem patīk lekt un spiegt, bet...
Tik starpbrīžos drīkst kliegt!
Skolotājas bērnus māca
Un par lielo dzīvi stāsta,
Jāprot atbildēt uz „Kāpēc...”
Paskaidrot - tas taču „Tāpēc...”
Pamati, kas šeit ir likti,
Katram dzīvē noder dikti.
Skolotājiem prieks būs acīs,
Ja par bērniem labu sacīs,
Viņu darbs tad nebūs velts,
Bērnus šos, ja godā cels!

2008. gada 24. oktobrī

Trīs pakalnu skolas dežurante Maija Leimane

Bērnudārzs "Jaunaudzīte"

Daudzu cilvēku sirdīs Smiltene uz mūžu ierakstīta kā bērniības sala, kā skolas zinību krātuve. Kas ir bijuši tie cilvēki, kam mums ir jāpateicas par Smiltenes ģimnāzijas bērnudārza „Jaunaudzīte” atvēršanu?

1997. gada 18. septembrī darbu uzsāka Smiltenes ģimnāzijas bērnudārza grupa. Gaišajās un mājīgajās telpās mēs - audzinātājas Inga Brakmane (Jurciņa), Anžela Mālkalne un auklīte Kristīne Vārna - uzsākām rūpes par 22 mazuliem. Bērnudārzam ir saulaina, gaiša rotaļistaba, kura kalpo gan kā mācību telpa, gan arī kā ēdamtelpa. Otra lielākā telpa ir guļamistaba, kurā ir skaistas gultiņas divos stāvos. Arī bērnudārza gaitenis ir apdzīvots, jo tajā ir ne tikai skapīši bērnu drēbēm, bet arī rotaļu namiņš, kurā bērni brīvajā laikā rotaļājas. Kā pastāstīja toreizējais ģimnāzijas direktors Ainārs Mežulis, no idejas tapšanas par jauno „dārziņu” līdz tās realizācijai pagājis apmēram viens gads. Darbs sākās ar to brīdi, kad radās iespēja izbīvēt telpas. Kopumā ir trīs „vainīgie” – Smiltenes ģimnāzija, AS „8 CBR” un Smiltenes pilsētas dome.

Smiltē jau bija mazbērnu novietne Atmodas ielā un bērnudārzs „Vālodzīte” Raiņa ielā un Mētras ielā. Neskatoties uz to, pilsētas bērnudārzos bija garas rindas. Visus bērnus, kuriem bija nepieciešams bērnudārzs, nevarēja tur uzņemt. Un tā, rodoties brīvām, piemērotām telpām un pastāvot nepieciešamībai pēc bērnudārza, radās ideja par Smiltenes ģimnāzijas bērnudārza grupiņas izveidošanu. Jau no pašiem pirmsākumiem šī grupiņa bija paredzēta bērniem vecumā no 2 – 6 gadiem. Vecākus tas apmierināja, jo dažās ģimenēs auga divas dažāda vecuma atvasītes, un viņiem bija svarīgi, ka abi bērni varēs būt kopā arī bērnudārzā.

Ļoti liels paldies par bērnudārza izveidošanu ir jāsaka Villihas pilsētas (Vācijā) pārstāvjiem, kuri sarūpēja rotaļlietas, ledusskapi, trauku mazgājamo mašīnu un elektrisko plīti.

1997. gada augustā mēs visas trīs - audzinātājas Inga, Anžela un auklīte Kristīne - pirmo reizi ienācām gaišās, tukšās, tikko izremontētās telpās. Pats grūtākais darbs – iekārtot grupiņu bija vēl priekšā. Visas trīs cītīgi strādājām pie telpu iekārtošanas. Likām lietā visu savu izdomu un fantāziju, lai telpas būtu mājīgas un piemērotas mazajiem bērnudārzniekiem. Pirms bērnudārza šajās telpās bija mākslinieka smiltenieša Alda Štelca darbnīca, pēc tam Smiltenes ģimnāzijas sākumskolas mūzikas klase.

Par ēdināšanas pakalpojumu sniegšanu tika noslēgta vienošanās ar Smiltenes ģimnāzijas skolas ēdnīcas vadītāju Inesi Brakmani.

Mūzikas pasaulē bērnus ievadīja skolotāja Inga Sīmane, vēlāk Viola Krūmiņa.

Pirmais gads paskrēja nemanāmi. Katra diena bija iespaidiem pilna gan audzinātājām, gan mazuliem.

1998./1999. m.g. 4. septembrī notika vecāku sapulce, kurā lēmām par bērnudārza nosaukumu. Pirms sapulces vecāki iesniedza savus variantus. Sapulces laikā izskatījām visus iesniegtos variantus. Vecāki nobalsoja par nosaukumu „Jaunaudzīte”. Tā no 1998. gada 4. septembra Smiltenes ģimnāzijas bērnudārza grupiņa pārtapa par bērnudārzu „Jaunaudzīte”.

Laika gaitā notikušas lielas pārmaiņas. Arī Smiltenes ģimnāziju un bērnudārzu „Jaunaudzīte” ir skārušas šīs pārmaiņas. No vienas grupiņas 1997. gadā līdz 2014. gada janvārim esam paplašinājušies līdz četrām grupiņām: „Ezīši”, „Zaķēni”, „Lācēni” un „Pelēni”. Tikai vairs ne Smiltenes ģimnāzijas bērnudārza grupas, bet gan Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolas bērnudārza grupas. Nu jau septiņpadsmito gadu abas - Anžela un Kristīne - strādājam tajās pašās telpās, kur 1997. gadā darbu uzsākām Smiltenes ģimnāzijas bērnudārzā, tikai tagad esam „Zaķēnu” grupas audzinātājas.

Pirmsskolas skolotājas Anžela Mālkalne, Kristīne Vārna

Bruņurupucis Bruno

Sešpadsmit gadus atpakaļ bruņurupuci Bruno mūsu skolas pirmsskolas grupai uzdāvināja skolotājas Kristīnes Vārnas draudzene.

Bruņurupucim tika iegādāts savs mājoklis – stikla akvārijs, taču viņš jutās ļoti nelaimīgs, kad viņu tajā ievietoja. Pirms tam Bruno bija brīvi pārvietojies, kur vien viņam patīk. Tā arī visus šos gadus bruņurupucis dzīvo brīvībā.

Mazie pirmsskolēni Bruno ir pieņēmuši kā labu draugu un vienmēr rūpējušies, lai viņš ir pacienāts ar kādu kārumu - burkānu, kāpostlapu vai tomāta šķēlīti. Pavasarī, kad ļoti silti silda saulīte,

Bruno nesam rotaļu laukumā, kur viņš sameklē kādu pieneņu lapu. Vēl bruņurupucim ļoti garšo sīpolloki, kurus arī paši izaudzējam podiņos uz palodzes.

Bruno dzīvē ir bijuši dažādi notikumi. Reiz gadījās tā: Bruno nemanot izlavījās no grupas telpas un nokļuva gaitenī, kur viņu ievēroja skolas bērni. Droši vien jokojoties viņi bruņurupuci ielika atkritumu konteinerī, un tā viņš aizceļoja uz Brutuļu izgāztuvi. Kāds tas bija pārdzīvojums gan Bruno, gan mums visiem! Skolotājas Kristīne un Anžela ar Smiltenes televīzijas palīdzību meklēja mūsu Bruno. Pateicoties atsaucīgiem cilvēkiem, bruņurupucītis tika atrasts un atvests atpakaļ uz bērnudārzu.

Tā kā bērni mācās skolā, tad arī Bruno pa šo laiku dzīvo bērnudārzā, bet pa vasaras brīvdienām viņš aizceļo pie skolotājas Kristīnes uz dārza māju, kur vienmēr par viņu rūpējas skolotājas vecāki un vecmāmiņas. Septembrī Bruno tiek atvests atpakaļ uz bērnudārzu.

2014. gada pavasarī

Skolotāja Gunta Dzērve

„Ezīšu” pirmais gads

Ar jauno 2014. gadu grupa „Ezīši” uzsāka aktīvu rosību Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolā. Pirmais pusgads pavadīts siltās, gaišās un skaistās telpās. 16 bērni grupiņu „Ezīši” sauc par savām otrajām mājām. Šajā nelielajā laika sprīdī esam sadraudzējušies, raudājuši, smējušies un devušies gan jautrās, gan mierīgās rotaļās. *Ezīšiem* šeit ļoti patīk! Bērni ik rītu ar smaidu dodas uz savu skaisto „Ezīšu” grupiņu. Bērni grupiņā ir ātri un veiksmīgi adaptējušies. *Ezīšus* interesē gan sarūpētās rotaļlietas, gan draugi, gan arī interesantās rotaļnodarbības. Pirmos mēnešus (janvāri un februāri) daži bērni pat izteikti nevēlējās doties mājās, bet gan turpināt rotaļas „Ezīšos”.

Bērniem pašiem patīk dziedāt un iet rotaļās dziesmas pavadībā. Ar mūzikas skolotājas palīdzību *Ezīši* jau savā pirmajā pusgadā kopā ar vecākiem ir svinējuši Valentīna dienu, kurā bērni pirmo reizi vecākiem parādīja, ko ir iemācījušies. Rotaļās un dziesmās bērni devās kopā ar saviem vecākiem. Esam svinējuši kopā arī Lieldienas, kurās katrs pārtapa par mazu cālīti. *Ezīši* vecākiem bija sarīkojuši savu pirmo mazo koncertu. Visi kopā gājām rotaļās, ripinājām un kāvāmies ar olām. Māmiņas dienas koncertā bērni uzstājās kā mazi kukaiņi. Vecāki čakli katrs savam bērnam bija sarūpējuši kukaiņa masku... Katros svētkos bērni, rūpīgi strādājot, sarūpēja vecākiem mīlas, mazas dāvanīņas. Arī Māmiņas dienā bija sarūpētas dāvanīņas – bērni sēja un vēroja, kā aug mazs ziediņš māmiņai. Tieši tik mazs, cik viņi paši!

Mazie *Ezīši* ir maziņi - no 1,8 līdz 3 gadiem, bet darbos čakli darītāji. Ikdienu mums paskrien ļoti ātri un nemanot, jo katru brīdi mēs kopā kaut ko darām. Ļoti patīk krāsot ar guašām un strādāt ar līmi. Visas, viss, kas mājās ļauts retam, te tiek darīts ar lielu interese. Darbiņi veikti daudz un skaisti, līdz ar to arī dāvanīņas vecākiem.

„Ezīšu” skolotājas kopā ar čaklajiem bērnu vecākiem ir piedalījušās visās skolas rīkotajās akcijās, piemēram, makulatūras un bateriju vākšanā un atsaukušies „Draudzīgajam aicinājumam”. Kā arī apmeklējuši leļļu teātra izrādes: „Ķiplociņa piedzīvojumi” un „Krāsainā pasaule”. Piedalījāmies skolas rīkotajā Ritmikas dienā. Paši mazākie *Ezīši* bija vislielākie fani un dejotāji!

Pusgads pavadīts, bet mums sajūta, ka esam šeit bijuši vienmēr. Esam mīļi un ar lielu rūpību uzņēmti Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolā. Katra diena mums ir emocionāli jauka, silta un mīļa. Ne bērniem, ne darbiniekiem grupiņā „Ezīši” nekā netrūkst, jo par mums rūpējas lieliskā Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolas vadība. Paldies vadībai, paldies kolēģiem par atbalstu un palīdzību ikvienā jautājumā.

2014. gada pavasarī

Grupas „Ezīši” skolotājas Inga Tiltiņa, Inga Štorha

Rudens krāsu galerijā...

R. Melzoba

Lapu zelts
Zem kājām maigi
Čaukst.
Mazs kukainīt's
Pa lapu spraugu
Veras.
Es negribu šo skaisto
Gleznu jaukt,
Bet rudeni par palīgu
Sev saukt.

Ir katrā koka zarā
Maiga rāsas lāse.
Un katrā saules starā
Spoži vizmo tā.
Es gribētu par saulstariņu
Palikt
Un savā šūpulītī rāsas pili
Aijāt.

Drīz rudens aizies,
Atnāks balti sniegi.
Bet manā prātā
Gleznu galerija būs:

- Tur rudens lapas
Vējā kustas liegi,
- Tur lietūs mākonītis
Padebesī gaist.
- Bet tālāk – kukainītis
Zem lielas lapu kaudzes
- Sev ziemei mājoklīti
Auž.

Nav vainas ziemei
Tomēr arī it nekādas,
Jo baltā krāsa allaž
Prieku nes.
Bet rudens krāsainums
Ar savu lapu zeltu
Ļauj sniega kumeļiem
Caur salu mani vest.

Un tāpēc saku:
Dodiet dabai vaļu!
Lai tā ar vēju, sniegu,
Jūras balsi skaļu
Ik rītu sveiktu cilvēku,
Kas mostas
Un pretī uzlecošai saulei

Dodas.

2004. gada 5. novembrī

Zeltais rudens - pārgājienu laiks

Rudenī

Kā tradīcija mūsu skolā kļuvusi došanās rudens pārgājienos „Pretī zelta rudenim”.

Tie ir bijuši ļoti dažādi - gan pārgājieni ar uzdevumu veikšanu, gan orientēšanos apvidū, šķēršļu pārvarēšanu, satikšanos noteiktā vietā un dažādām sporta aktivitātēm nobeigumā. Ļoti iemīļota vieta mums visiem ir bijusi Pilskalna pļaviņa un Tepera apkārtnē, kur ir ceptas gan pusdienu desiņas, gan bērni gājuši rotaļās un sacentušies stafetēs.

Vienmēr šos pārgājienu esam apvienojuši ar dabas vērojumiem un prieku par skaistajām rudens krāsām. Esam iepazīnuši Smiltenes apkārtnes nozīmīgākās vietas un satikušies ar interesantiem, viesmīļīgiem cilvēkiem.

Mazliet tuvāk pastāstīšu par vienu no pasākumiem - pārgājienu apkārt Niedrājam.

Pārgājiena rītā ezers mūs sagaidīja saulains, bet mazliet noslēpumains.

Niedrāja līcī mūs sagaidīja A/S „Latvijas valsts meži” darbiniece, Dabas parka veidošanas idejas autore Vita Cīrule. Šeit arī uzzinājām par mežinieku devumu ezera apkārtnes iekārtošanā un sakopšanā. Izrādījās, ka par ezeru ir daudz interesantu nostāstu, faktu un teiku.

Ar karti rokās devāmies apkārt Niedrāja ezeram. Šis celiņš velosipēdistiem un gājējiem izveidots 2010. gadā. Pa ceļam arī sakopām apkārtnes teritoriju, savācot atkritumus un novietojot tos speciāli izveidotās atkritumu tvertnēs ezera krastā.

Niedrāja krastā ir uzbūvēta arī jauka lapene, kurā varēja saiet visi mūsu 4. klašu 33 bērni.

Ezerā ved vairākas laipas, tādas izvietotas visapkārt ezeram. Pavisam pie ezera ir izveidotas 6 atpūtas vietas, kur ir soliņi ar atzveltnēm, galdi, ugunsкура vietas, malkas novietnes un pārgērbšanās kabīnes. Vienā no šādām atpūtas vietām apmetāmies arī mēs.

Vispirms tika iekurts ugunskurs. Viss nepieciešamais ugunsкура iekuršanai bija atrodamas malkas novietnē. Tad tika ieturēta garda maltīte ar ugunskurā ceptām desiņām.

Kad pusdienas bija paēstas, sacentāmies uzmanības konkursā un meklējām meža veltes atpūtas vietas tuvumā. Izrādījās, ka šī vieta ir bagāta gan ar koku sugām, gan ogu un sēņu daudzveidību.

Uzvarētāji bija visi, un balvas arī neizpalika. Jauki pavadījām laiku ezera krastā, guvām daudz jaunu zināšanu par Niedrāju un tā apkārtni.

Pa nesen uzbūvēto koka tiltiņu devāmies mājup. Tādi jauki tiltiņi šeit ir vairāki.

Pārgājiena noslēgumā bija jāatmin, kāds ciemiņš ieradīsies pie mums pēc brīža.

Izrādījās, mēs sagaidījām RUDENI!

Skolotāja Maija Cinkus



*4.a un 4.b klase (audzinātājas A. Urbacāne un M. Cinkus) pie Niedrāja ezera
2012. gada rudenī*

Mūsu mazais pārgājiens

Jaukas atmiņas saistās ar laiku, kad vairākus gadus ar savu klašu audzēkņiem piedalījāties Zemkopības ministrijas rīkotajā konkursā „Mūsu mazais pārgājiens”.

Sākums bija 2007. gads, kad ar pirmklasniekiem devāmies iepazīt mežu un atklāt tā bagātības. Bijām sagatavojuši ļoti sirsnīgu darbu, aprakstot pirmo skolas gaitu pārgājienu pa Smiltenes ievērojamākajām vietām. Vienlaikus arī izzinājām pilsētas dabas daudzveidību, mācījāmies pazīt kokus, izprast, cik svarīgi un nepieciešami ir saudzēt dabu. Konkursā izcīnījām 2. vietu un pavasarī devāmies neaizmirstamā ekskursijā uz Tērvetes dabas parku, kur notika konkursantu apbalvošana. Mūs sagaidīja Tērvetes dabas parka gidi, Dobeles skauti, un iespaidīgā vilcieniņā sākās ceļojums izziņošanās aktivitātēs pa dabas parku, vēlāk klausījāmies jauniešu vidū populārās rokgrupas „Gain Fast” koncertu. Diena pagāja kā pasakā. Protams, vēl tagad atceramies, ka tā bija ļoti liela atbildība. 50 mazus pirmklasniekus aizvest tik tālu un nepazaudēt starp 2000 dalībniekiem. Lai viņi būtu pamanāmāki, tad ietērpām bērnus košos skolas krekliņos, ja nu noklīst, tad pēc skolas logo nogādās pie mums.

Mūsu pirmā pieredze un prieki nebeidzās, jo pēc uzvaras tā laika Zemkopības ministrs vēlējās apmeklēt konkursa visjaunākos dalībniekus – kā izrādījās, tieši mūs. Bija neaizmirstama tikšanās skolā, dāvanas bērniem un mums, skolotājām – kvalitatīvs fotoaparāts, lai turpmāk iemūžinātu svarīgākos mirkļus mūsu darbā.

2009. gadā uzvara – 1. vieta mūs visus ļoti iepriecināja. Tēma nebija no vieglajām, nācās pētīt literatūru un citus informācijas avotus par klimata izmaiņām, aizdomāties par dabas resursu taupīšanu. Mācījāmies ne tikai paši, bet arī skolēnu ģimenes. Mūsu balva bija pat divas ekskursijas. Apbalvošanas dienā varējām apmeklēt Rīgas Zooloģisko dārzu, bet rudenī braukt bezmaksas ekskursijā.



*2010. gadā, saņemot balvu no Zemkopības ministra J. Dūklava.
Blakus ministram – Dz. Vaivode un I. Purgale*

2011. gadā nu jau ar nākamajiem pirmklasniekiem nolēmām pētīt meža nozares devumu, meža daudzveidīgās bagātības. Atkal paveicās, un mēs ieguvām 3. vietu. Konkursa noslēguma pasākums notika Mežaparka Lielajā estrādē, mūsu pirmklasnieki piedalījās dažādās aktivitātēs, vēroja Latvijas kokkopju – arboristu priekšnesumu, noslēgumā klausījās Nikolaja Puzikova koncertu.

2012. gadā, pētot koka daudzveidīgos izmantošanas veidus, darbojāties čakli arī praktiski, mācoties apstrādāt koku, katrs skolēns varēja izmēģināt savu prasmi.

Tikām pamanīti arī šoreiz, ieguvām atzinību.

Piedalīšanās konkursā „Mūsu mazais pārgājiens” bija liels izaicinājums un ieguvums gan skolēniem, gan mums, skolotājām. Protams, tas bija arī nopietns darbs. Ļoti lielu atbalstu izjutām no skolēnu vecākiem, arī bērni piekrita it visām aktivitātēm. Apbalvošanas pasākumos esam tikušies, fotografējušies ar 3 dažādiem tā laika Zemkopības ministriem. Vērtīgas bija arī visas ekskursijas, kuras ieguvām kā balvu. Darbošanās radošajās darbnīcās skolēniem paplašināja zināšanas. Esam kļuvuši lielāki dabas draugi. Mūsu darbošanās palīdzēja skolai iegūt EKO skolas godu.

2013. gadā apgāds „Jumava” laida klajā grāmatu „Mūsu mazais pārgājiens”. Konkursa koordinatore apkopoja interesantākos skolēnu zīmējumus, atziņas, aprakstus. Lepojamies, ka mūsu darbiņi arī ir šajā grāmatā.

Skolotājas Inta Purgale, Dzintra Vaivode, Anita Žeļezkina

Mūsu mazais pārgājiens

11. septembrī pie tagadējiem 2. klašu skolēniem viesojās Zemkopības ministrs Mārtiņš Roze. No visiem konkursa „Mūsu mazais pārgājiens 2007” laureātiem viņš bija izvēlējis tieši mūs. Konkursā mēs ieguvām 3. vietu. Ministru pārsteidza mūsu skolas sirsnīgais darbs. Konkursa darbā aprakstījām pirmo skolas pārgājieni pa Smiltenes ievērojamākajām vietām. Rakstījām par dabas daudzveidību, par to, kā iepazīnām kokus un cik svarīgi ir saudzēt dabu. Ministru iepriecinājām ar jauku koncertu. Dāvanā katrs pārgājiena dalībnieks saņēma lietderīgas grāmatas un atstarotāju. Visiem par paveikto darbu bija liels prieks un gandarījums. Ar dāvanā saņemto ceļanaudu visi otrklasnieki 25. septembrī brauks ekskursijā uz Rīgas zooloģisko dārzu.

2008. gada septembrī

Raivis Ģermanis, 2.b klase

Zelta rudens Pilskalnā

Rudenīgā dienā 1. klases nolēma iet pārgājienā. Mēs gājām uz Pilskalnu. Es tur nebiju bijusi. Izejot no skolas mēs satikām Mežamāti. Viņa rādīja ceļu uz Pilskalnu. Pa ceļam bija upīte, kurai pāri gājām pa bluķīšiem. Tālāk mēs gājām pāri tiltiņam. Tad mums bija jāvēro lapas un čiekuri. Pilskalnā Mežamāte mums iedeva lapiņas ar burtiem. No tiem bija jāsaliek vārds RUDENS. Mūsu klase salika pirmā. Pēc tam katrai klasei iedeva karoti un ābolu. Ar karoti rokā un ābolu tajā skrēja katrs bērns. Uzvarēja ātrākā klase – 1.b klase. Pēc spēles Mežamāte katram bērnam iedeva konfektes, ļoti garšīgas. No Mežamātes es uzzināju, kā radies nosaukums Pilskalns. Pārgājiens man ļoti patika. Paldies skolotājām!

2008. gada septembrī

Elīza Āboltiņa, 1.c klase

Rudens pārgājiens

Trešā septembra rītā visi skolēni pulcējās pie skolas, lai dotos pārgājienā pa Smilti. Saņēmām kartes ar uzdevumu. Pirmā pietura bija Jāņkalnā. Tur salikām saules staru no rudens lapām. Otrā pietura bija muzikālā, pie Vidusezera. Lai ietu tālāk, bija jānodzied dziesmiņa. Ceļš cauri parkam bija dzeltenu lapu klāts. Mēs gājām uz slapjo pieturu pie Tepera ezera. Tur mēs ar glāzēm nesām ūdeni un lējām to pudelē. Skolotāja uzvilka dzeltenu kombinezonu, lai nesaslapinātos, un turēja pudeli. Mēs visi teicām „lūdzu” un „paldies” un padevām glāzi. Tas bija ļoti jautri un interesanti. Gala pietura bija Smiltenes lielajā stadionā. Uzdevums bija veidot garu apģērbu virkni. Kura klase izveidos garāko? Mūsu virkne bija 33 m gara. Pēc grūti padarīta darba labi garšoja līdzpaņemtās maizītes. Tās mēs ēdām Tepera malā. Pabarojām arī mazās pīlītes. Pārgājiena diena bija ļoti jauka un izdevusies. Visi bijām labi atpūtušies un priecīgi. Tā arī labā noskaņojumā devāmies uz mājām.

2008. gada 8. septembrī

Alise Bebrīte, 4.a klase

Ekskursijas, kas paliks atmiņā ilgi, ilgi...

5. klašu ekskursija uz Zemgali

Rudenīgā 19. septembra dienā 5. klašu skolēni kopā ar audzinātājām devās tālākā ekskursijā uz Zemgali. Ekskursijas mērķis bija nedaudz iepazīt Zemgales novada vēsturi.

Kārļa Ulmaņa dzimtajās mājās „Pikšās” bija iespēja iepazīt Latvijas vēsturi un bijušā Valsts prezidenta dzīvesstāstu, kā arī aplūkot senos lauksaimniecības darbarīkus un tehniku.

Tērvetes senvēstures muzeja ekspozīcija iepazīstināja ar vēl senāku Zemgales novada vēsturi. Tur bija iespēja aplūkot 13.gs. bruņojumu, zobenus, cirvjus, kā arī senās rotaslietas, sadzīves priekšmetus un pat mūzikas instrumentus.

Ekskursijas galamērķis bija Tērvetes dabas parks, kas ieveda savdabīgā pasaku pasaulē, kur varēja sastapt gan milzi Lutausi, gan drosmīgo Sprīdīti, gan čaklos rūķītus, kas lika ieklausīties savas lūgšanas vārdos: "Meža māt, dāvā Cilvēkam spēju paraudzīties uz pasauli mūsu acīm, tad viņš sapratīs, ka puķu smaržu var ieelpot, ziedus nenoplūcot, ka putnu dziesmas ausij tīkamākas nekā skaļi trokšņi, ka ikvienam sāp, ja tam dara pāri."

2008. gada septembrī

Evita Rīdere, 5.a klase

Rūjienas lielā ekskursija

Mēs ar klasi bijām Rūjienā. Tā ir skaista pilsēta. Mēs bijām vietā, kur no māla gatavo dažādas interesantas lietas. Mēs redzējām izgatavotus plauktus, suvenīrus. Arī daži zēni no manas klases pamēģināja kalt metālu. Tas bija interesanti! Es arī gribēju pamēģināt. Mēs bijām arī maizes ceptuvē. Tur mums videofilmā parādīja, kā cep maizīti. Es nebiju redzējusi, kā to dara. Mums maizi iedeva arī pagaršot. Tā bija ļoti garšīga.

Un vēl mēs bijām saldējuma fabrikā. Tur gatavo dažādus saldējumus. Mēs arī redzējām pašu gatavošanas procesu. Visi bērni varēja nogaršot dažāda veida saldējumus. Mmm...mmm, tie bija ļoti, ļoti garšīgi!

Ekskursija uz Rūjienu bija jauka un ļoti interesanta! Man ļoti patika!

2008. gada rudenī

Sandija Ūdre, 3.a klase

* * * * *

2008. gada 18. oktobrī 3.a klases audzēkņi kopā ar audzinātāju un vecākiem brauca ekskursijā uz Līgatni. Tas bija ļoti skaists un jauks pasākums visai ģimenei. Mēs apmeklējām Līgatnes bunkurus, paviesojāmies Līgatnes dabas takās pie dzīvniecīniem. Varējām pamieļoties ar pankūkām. Pa ceļam uz mājām iegriezāmies Ramatas dzirnavās, kuru saimnieki ir ļoti parūpējušies, lai, staigājot pa šīm takām, mēs sastaptos ar dažādiem dabas brīnumiem – no salmiem gatavotiem dzīvniekiem, akmeņiem ar iezīmētām sejiņām un tamlīdzīgi. Tas patiešām bija ļoti labs pasākums, kurā varēja piedalīties visa ģimene kopā, tuvāk iepazīties vecāki savā starpā un arī vairāk sadraudzēties ar audzinātāju.

Paldies audzinātājai par uzņēmību pasākuma organizēšanā! Paldies skolai, ka mums ir tādi pedagogi! Šādus pasākumus vajadzētu organizēt biežāk.

2008. gada 21. oktobrī

Pārdomās dalījās 3.a klases audzēknes Elīnas
Zirdziņas mamma Līga Zirdziņa

Iepazīstot kaimiņvalsts Lietuvas vēsturi un folkloru

Ekskursija uz Lietuvu

2010. gada 25. maijā plkst. 7:00 no rīta ar autobusu izbraucām no Smiltenes un devāmies garajā braucienā uz Lietuvu, lai iepazītu tās skaistākās vietas, lietuviešu tautas folkloru un vēsturi. Ceļā klausījāmies stāstus par nozīmīgākajiem Lietuvas vēstures notikumiem. Pa ceļam uz Palangu apskatījām Lietuvas visakmeņaināko pilsētu Mosedi un Kretingas ziemas dārzu.

Kad nonācām Palangā, devāmies uz Dzintara muzeju, kur uzzinājām interesantas lietas par dzintara veidošanos un pielietojumu. Palangas Botāniskajā dārzā klausījāmies nostāstus par lietuviešu varoņiem un dažādiem pasaku tēliem. Vēl bijām arī Palangas pludmalē, Birutes kalnā un gājām pa slaveno Palangas gājēju ielu.

26. maijā cēlāmies plkst. 6:00. Devāmies uz Kuršu kāpu, lai redzētu, kāds izskatās tuksnesis un jūras kraukļu pārāpdzīvotais mežs. Atceļā klausījāmies lietuviešu pasakas Raganu kalnā.

Klaipēdā apmeklējām Jūras muzeju, kur uzzinājām interesantas lietas par ūdens iemītniekiem. Pēc tam bijām delfinārijā un vērojām brīnišķīgo delfīnu šovu.

Mājupceļā apskatījām Krusta kalnu pie Šauļiem, kur katrs varēja nolikt arī savu krustiņu. Mēs atgriezāmies mājās ap 23.00.

Secinājumi pēc brauciena:

- ❖ Ekskursija bija izglītojoša, jo skolēni tika iepazīstināti gan ar Lietuvas vēsturi, gan folkloru
- ❖ Ekskursijas laikā skolēniem bija iespēja neformālā vidē atklāt savas sadarbības prasmes, atceļā atbildot uz jautājumiem par redzēto un dzirdēto
- ❖ Pārrunājot ar skolēniem ekskursijā redzēto, atklājās, ka skolēniem tā ļoti patika daudzo iespaidu dēļ, īpaši patika delfīnu šovs

Skolotāja Sarmīte Rīdere

Iepazīstot mūsu skaistās un mīļās dzimtenes vēsturi

Tīrelpurvā

Katru mācību gadu mūsu skolas 6. klašu skolēni kopā ar audzinātājām, vēstures skolotāju un grupas vadītāju devās uz Tīrelpurvu, lai iepazītu latviešu strēlnieku cīņu gaitas. Šī mācību ekskursija ik gadus notika rudenī patriotiskās nedēļas ietvaros.

Pa strēlnieku takām mūs vadīja ļoti jauks un zinošs gids no Latvijas Kara muzeja Mārtiņš Mitenbergs, kurš mums pastāstīja par Tīrelpurva vēsturi, par kaujām starp latviešu strēlniekiem un vācu karaspēku. Skolēni ar interesi klausījās Mārtiņa stāstījumu par Ziemassvētku kaujām, kuras notika 1917. gada 5. – 11. janvārī pēc jaunā stila vai 1916. gada 23. – 29. decembrī pēc vecā stila.

Kopā ar skolēniem apskatījām Tīrelpurvu un Ložmetējkalni, kas ir viens no labāk saglabātajiem Pirmā pasaules kara kaujas laukiem Eiropā. Te apskatāmas 1916. gada leģendāro Ziemassvētku kauju piemiņas vietas: krievu un vācu ierakumi, piemiņas akmeņi latviešu strēlnieku pulku izejas pozīcijās, piemiņas zīmes frontes pārrāvuma vietās, brāļu kapi, piemineklis latviešu strēlniekiem Ložmetējkalnā. Drosmīgākos ekskursijas dalībniekus gids Mārtiņš uzaicināja uzkāpt skatu tornī, lai no augšienes varētu aplūkot Ziemassvētku kauju vietas un Tīrelpurva apkārtni. Interesantas liecības par senajiem notikumiem pieejamas Kara muzeja filiālē, kas atrodas „Mangaļu” mājās.

Visiem skolēniem ļoti patika lāpu gājiens uz piemiņas vietu – 6 metrus augstu priedes koka zobenu, kas simbolizē vācu aizsardzības līniju, kuru pārcirtis latviešu strēlnieku zobens. Emocionāli saviļņojošs brīdis bija gida skandētais fragments no Aleksandra Čaka liroepiskā darba „Mūžības skartie”, kas lāpu gaismā izskanēja pāri Tīrelpurva koku galotnēm.

Ekskursija uz Tīrelpurvu sesto klašu audzēkņiem ir kā vēstures stunda, kas neļauj aizmirst latviešu strēlnieku cīņu gaitas un mūsu tautas pagātnes lappuses.

2008. gada novembrī

Skolotājas Anna Čudare un Regīna Melzoba



Latvijas vēstures stunda Tīrelpurvā

6. a klases skolniece Santa Dzene atceras:

„Mums bija aktīvi jādarbojas līdzī, jāskrien ar gāzmaskām pa labirintu. Lazaretē gids Mārtiņš un medmāsa Trīne izspēlēja ar mums dažādus jokus un piedāvāja veikt interesantus uzdevumus Ložmetējkalnā. Tagad tur ir uzcelts skatu tornis, no kura paveras plašs skats uz Tīrelpurvu.”

Latvijas vēstures stunda skolā

14. novembrī man bija iespēja piedalīties svētku koncertā par godu Latvijas Republikas proklamēšanas dienai. Es teiktu – lielisks piemērs bērnu patriotiskajai audzināšanai, jo vienaldzīgo un neiesaistīto nebija:

1. Jau no septembra visu klašu skolēni vizuālās mākslas stundās veidoja katrs savu Latvijas karogu, kurā ierakstīja arī savu novēlējumu Latvijai – šie bērnu darbi tika izmantoti zāles noformēšanā.

2. Skolas kolektīvs savas skolas (5 gadi) un Latvijas jubilejas gadā direktores vadībā izveidoja hroniku par nozīmīgākajiem pasākumiem skolā, pilsētā un valstī. Tās veidošanā tika iesaistīti gan skolēni un viņu vecāki, gan skolotāji un skolas darbinieki.

3. Skola piedalījās akcijā „Gaismas ceļš” – svētku rītā iepriekš skolēnu atnestās svecītes bija izvietotas pie skolas ieejas abās ceļa pusēs, un pagalma zālienā svecīšu gaismā mirdzēja „Latvijai - 90”. Arī šajā rītā, nākot uz skolu, bērni nesa un lika svecītes, papildinot „Gaismas ceļu”.

4. Koncertā mani pārsteidza patiesi ieinteresētā publika – paši skolēni, kuri centīgi un ar interesi sekoja šai netradicionālajai vēstures stundai. Ar dzejas lasījumiem uzstājās skolēni no katras klašu grupas, savos priekšnesumos izmantojot dzejas rindas, kas tapušas gan pirmās Latvijas brīvvalsts laikā, gan arī mūsdienās. Uzstājās skolas zēnu un meiteņu kori, mūzikas skolas vijolnieku ansambļa dalībnieces. Visu papildināja datorprezentācija „Tautas laiks – valsts laiks”, kurā tika uzsvērti Latvijas vēstures būtiskākie notikumi šajos deviņdesmit Latvijas valsts pastāvēšanas gados.

5. Koncerta laikā tika apbalvoti skolēni, kuri veiksmīgi piedalījušies skolas un pilsētas organizētajos konkursos par savu skolu, Smiltenes pilsētu un Latvijas valsti.

6. Sirsnīgs bija pirmsskolas grupiņas bērnu sveiciens – visi pirmajā rindā sēdošie lepni turēja rokā pašu gatavotus Latvijas simbolus – valsts karodziņus!

7. Pasākuma noslēgumā – 16 kg smags pārsteigums – SIA „Draugs” izceptā dzimšanas dienas torte, kuru rotāja Latvijas kontūra karoga krāsās. Tā bija skolas dāvana visiem skolēniem Latvijas dzimšanas dienā!

Paldies visiem, kas organizēja, piedalījās un radīja svētkus!

2008. gada 18. novembrī

Rūda un Kārļa mamma Rita Rozīte

Lāčplēša dienā

11. novembris – Lāčplēša diena. Pirms 89 gadiem šajā dienā tika atbrīvota Rīga no vācu karaspēka, ko vadīja Bermonts. Šajā dienā visā Latvijā notiek dažādi pasākumi. Smiltē notika piemiņas dievkalpojums Evaņģēliski luteriskajā baznīcā. Tajā piedalījāmies kopā ar zēnu kori. Ērģelēm skanot, baznīcā tika ienesti Latvijas un Daugavas Vanagu karogi. Pasākumā uzstājās arodskolas audzēkņi, kuri runāja patriotisku dzeju. Zēnu koris dziedāja šādas dziesmas: „Nevis slinkojot un pūstot”, „Es karā’i aiziedams”, „Ai, bāliņi.”. Mācītājs N. Celmiņš aicināja katru no mums iedegties par savu tēvzemi un apdomāt, ko tai varam dot mēs katrs. Tad kopīgi nodziedājām himnu, un visi devāmies stāties lāpu gājienam. Pie lielveikala „Top” pūtēju orķestris nospēlēja divus maršus.

2008. gada 12. novembrī

Emīls un Krišjānis Krūmiņi, 5.c klase

Radošo darbu pēspusdiena

**„Latvija ir bagāta ar skaistumu!
Tai piešķirt medaļu es vēlos.
Skaista, zaļa, tīra vienmēr tā būs –
Mūsu zeme jaukā!”**

Annija Bārdiņa, 5.b klase

„Mana Latvija”

Skaistu, emocionālu un nozīmīgu dāvanu savai valstij 95. dzimšanas dienā bija sagatavojuši Smiltēnes Trīs pakalnu sākumskolas 2., 5. klašu skolēni un 3. klašu Teātra sporta pulciņa dalībnieki, kā arī skolotājas Eva Uldriķe, Anita Urbacāne, Regīna Melzoba un Anna Čudare, viesojoties pilsētas bērnu bibliotēkā 14. novembra pēcpusdienā.

Pasākumu ievadīja brīnišķīga vēstures stunda, kuru ļoti rūpīgi un interesanti bija sagatavojušas bibliotēkas darbinieces Ilze Nātra un Zoja Nikolajeva. Stāstījumā tika minēti daudzi nozīmīgi un Latvijai neaizmirstami notikumi ar vēsturisku laika liecību.

„Latvija ir latviešu tautas tēvzeme, kurā mūsu senči ieradušies pirms četriem tūkstošiem gadu un kopš tā laika šeit dzīvo. Šodien pirmo reizi plašākā auditorijā mūsu izpildījumā tiks apdziedāts pašu sacerēts dzimtenes dabas, mežu, pakalnu un pļavu skaistums gan dzejā, gan mūzikā.

Svētku reizē dzirdēsim arī pārsteigumu – skolotājas Evas Uldriķes sacerēto un pašas dziedāto skaisto, lirisko pirmatskaņojumu, dziesmu „Latvija mana” ar Regīnas Melzobas vārdiem,” stāsta skolotāja Anita Urbacāne.

Pirmo reizi ar savu priekšnesumu šodien uzstājās skolas 3. klašu Teātra pulciņa dalībnieki, runājot skolotājas Regīnas Melzobas sacerēto dzejoli „Tēvzeme mana”:

... „Latvija mana,
Dzimtene mana!
Tu manā sirdī
Būsi arvien.
Latvija mana,
Tēvzeme mana.
Tu manās atmiņās

Dzīvosī.”

Savu mīlestību uz Latviju, tās cilvēkiem un skaisto dabu 5. klašu skolēni bija izpauduši pašsacerētā dzejā. Priekšnesumu krāšņāku un acīm tīkamāku padarīja pašu bērnu zīmējumi, kuri tika pieskaņoti katram lasītajam dzejolim.

Jauku dāvanu Latvijai pasniedza arī 5.b klases skolniece Estere Žēbina, kura atskaņoja brīnišķīgu skaņdarbu klavierēm.

Tāpat kā vecāko klašu skolēni, arī otrklasnieki priecēja klausītājus ar saviem radošajiem darbiem. Bērni runāja savu dzeju gan par mūsu dzimtenes krāšņo, sakopto dabu, par ļaudīm, kas dzīvo šajā zemē, gan arī paši par sevi, jo viņi, tagadējie skolēni, ir mūsu valsts nākotne, mūsu balsts un cerība. Ikviens ir atbildīgs par to, kāda būs mūsu dzimtene pēc daudziem gadiem.

„Kāda brīnišķa, jauka diena!
Aust saulīte zelta stariem!
Sīki putniņi čivina zarā,
Raibi tauriņi lidinās pļavā!”

saka Katrīna Bērziņa no 2. klases.

Priecīgs un ar humoru caurstrāvots bija skolotājas Anitas U., 2. klašu skolēnu un viņu vecāku kopīgi sagatavotais radošais dzejas lasījums. Skolēni un vecāki saka tā:

„Grāmatas un burtnīcas
Saliktas jau somā!
Šogad labi mācīšos,
Teicamniekos iestāšos!”

Skolotājas pretī:

„Grāmatas un burtnīcas
Saliktas jau somā!
Lai gan ministri vēl domā,
Ko var darīt šajā jomā?”

Un atkal atskan skolotājas Evas maigā balss, dziedot dziesmu „Nepiesauc, nepasauc!”

Latvijas lielākā vērtība ir tās cilvēki. 5.a un 5.b klašu skolēni dzeju rakstīja, izmantojot arī sava vārda un uzvārda pirmos burtus dzejas rindu sākumā. Klausoties skolēnu runātajā dzejā, klātesošie priecājās par to, cik bērni patiesi un atklāti dzejas valodā stāsta par sevi, par savu vaļasprieku, par savām vērtīgākajām rakstura iezīmēm un par vērtībām vispār.

Bet, kad atkārtoti tika dots vārds Teātra sporta pulciņa dalībniekiem, pēkšņi zālē ieskrēja vai visi meža zvēri! Tur bija gan tīģeris, lapsa un zaķis, gan pelītes un kaķis! Aizraujošā kustību teātrī bērni izspēlēja katrs sava attēlotā zvēriņa stāstu. Vērojām zaķa lēcienus meža pļaviņā, pelīšu un kaķa saspēli, gan arī spēcīgā tīģera un viltnieces lapsas spēkošanos. Tā skolēni parādīja, ka mūsu dzimtenes daba un dzīvnieku pasaule ir bezgala daudzveidīga un interesanta. Un kur nu vēl labāk, ja palīgos meža zvēriem dodas mājdzīvnieki! Tad draudzība ir zelta vērtība!

Un to, kā klājās mežā zaķim un lācim, krievu valodā skaitot dzejoli, pastāstīja un centās parādīt 5.a klases skolēni Ralfs Liepiņš un Roberts Kaļickis. Skolotāja Anna Čudare 5. klašu skolēniem šogad pirmo gadu māca un ierāda krievu valodas prasmes un zināšanu daudzveidīgo pielietojumu.

„Es tevi gaidīšu Latvijā!” klusumā ieskanas skolotājas Regīnas pašsacerētais dzejolis:

... „Es tevi gaidīšu
Atkal mājās.
Tajās mājās.
Ko par Latviju sauc.
Es tevi gaidīšu
Atkal mājās!”

Mūsu svinīgās pēcpusdienas noslēgumā visi tika mīļi uzaicināti nodziedāt dziesmu „Pie Dieviņa gari galdi” skolotājas Evas muzikālajā pavadījumā.

Latvija sporto

Latvija, ai, cik skaista un apņēmības pilna,
Slaveni sportistu te daudz!
Jānis Lūsis, Dainis Kūla...
Rekordus un uzvaras tie nes.
Prieku, laimi vēl vairāk sniedz
Jānis Lūsis – liels šķēpmetējs.
Kaut veterāns viņš ir,
Bet rekordus tas sasniedzis.
Sportisti mēs visi esam,
Visus uzvaram un prieku nesam.

Estere Elizabete Ponciusa, 5.a klase

2013. gada 14. novembrī

Ar dāvanu savai dzimtenei 95. dzimšanas
dienā iepazīstināja Smiltenes Trīs pakalnu
sākumskolas skolotājas:

Regīna Melzoba,
Anita Urbacāne,
Eva Uldriķe un
Anna Čudare

Skolas tradīcijas

Mūsu skolā ir daudz tradīciju, kuras esam kopuši, saudzējuši un attīstījuši. Bērni tajās dzīvo, mācās un veidojas par vērtīgām personībām. Tradīcijas, kas skolā tiek rūpīgi koptas un saudzētas, tradīcijas, kas audzina, bagātina un veido personību:

- Zinību diena
- Skolotāju diena
- Skolas jubilejas pasākumi
- Mūsu mazais pārgājiens
- 1. klašu uzņemšana skolā
- Miķeļdienas tirdziņš
- Mārtiņdienas masku gājiens pa klasēm
- Konkursi „Erudīts”
- Svinīgā līnija un koncerts, atzīmējot Latvijas dzimšanas dienu
- Piparkūku cepšana Adventa laikā
- Lielais Ziemassvētku uzvedums
- Mācību priekšmetu konkursi, olimpiādes
- Olu krāsošana, Lieldienas gaidot
- Ģimenes dienas koncerti ar skolēnu un viņu vecāku piedalīšanos
- Zēnu koru skates, salidojumi un koncerti
- Bībeles svētki
- Vasaras nometnes
- Sporta dienas
- Mūžizglītība

Mūsu skolēni labprāt darbojas arī dažādos skolas un interešu izglītības pulciņos:

- Zēnu koris
- Meiteņu koris
- Koris 1. klasēm
- Sporta pulciņš 1.-3.klasēm
- Vizuālā māksla
- Teātra sports
- Kokapstrāde
- Iepazīsti datoru!
- Koriģējošā vingrošana
- Sporta spēļu pulciņš 4.- 6.klasēm
- Deju pulciņš „Knēvelīši”
- Mūzikas pulciņš
- Jaunie futbolisti
- Jaunsargi

Skolas skaistie pasākumi

Pirmklasnieks

Jau otro mēnesi esam skolēnu saimē. 8. oktobrī „lielie” otrklasnieki mums rīkoja pārbaudījumus. Lika darīt dažādus darbus – lasīt, dziedāt, dejot, minēt mīklas, nācās kost pat skābo dzērvenī. Jāstrādā bija arī audzinātājām. Tā kā mēs to visu ļoti labi paveicām, saņēmām kliņģerus, grāmatzīmes un nosaukumu „Pirmklasnieks”. Pasākums man ļoti patika!

2008. gada 20. oktobrī

Dārta Cīrule (1.b klase) ar mammu Vītu Cīruli

Ļoti liela loma skolas vēstures veidošanā ir skolas pasākumiem. Jau no pirmā gada līdz šim brīdim mums ir tradicionālie pasākumi, bez kuriem nav iedomājama skolas dzīve.

1. septembrī skolā virmo atkalredzēšanās prieks, skolēnu čalas un smiekli, kā arī pirmklasnieku nelielais uztraukums par pirmo skolas dienu.

Pirmklasnieku uzņemšana skolā

Savukārt vienā no pēdējām skolas dienām simboliska apliecība par šīs skolas beigšanu tiek pasniegta gan sešgadīgās grupas bērniem, gan arī sestās klases skolēniem. Neiztrūkstošs ir 1. klašu Mārtiņdienas gājiens, kad skolēni, ietērpušies skaistās maskās un skandēdami dziesmas, dodas no klases uz klasi.

Mārtiņbērni



Skolotāja V. Krūmiņa ar dēliem Emīlu un Krišjāni gatavi Mārtiņdienas gājienam

Vērtības paliek, bet katru mācību gadu mēs cenšamies papildināt ar jaunām radošām idejām, lai padarītu skolēnu dzīvi aizraujošāku. Šogad pirmā aprīļa nedēļā iejutāmies dažādos tēlos un pirmo gadu kopā ar pirmsskolas grupiņām pirms Lieldienām krāsojām olas.

Jau trīs gadus maijā skolas vītols rotājas ar krāsainiem baloniem, kurus tā zaros iesējusi ikviena ģimene, kura apmeklē Ģimenes dienas koncertu.



Ģimenes dienā bērnu un viņu vecāku iesietie baloni skolas vītola

Šis koncerts ir īpašs ar to, ka tajā piedalās ne tikai mūsu skolas skolēni, bet arī viņu ģimenes – māšas, brāļi, vecāki, vecvecāki un arī attālāki radi. Skolēniem ļoti patīk uzstāties, un viņi ir lepnī par savām ģimenēm, kuras pievienojas bērniem uz skatuves.

Ziemassvētki ir skolēnu gaidītākie svētki, kuru gaidīšanu sākam jau ar pirmo Adventi, kad skolēnus, ienākot skolā, gaida pārsteigums, kuru Ziemassvētku vecītis atstājis savā lielajā zeķē. Neiztrūkstoša ir piparkūku smarža skolas gaitenīs, kad katra klase tās cep trešā stāva mājturības kabinetā. Visi skolēni un skolotāji gatavojas lielajam Ziemassvētku uzvedumam, kurā ikvienam ir sava loma un darbs, kas jāpaveic. Liels prieks ir par vecāku atsaucību radošo darbnīcu veidošanā un vadīšanā, kas kopā ar ballīti skolas lielajā zālē ir kā balva skolēniem par labi padarītu darbu, noslēdzot pirmo semestri.

Man vislielākais gandarījums ir redzēt mirdzumu un prieku bērnu acīs. Īpašs brīdis ir tad, kad parādās ilgi gaidītais Ziemassvētku vecītis vai ir jauks pārsteiguma moments kādā no pasākumiem.



Svētku idejas autore un vakara vadītāja L. Osma, 1.a klases skolniece S. Kvitko, Ziemassvētku vecītis, un domīgais zaķēns (1.b klases skolnieks D. Grabovskis) 2013. gada Ziemassvētkos

Šis mirdzums un prieks ir kā apliecinājums labi padarītam darbam. Es novēlu, lai šis bērnu patiesais prieks par vienkāršām un skaistām lietām mūs visus pavada ik dienu, ik stundu, ik minūti!

2014. gada maijā

Skolotāja Līga Osma

**Klāt ir atkal lielais, raibais,
Košais, skaļais gadatirgus!
Visiem, visiem - lieliem, maziem
Jautrību un prieku sniegt!**



2001. gada rudens tirgus. No kreisās: A. Čudare, M. Logina, direktors A. Mežulis, V. Sokolova, B. Dreimane

Miķeļdienas tirgus mūsu skolā – tas ir pasākums, kuru, manuprāt, ļoti gaida ne tikai tirgotāji, kuri parasti ir 4. klašu skolēni, bet arī viss skolas kolektīvs, sākot jau no pirmklasniekiem.

Tā ir tradīcija, kura ir iedibināta jau pirms daudziem gadiem, kopš mēs strādājam un mācāmies šajā ēkā.

Miķeļdienas tirgus organizētāji un galvenie tirgotāji parasti ir 4. klašu skolēni, kuriem ļoti daudz palīdz viņu vecāki, par ko mēs, skolotāju kolektīvs, vienmēr esam pateicīgi.

Ir izstrādāti noteikumi. Viens no tādiem ir: tirgot tikai pašu vai kopā ar vecākiem gatavotu preci. Tādēļ, gatavojoties tirgum, 4. klašu skolēniem un viņu vecākiem, arī dažiem vecvecākiem ir darba pilnas rokas. Tiek likta lietā izdoma, prasme, fantāzija, atvērti maciņi, lai pagatavotu kādu īpaši skaistu rotu vai citu lietu. Protams, tirgū ir ļoti liela izvēle arī gardēžiem.

Neiztrūkstoša prece tirgū ir pašu izaudzētais. Gadās, ka var nopirkt prāvas mājas vistu olas, medu, reizēm tiek noorganizēta maza kafejnīca ar garšīgu tēju un siltām maizītēm. Kas viss tik nav tirgots šajos mūsu skolas tirdziņos!!! Vienmēr ir rūpīgi padomāts gan par galdu noformējumu, par to, kā prece tiks pasniegta, uz kā..., gan arī par pašu tirgotāju vizuālo izskatu.

“Gadatirgū - šeit ir jautri,
Šeit iet karsti, raibais pūlis.
Ņigu, ņegu pērk un pārdod
Visu, visu, ko var iedomāt.”

Nekad nav trūcis pircēju! Nāk iepirkties pirmklasnieki kopā ar saviem vecākiem, vecmāmiņām, kaimiņi no “8 CBR”, no SIA „Draugs - SD”...

Lai tirgū būtu interesantāk, par to jau savlaicīgi rūpējas 4. klašu skolēni kopā ar savām audzinātājām: pirms tam skolā tiek izlikta afiša, reklāma, kurās tiek reklamētas preces, kādas pircēji varēs iegādāties. Parasti tirgus sākas ar kādu interesantu priekšnesumu, telpa, kurā notiks pirkšana un pārdošana – izrotāta.

Stundu darbs šajā dienā netiek traucēts, jo Miķeļdienas tirdziņš parasti sākas pēc stundām. Tā ir interesanta, vienreizēja un ļoti gaidīta diena skolā!

2014. gada februārī

4.b klases audzinātāja Maija Logina

Miķeļdienas tirdziņš

Miķeļi ir rudens svētki. Mūsu skolā jau 16. reizi 4. klašu skolēni rīko Miķeļdienas tirdziņu. Mēs, 4. klašu skolēni, tirdziņam gatavojamies jau visu septembra mēnesi. Mājturības stundās gatavojām augļu, dārzeņu, koku lapu aplikācijas zāles noformēšanai. Mājās skolēni sagatavoja cenu zīmes un preces, ko pārdos. Kopā ar vecākiem izdomāja, kā noformēs galdu un kā izkārtos preces uz tā.

Miķeļdiena klāt! Lielajā, skaisti izgreznotajā zālē ar kļavu lapām rokās, draudzīgā puslokā nostājušies, pircējus sagaida 4. klašu pārdevēji. Tiek skandētas latviešu tautasdziesmas un minētas mīklas.

Tirdziņš sācies! Zālē skan mūzika, sarunas, un notiek lielā iepirkšanās. Uz tikšanos nākamgad!

2008. gada rudenī

Anete Trijēce, 4.b klase

Tikšanās ar dzejnieces Marikas Svīķes dzeju

10. septembra pēcpusdiena izvērtās ļoti skaista un saulaina. Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolas 5.a un 5.b klases skolēni, kuriem tuva ir dzeja, atnāca uz Smiltenes bērnu bibliotēku, kur viņiem bija iespēja tikties ar dzejnieci, mūsu novadnieci, Mariku Svīķi brīnišķīgā Dzejas pēcpusdienā "Sirds dziesmu vārdu burve".

Kristīgās mācības skolotāja Regīna Melzoba

„Erudīts”

Skolā konkurss „Erudīts” tiek gaidīts katru rudenī, jo tajā vienmēr var gūt jaunas zināšanas un pieredzi. 23. oktobrī konkurss skolā notika 5. reizi! Tika pārstāvētas visas 4. - 6. klases. Mājas darbā bija jāpagatavo skolas karoga vai vimpeļa mets (skice). Idejas bija lieliskas. Droši vien tās tiks izmantotas skolas karoga veidošanā.

Konkursam bija sagatavoti daudz jautājumu. Šoreiz tie bija veltīti Latvijas valsts vēsturei. Šo jautājumu sagatavošanā paldies direktorei Inesei Raiskumai, skolotājam - I. Kudlānei un I. Rullei. Īpašs paldies mūzikas skolotājai V. Krūmiņai par dziesmu maratona vadīšanu. Šajā vakarā nodziedāja 90 dziesmas. Kā jau konkursā, tika noteikti arī uzvarētāji. Lielo balvu ieguva 5.c klase. Viņi dosies spēlēt boulingu. II vietā - 6.b klase, III vietā - 5.b klase. Tomēr šajā konkursā zaudētāju nav, jo gūtā pieredze noderēs mācību stundās.

Paldies visiem skolēniem un klašu audzinātājiem par piedalīšanos konkursā!

2008. gada oktobrī

Vija Sokolova, 5.c klases audzinātāja

Smiltenes dziedošie zēni

Smiltēnē zēnu kora dziedāšanas tradīciju saknes meklējamas Dziesmu svētku simtgades laikā, kad ar harizmātiskā diriģenta Arta Kumsāra iniciatīvu tika izveidots pirmais zēnu koris mūsu pusē. Jāteic, ka cienījamais diriģents pamanījās nošaut divus zaķus ar vienu šāvienu – nodibināja daudzskaitlīgu jaunu puīšu dziedošu sastāvu, kā arī atrada pirmos Smiltenes mūzikas skolas audzēkņus pūšaminstrumentu klasēm – to pašu dziedošo puīšu rindās. Šodien liekas neticami – 120 dziedoši puīši vienā korī...

Pēc 1973. gada Dziesmu svētkiem Smiltenes zēnu kora darbībā sākās „atkusnis”, dziedošais sastāvs manāmi saruka un ar diriģenta Kumsāra pārceļšanos uz Madonas pusi izzuda pavisam. Jaunas vēsmas sākās 1982. gadā, kad Smiltenes ģimnāzijas mūzikas skolotāja Vita Lāce nolēma no jauna veidot puīšu kori, un kopš tā brīža tas ir pastāvējis līdz pat šodienai, tiesa gan, ne tik ļoti kuplām dziedātāju rindām kā pirmsākumos, tomēr vienmēr konkursos un skatēs ieguvis daudzskaitlīgākā zēnu kora titulu visā Latvijā. Interesants bijis darba process diriģentes Vitas Lāces laikā, kad zēnu kora mēģinājumi notikuši ģimnāzijā vēlās pēcpusdienās un jaunākie koristi no Trīs pakalnu pamatskolas devušies uz ģimnāziju, kur pievienojušies zēniem no vecākām klasēm, kam balsis vēl nebija „nolūzušas”.

1998. gadā Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolā par mūzikas skolotāju sāk strādāt Viola Pusplatā (vēlāk Krūmiņa) un turpina saglabāt zēnu kora dziedāšanas tradīcijas. Kopš šī brīža zēnu kori patiešām varam saukt par savu kori, jo dziedātāju sastāvā ir tikai puīši no mūsu skolas.

2011. gadā skolotājas Violas Krūmiņas vadīto zēnu kori „mantojumā saņem” mūzikas skolotāja Eva Uldriķe, turpinot saglabāt galvenos līdzšinējās zēnu kora darbības virzienus – piedalīšanos zēnu kora salidojumā, gatavošanos Skolu jaunatnes Dziesmu un deju svētkiem. Visām trim diriģentēm uzticīga līdz šodienai bijusi koncertmeistare Inguna Balode, kas bieži ir darījusi vairāk, nekā prasa pienākums, ne tikai atskaņojot pavadījumus kora dziesmām, bet arī darot kormeistara darbu.

2012. gadā Latvijā parādās jauns festivāls zēnu korim – „Zaļā bumba” Talsos, kur devās arī mūsējie – šobrīd vienīgie visā Smiltenes novadā. Smiltenes zēnu koris konkursos un skatēs vienmēr ir piedalījies godam, gūstot labus rezultātus. Un, tiekot līdz galamērķim, zēnu acis patiešām iemirdzas, dziedot uz vienas estrādes kopā ar Latvijā populāriem mūziķiem: Renāru Kauperu, Jāni Jubaltu, Intaru Busuli. Un kur nu bez mūsu maestro Raimonda Paula, kas lieliski prot iedvesmot zēnus uz dziedāšanu un iesēt kādu cerības sēkliņu, ka šī pirmā skatuves pieredze puīšiem paliks atmiņā uz daudziem gadiem un atstās dvēselē muzicēšanas prieku. Un, kas zina, varbūt šodien mūsu skolas zēnu kora rindās dzied kāds nākamais Latvijā populārais tenors vai bass!

2014. gada maijā

Skolotāja Eva Uldriķe



Smiltenes novada zēnu koris „Ozolzīles”. Diriģents A. Kumsārs. 1971. g.

Smiltenes novada zēnu koris „Ozolzīles”. Diriģents A. Kumsārs. 1971. gads



Meiteņu koris 1997. gada Ziemassvētku pasākumā diriģentes Māras Zelmenes vadībā



Zēnu koris, diriģente Vita Lāce un koncertmeistare Inguna Balode Smiltenes ģimnāzijas pasākumā "Paldies" 2003. gada maijā



Diriģente Viola Krūmiņa skolas svētkos



Zēnu koris un diriģente E. Uldriķe Vidzemes novada zēnu koru skatē Cēsīs 2013. gada 2. maijā

Sports un ar to saistītās aktivitātes

Skolas ikdiena nav iedomājama bez sporta aktivitātēm. Pirms stundām ir sporta nodarbības interešu izglītībā: sporta pulciņš – vispārējā fiziskā sagatavošanā 1.- 3. klasēm, skolotāja Vija Sokolova, koriģējošā vingrošana – Ginta Rudzīte, sporta spēļu pulciņš 4. - 6. klasēm, sporta skolotāja Evita Rudzīte. Sporta spēļu pulciņā vislielākais ieguvums ir tas, ka skolēni spēlē dažādas sporta spēles, no kurām vispopulārākais ir florbols.

Sportiski aktīvi skolēni sasniedz arī labus panākumus novada organizētajās sacensībās. Kopīgi ar sporta skolotājiem A. Priedi, J. Brakmani, L. Cīruli, V. Veismani un E. Rudzīti sasniegti augsti rezultāti – 2009./2010., 2010./2011., 2011./2012.m.g. - 1. vieta kopvērtējumā, bet 2012./2013. m.g. un 2013./2014.m.g. – 2. vieta kopvērtējumā Smiltenes novadā.

Sacensības skolā

Skolā notikušas dažādas sporta sacensības pa klašu grupām – tautas bumba, stafetes ar dažādiem uzdevumiem, futbols. Ikvienā sacensību veidā skolēni, aktīvi sportojot, guva pozitīvas emocijas. Visvairāk tas izpaudās skolas kausa izcīņā futbolā 5. - 6. klasēm. Savstarpēji cīnoties, bieži vien uzvarēja 6. klašu komandas, jo šie zēni arī trenējās futbolā. Taču reizēm gadījās arī tā, ka 5. klases uzvarēja sestos.

Vecāku dienas

Dažkārt skolēni sportoja kopā ar vecākiem. Interesantas, aktīvas stafetes mijās ar prieku un sportisko garu. Priecājās tie, kuri ieguva ceļojošo kausu savā klašu grupā, raizes tiem, kuri gaidīja nākošās sacensības, lai iegūtu kausu glabāšanā. Vislielākais ieguvums no šāda veida sportiskajām aktivitātēm – kopā būšana, sportošana, sava klases kolektīva atbalstīšana. Sporta zālē vienmēr virmo gaiss no skaļām bērnu gaviļēm.

Slēpošana ir sen lolots sapnis. 2010./2011.m.g. atjaunojām slēpošanas tradīcijas skolā.



1. b klase un sporta skolotāja L. Cīrule 2012. gada ziemā sporta stundā

Esot labvēlīgiem apstākļiem ziemas periodā – pietiekošs sniega daudzums, sals un tuvējais mežs pie skolas – bija iespējams atsākt slēpošanu. Daudzām ģimenēm nebija slēpošanas inventāra. Ko darīt? Kā iegādāties? Ar direktores atbalstu sporta skolotājas - Laila Cīrule un Vija Sokolova - veica aptauju par sporta inventāra iegādi skolai. Sadarbībā ar vecākiem vācām līdzekļus tā iegādei. Vecāki ziedoja naudu. Kopā ar sporta skolotājas Lailas Cīrules ģimeni vairāku gadu garumā izdevās iegādāties inventāru visiem skolēniem. Tagad sporta stundā visi varēja slēpot, tikai viens nosacījums – uz sporta stundu jāņem līdzī tīras zeķītes. Sākums grūts – savlaicīgi jāsaģērbjas, jāzina savas kājas izmērs, lai sameklētu atbilstošus zābakus, kājās tīras zeķes (higiēnas ievērošana). Liels atbalsts ir no skolas dežurantes Vinetas Sīmanes, jo viņa labi zina, kā atrast pareizos zābakus, pareizā garuma slēpju nūjas. Visgrūtāk bija pirmklasniekiem – viņiem talkā nāca arī vecāki. Visvairāk bērni priecājās par jaukajām slēpošanas stundām ārā, svaigā gaisā un mežā. Bērni apguvuši pirmās iemaņas slēpošanā. Gandarījums par nejausi dzirdēto Reiņa teikumu:” Es iemācījos slēpot!”

2014. gada pavasarī

Skolotāja Vija Sokolova

Kā tie lielie, tā tie mazie!

Ar šādu devīzi jau 10. gadu skolā notiek Ritmikas dienas pasākums.

Sākumā pasākums ar iepriekš sagatavotiem vingrojumiem populāras mūzikas ritmos bija kā atslodze no aktīvām sporta stundām. Gribējām, lai mūsu skolēni, beidzot skolu, varētu labi piedalīties Smiltenes ģimnāzijas Aerobikas festivālā. Tā, iesaistot visus klases skolēnus, 2. semestrī tradicionāli notiek mūsu skolas Ritmikas pasākums.

Nosaukums radās pavisam nejausi, jo arī mēs varam tāpat kā ģimnāzijas skolēni. Mūsu pasākumā piedalījās ģimnāzijas Aerobikas festivāla uzvarētāji (mūsu skolas bijušie audzēkņi) – gan 7. klašu skolēni, gan divpadsmitie vai vienpadsmitie.

Katru gadu šim pasākumam bija kāda „odziņa” – piedalījās deju grupa „Nerātnie eņģeļi”, uzstājās mūsu mazie pirmsskolas bērni kopā ar savām audzinātājām. Vislielākais pārsteigums bērniem bija skolotāju uzstāšanās. Iesākumā to varēja noslēpt no skolēniem, jo viņi nezināja, ka skolotājas arī mācās dejot un vingrot.

Skolas 5 gadu jubilejas pasākumā skolotāju priekšnesumā piedalījās visas skolotājas. Bērnu sajūsma un prieks bija neaprakstāms!

2014. gadā atkal jauns pavērsiens - Ritmikas dienā skolotāju un vecāku kopīgs priekšnesums.

Šajā pasākumā uzvarētāji ir visi klašu kolektīvi, jo saņem garšīgus kliņģerus. Mums ir arī savs sponsors - SIA „Draugs - SD”, kurš dāvina kliņģerus. Ir bijušas arī pārsteiguma balvas gan pirmklasniekiem, gan piektklasniekiem.

Jau vairākus gadus, vērtējot klašu sniegumu, nosaka uzvarētāju klašu grupās - 2. - 3. kl. un 4. - 6. kl. grupā. Uzvarētāji saņem lielo balvu - apmaksātu boulinga spēles apmeklējumu visai klasei.

Katru gadu klašu kolektīviem ir arvien grūtāk vienoties, jo pašiem jāizvēlas mūzika, pašiem jādomā savi soļi, tāpēc neiztiek arī bez pārpratumiem. Tomēr, aptaujājot skolēnus, vispopulārākais pasākums skolā ir Ritmika. Arī vecāki apmeklē un jūt līdzīgi saviem bērniem, lai priekšnesums izdotos, kā arī palīdz ar tērpu iegādi.

Nu jau 2. gadu Ritmikas dienas pasākums notiek vienu dienu pirms pavasara brīvdienām, lai ar pozitīvām emocijām varētu doties gaidītajās brīvdienās.

Skolotāja Vija Sokolova



2013. gada Ritmikas dienas pasākuma kopbilde

Futbolistu brauciens uz Sanktpēterburgu

Šoruden man bija lieliska izdevība piedalīties starptautiskā futbola turnīrā 1998. gadā dzimušiem zēniem Sanktpēterburgā. Manā komandā bija labākie Liepājas un Smiltenes futbolisti.

Ceļā mēs pavadījām 10 stundas. Mēs iekārtojāmies labā viesnīcā.

Turnīru nospēlējām labi. Mūsu komanda uzvarēja 4 spēlēs, bet zaudēja 2 spēlēs. Šajā turnīrā izcīnījām 4. vietu starp 16 komandām.

Brīvajā laikā apskatījām lielo pilsētu. Vislabāk man patika lielais „Petrovsky” stadions un braukt ar metro.

2008. gada 8. oktobrī

Jurgis Dudelis, 5.c klase

Skolas kausa izcīņa futbolā

Trešdien, 24. septembrī, pilsētas sporta stadionā pie Tepera ezera norisinājās skolas ceļojošā kausa izcīņas spēle futbolā. Tajā piedalījās visas Smiltenes Trīs pakalnu pamatskolas 5. un 6. klases. Pirmajās kārtās cīnījās savā starpā piektās klases un sestās klases. No šīm klašu grupām tika izvirzīta katras grupas līdera klase. Piekto klašu grupā tā bija 5.a klase, bet sesto klašu grupā – 6.b klase.

Sākās otrā kārtā par kausa izcīņu starp abām līdera klasēm. Fani bija iekarsuši un atbalstīja „savējos” jebkurā situācijā. Spēles uzvarētāji izrādījās 5.a klases komanda, un viņi ieguva ceļojošo kausu. Godalgoto 2. vietu izcīnīja 6.b klases komanda. Cerams, ka pēc gada atkal norisināsies kārtējā spraigā un karstā cīņa.

2008. gada 25. septembrī

Beāte Paleja, 6.b klase

„Samariešu dāvanas” - pasākums skolēniem, kuri mācās kristīgo mācību

Jau kopš 2009. gada mūsu skolā gandrīz ik pavasari norisinās pasākums „Samariešu dāvanas”, kura mērķi ir:

- * iemācīties izjust Dieva klātbūtni savā dzīvē,
- * turpināt iepazīties ar citu skolu skolēniem, kuri arī mācās kristīgo mācību.

Sev mēs esam noteikuši arī uzdevumus, kas jāizpilda:

- * iemācīties uzņemt ciemiņus savā skolā,
- * iemācīties parādīt ticību Dievam Tam Kungam,
- * iemācīties priecāties un pateikties par visu Dievam.

Šīs kustības ietvaros bērni saņem samariešu sarūpētās un atsūtītās dāvanas.

Pasākumu rūpīgi gatavojam gan paši, gan arī uzaicinām ciemiņus no Valmieras skolām. Tie ir gan skolēni, kuri apgūst kristīgo mācību savās skolās, gan arī viņu pedagogi. Akcents pasākumā tiek likts uz savstarpējo Sadraudzību un Mīlestību.

Kopā tiek sniegti priekšnesumi, tiek runāti Bībeles teksti, izsniegtas dāvanu kastes. Valmierieši mūs iepriecina ar ļoti skaistu kristīgo dziesmu koncertu, kurā uzstājas dažāda vecuma bērni. Dziesmas dziedam arī kopā, jo tajās izskan skolēnu domas un prieks par Dievu. Mūsu skolas bērni skandē dzeju un tā slavina Dievu, atskaņo skaņdarbus klavierēm, flautai un saksofonam, kuros atklāj Dieva bezgalīgo Mīlestību. Bērnus un skolotājas uzrunā arī mācītājs.

Pasākumos parasti ik gadu piedalās arī manas audzināmās klases skolēni, lai arī viņi dzirdētu Dieva patiesības, iemīlētu Dievu un arī sev tuvāko. Skolēni vienmēr sagatavo ļoti brīnišķīgus apsveikumus saviem ciemiņiem, par to mūsu draugi ir ļoti priecīgi.

Kā mūsu skolas skolēni, tā arī ciemiņi saņem brīnišķīgās Samariešu dāvanas, par ko visi ir patiesi laimīgi.

Pēc pasākuma kopā pulcējamies uz tējas pēcpusdienu; tas visus vēl vairāk satuvina.

Ceru, ka arī turpmāk šāds pasākums varēs norisināties mūsu skolā, lai tuvinātu skolēnus Dievam, Viņa Mīlestībai un Ticībai Viņam.

2010. gada 22. aprīlī

Kristīgās mācības skolotāja R. Melzoba

Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolas skolēnu atsauksmes par pasākumu

„Samariešu dāvanas”

Eduards Svīķis /1.klase/:

„Man patika pasākums, man patika dāvanas. Un paldies Dievam! Man visvairāk patika rotaļu mašīna.”

Marta Jakoviča /1.klase/:

„Paldies Dievam par pasākumu! Paldies arī Dievam par dāvanām! Man dāvanā bija sirsnīgu pudele un lācītis, lelles, krītiņi, soma un grāmata.”

Kārlis Šimanis /2.klase/:

„Es pateicos par dāvanām! Es pateicos par Dievu! Es pateicos par pasauli! Man dāvanu kastē bija galda piederumi, dvieļi, odekolons, jautrības komplekts un daudz kas cits labs.”

Emīls Būda /3.klase/:

„Es pateicos Dievam par skaistajām dāvanām un Valmieras bērniem! Es mīlu Dievu!”

Olafs Putrālis /3.klase/:

„Es pateicos par to, ka Dievs ir tik mīļš, ka Viņš deva visiem bērniem dāvanas! Es vēlos, lai arī citreiz būtu tāds pats pasākums! Paldies, mīļais Dievs!”

Elīza Kaupe /5.klase/:

„Paldies Tev, Dievs, par jaukajām dāvanām! Šajās dāvanās bija daudz noderīgu lietu! Bet galvenais jau nav dāvanas! Galvenais ir tas, ka mēs visi esam vienoti ar Dievu! Ļoti patika arī jaukais koncerts! Es vēlētos, lai šādi koncerti un pasākumi būtu katru gadu, jo tie rada sajūtu, ka esam visi kopā. Un, lai kas arī notiktu, vienmēr varam aprunāties ar draugu un To Kungu.

Sajūta tāda, ja esam visi kopā, neviens un nekas nevar stāties mums ceļā!

Paldies! Bija ļoti jauki!”

Ričards Rullis /5.klase/:

„Man ļoti patika šīs dāvanas, jo tur bija daudz kas noderīgs. Es pateicos Dievam par to, ka mēs saņēmām šīs dāvanas, kārtīgas un iesaiņotas. Un man vēl ļoti patika, ka viens draugs no klases man atdeva bumbiņu ar nūju. Es arī priecājos par to, ka dāvanas saņēma gan tie bērni, kas mācās kristīgo mācību šobrīd, gan arī tie bērni, kuri kristīgo mācību vairs nemācās, bet mācījās to agrāk.”

Rainers Hermanovskis /5.klase/:

„Paldies Tev, Dievs, ka Tu mums dāvināji šīs dāvanas! Man visvairāk patika savā dāvanu kastītē mazā basketbola bumbiņa, ko es tagad visu laiku mētāju kopā ar draugiem. Vēl man patika lukturītis un rakete ar bumbiņu.

Mana mazā māsa bija slima, bet viņa arī saņēma dāvanu un priecājās par to visu dienu! Viņai visvairāk patika atspere.

Es un mana ģimene pateicamies Dievam un draugiem no Valmieras par šīm dāvanām! Novēlu arī nākamgad rīkot šādu pasākumu!”

Marta Deņisova /5. klase/:

„Es pasakos Dievam par koncertu, mīlumu un dāvanām, kuras Viņš mums dāvāja. Koncerts bija ļoti sirsnīgs un man lika aizdomāties par dažādām lietām. Katram skatītājam, manuprāt, atvērās sirsnīga, palika vieglāk, un cilvēks kļuva mīļāks, sirsnīgāks.

Vislielākais paldies Dievam un cilvēkiem, kuri sarūpēja dāvanu kastes! Tie varbūt bija dažādi mazi nieciņi, kādam tie lika pasmaidīt...

Paldies cilvēkiem, kuri radīja koncertu un sagādāja dāvanas! Es pasakos Dievam, jo Viņš bija tas, kurš nolēma, ka mēs to esam pelnījuši! Un es lūdzu, lai piepildās skolotājas Regīnas vēlmes par kristīgo pulciņu un kristīgo klasi! Āmen!”

Gerda Krieķe /5.klase/:

„Mani šīs dāvanas iepriecināja, jo tās ir ļoti noderīgas. Par to es gribētu pateikties Dievam.

Kastē kāda meitene bija ielikusi lapu, kur viņa pastāstīja, kā viņu sauc, kur dzīvo, kas viņai patīk un kas nepatīk. Un es izdomāju, ka varētu viņai uzrakstīt vēstuli un pastāstīt par sevi. Un, protams, pateikt – „paldies”. Man no dāvanām vislabāk patika zīmuļi un sprādzes, kuras man tieši tobrīd vajadzēja iegādāties.”

2012. gada 23. martā

Skolēnu atsauksmes
apkopoja skolotāja Regīna Melzoba

Bībeles svētki

**„... svētīgas ir jūsu acis, jo tās redz, un jūsu ausis, jo tās dzird.”
/Jēzus./**

/Mateja ev. 13:16/

2013. gada 27. maijā mūsu, Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolas skolēniem, kuri apgūst kristīgo mācību, bija iespēja piedalīties starpnovadu 6. Bībeles svētkos, kuri norisinājās Mazsalacā. Šī gada svētku tēma bija „Sējējs un sēkla”.

Bībeles svētki tiek rīkoti katra mācību gada noslēgumā, tie ir īpaši tieši 3. klašu skolēniem, jo viņi ir beiguši kristīgās mācības 3 gadu apguves kursu.

Svētki iesākās Mazsalacas luterāņu baznīcā, kur mācītājs Edijs Kalekauris visus klātesošos uzrunāja ar Dieva vārda palīdzību. Pēc svētku uzrunas mums visiem bija iespēja veikt nelielu ekskursiju pa baznīcu.

Pēc neilga laika sākās „ceļojums”!

Šajos svētkos skolēni varēja apmeklēt dažādas „pieturas” savā ceļā. Jaunieši bija parūpējušies par to, lai mazie skolēni katrā no pieturām uzzinātu ko jaunu par dažādām dzīves pamatvērtībām, lai viņi saprastu, kā tās izkopt un saudzēt. Tāpat jaunieši runāja arī par to, kā atturēties no dažādiem dzīves kārdinājumiem un atkarībām. Rīgas skolu jaunieši „pieturās” stāstīja arī par to, cik liela vērtība ir veselīgam uzturam, radošam dzīvesveidam un liellai gribasspēkam. Mūsu skolēni uzzināja arī to, cik ļoti liela vērtība ir īstā brīdī pateiktam vārdam „Nē!”. Tas ir „Nē!” alkoholem, narkotikām, smēķēšanai un citām atkarībām. Šajās „pieturās” skolēni varēja uzdot dažādus sevi interesējošus jautājumus, bet jaunieši sniedza izsmieļošas atbildes.

Kad visās „pieturās” skolēni bija paviesojušies, tad devāmies noskatīties jauniešu sagatavoto skeču, kas arī bija saistīts ar galveno svētku tēmu.

Mūsu skolas skolēni Luīze Moruza (2.b klase) un Kārlis Sīmanis (3.a klase) deklamēja dzejoļus par Dieva brīnišķo klātbūtni. Bet mūzikas skolotāja Eva Uldriķe kopā ar skolēniem bija sagatavojusi dziesmas Dievam par godu.

Svētku svarīgākais brīdis bija trešklasnieku sumināšana. Šie bērni (arī mūsu skolas 4. klašu skolēni) kā dāvanu un ceļamaizi turpmākajai dzīvei saņēma „Bībeles”. Nu viņi varēs Dieva vārdu lasīt arī mājās, kad vien sirsnīga to vēlēsies.

Bībeles svētki noslēdzās ar tradicionālo, nu jau sešu, krāsaino balonu palaišanu debesīs.

Pēc svētkiem mēs devāmies uz pikniku, kas bērniem arī ļoti patika. Varējām kopīgi iestiprināties un palīksmoties.

Šādi Bībeles svētki mūsu skolas skolēniem, kas mācās kristīgo mācību, tiek sarūpēti gandrīz katru gadu.

„Debesis daudzina Dieva godu, un izplatījums izteic Viņa roku darbu. Diena dienai to pauž, un nakts naktij to dara zināmu.”

/Psalmi 19 : 2 – 3/

2013. gada 27. maijā

kristīgās mācības skolotāja Regīna Melzoba,
mūzikas skolotāja Eva Uldriķe

Starptautiskajā Ekoskolu kustībā

Ekoskola – mūsu nākotnes skola,
Ekoskola – tīru vidi ap mums sola,
Ekoskola – izpratni par vidi sola,
Ekoskola – tīras nākotnes skola.

R. Melzoba

Ar šādu vides kodeksu pieteicāmies Ekoskolu programmai. Ekoskolu programma ir pasaulē pazīstams un populārs vides izglītības modelis, kas darbojas jau vairāk nekā 10 gadus.

Mūsu skola šajā programmā ir jau 5. gadu.

Kā viss iesākās? Piedaloties ZAAO un Zaļās jostas organizētajos pasākumos, skolā zīmējām pastkartes, vācām makulatūru, baterijas, piedalījāmies starptautiskos projektos par vides tēmu. Bija panākumi – Vidzemes reģionā makulatūras vākšanā ierindojāmies godalgotajās vietās. Tie bija tādi vienreizēji pasākumi, kā sevi pieteikt un parādīt valstī. Vairākkārt man piedāvāja pieteikties ekoskolu programmai. Tas bija sākums, kurā neko nezināju, steidzu rakstīt ekoskolu vides novērtējumu. Kopīgi ar direktori Inesi Raiskumu, skolas saimnieku Guntaru Ozoliņu, skolotāju Ingu Jurciņu un direktores vietnieci Vitu Leiti rakstījām plašu skolas vides novērtējumu.

Kāds darbs būs priekšā, nezināju. Tomēr ļoti gribējās, lai mūsu skola arī būtu starp Latvijas ekoskolām.

Liels bija pārsteigums, noslēdzot 2009./2010. mācību gadu, kad ieguvām sertifikātu par ekoskolas statusu Latvijas mērogā. Jau nākošajā, 2010./2011., mācību gadā pieteicāmies uz Zaļā karoga līmeni. Mūsu tēma – enerģija. Tēma pateicīga, jo siltināja mūsu skolu, varējām labi izpaust savas idejas par siltuma taupīšanu. Atkal labi panākumi pārējās ekoskolu programmās par atkritumiem, veselīgu dzīvesveidu, ūdeni, skolas vidi un apkārtni u.c.

Notika Eko – namiņa būvniecība. Skolas direktores ideja un saimnieka izpildījums. Eko - namiņu atklāja 2011. gada 20. oktobrī, reizē paceļot arī Zaļo karogu.



2011. gada pavasarī EKO namiņu būvē skolas saimnieks G.Ozoliņš un skolēna Māra Līduma tētis Mārtiņš Līdums

Karoga pacelšanā piedalās Eko – skolu jaunais koordinators Daniels Trukšāns, sponsori, mūsu skolas atbalstītāji – Stora-Enso, personīgi Uldis Deisons.



2011. gada 20. oktobrī paceļam EKO skolu karogu

Kāpēc iesaistījamies šajā vidi izzinošajā un saudzējošajā Eko skolu programmā? Atbilde skan:

lai apvienotu idejas, zinātkāri, prieku, radošu garu;

lai iedvesmotu, iesaistītu, aizrautu ikvienu Trīs pakalnu pamatskolā, Rīgas ielā, Smiltenes novadā;

lai mācītos cits no cita, nereti mācītu vecākus, kļūtu par paraugu, veicot ikdienas ikvienam paveicamos darbus un audzinātu paaudzi, kas saprot šo darbu nepieciešamību;

lai mainītu savus ikdienas ieradumus, izvēloties videi draudzīgus risinājumus;

lai būtu par mazo cinīti, kas sašūpo sabiedrisko domu;

lai ikviens mūsu zaļais darbiņš būtu par pamatu vides saglabāšanā ilgtermiņā!!!

2011./2012. mācību gadā pārpratuma dēļ gandrīz neieguvām ekoskolas statusu. Kaut kā muļķīgi būtu sanācis, ja Zaļais karogs neplīvotu pie skolas. Atskaitei rakstīju vēlreiz precizējumus ar komentāriem, jo nedrīkst 2 gadus pēc kārtas strādāt pie vienas un tā pašas tēmas. Mums bija starptautisks projekts „EU – cology”, tādēļ likās, ka varam ņemt to pašu tēmu. Tomēr mums piešķīra atkal Zaļo karogu. Prieks bija neaprakstāms!

Nu jau 3 gadus pie skolas plīvo Zaļais karogs. Ar to arī lepojamies, jo esam vienīgā skola Smiltenes novadā, kurai ir Ekoskolas statuss.

Vija Sokolova



Makulatūras vākšana

Palīdzēsim mūsu spārnotajiem draugiem!

Pavasaris... Pie mums jau atnācis pavasaris! Laiks padomāt par saviem spārnotajiem draugiem!

Ar šādu aicinājumu pie mums, Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolas 5.b klases skolēniem, griezās Dināra Cerbuļa tētis. Viņš aicināja mūs piedalīties gājputnu sagaidīšanā, pagatavojot tiem būrīšus.

Atsaučība klasē bija jūtama uzreiz. Tajā ar prieku iesaistījās skolēni un viņu vecāki. Zēni un meitenes kopā ar saviem tētiem un mammām, vectētiņiem un vecmāmiņām sāka domāt, kādu būrīti viņi labāk varētu izgatavot. Atkal talkā nāca Dināra tētis, kas bērnus iepazīstināja ar dažādiem būrīšu veidiem, to izskatu un izmēriem.

Sagatavošanas darbs ilga gandrīz mēnesi. Un 10. aprīļa rītā mēs devāmies uz Valsts meža dienesta Meža pētīšanas stacijas Smiltenes informācijas centra norādīto vietu, kur mūs aizveda ar mežniecības automašīnām. Mums tur nokļūt palīdzēja arī vecāki.

Pasākums izvērtās ļoti interesants un aizraujošs. Mežniecības brigādes pavadībā bērni ar saviem būrīšiem gāja pa mežu, apstājoties pie tiem kokiem, pie kuriem bija jāpiestiprina kāds no būrīšiem. Izgatavoti bija būrīši gan strazdiem, gan pūcēm, gan dažādiem ūdensputniem.

Uz katra būrīša tika uzrakstīts arī tā bērna vārds, kurš attiecīgo būrīti bija pagatavojis. Tas bērniem bija vesels pārdzīvojums un reizē arī piedzīvojums.

Kamēr būrītis tika stiprināts pie koka, tikmēr vadītāja Sarmīte Nēgele skolēniem uzdeva dažādus interesantus jautājumus par putniem, par to ligzdošanu un perēšanu, par gājputnu apmešanās vietām tālajās zemēs, kad tie, ziemei iestājoties, dodas projām no Latvijas. Tos viņa jau iepriekš bija rūpīgi sagatavojusi. Tas bērniem atkal bija jauns izziņas materiāls.

Kad darbs bija padarīts, sekoja Mežniecības brigādes sarūpētais cienasts. Pie ugunsкура bērni varēja cept desiņas, mieloties ar pīrādziņiem, dzert veselīgu zāļu tēju.

Paldies rūpīgajiem Mežniecības darbiniekiem par šo brīnišķīgo dienu, par bērniem doto iespēju rūpēties par mūsu spārnotajiem draugiem! Mīļš paldies par sarūpētajām dāvanijām!

Mēs, 5.b klases skolēni un audzinātāja, arī citu gadu labprāt pieņemsim uzaicinājumu palīdzēt meža iemītniekiem!

5.b klases skolēni un
audzinātāja Regīna Melzoba

Ļoti zaļa Zaļā ceturtdiena jeb „no sēkļa līdz jaunam mežam”

5. klašu skolēni 17. aprīlī, pateicoties Strenču MRS vadītāja Andra Krastiņa ierosmei un atbalstam, devās mācību ekskursijā, lai iepazītu meža nozari.

Trīs svarīgās „pieturas”:

1. Strenču kokaudzētava – viena no Eiropā modernākajām jaunā meža audzētājām.
2. Strenču MRS darbs mežā – mežizstrādes tehnikas koku gāzēja un pievedējtraktora jaudīgā darbība.



Iepazīstam mežizstrādi

3. Jauno kociņu stādīšana cirmsmā.

Dažu skolēnu domas:

Roberts Kundziņš: „Ekskursija bija fantastiska, savādāka kā citas reizes. Es tik daudz ieguvu, iemācījos. Vislabāk man patika stādu savākšana un eglīšu stādīšana. Es iegādājos ciedrupriedi savām mājām.”

Agris Bārda: „Uzzināju, ka eglīšu stādus ievasko, pirms tie aizceļo no kokaudzētavas. Ka vienā siltumnīcā ieiet vairāk kā miljons stādu. Es gribētu iemācīties tur strādāt.”

Estere Žebina: „Man visvairāk patika skatīties, kā milzīgā siltumnīcā audzē mazās eglītes. Es ieguvu atziņu, ka par koku stādīniem ir ļoti labi jārūpējas”.

Amanda Hirte: „Kad iegāju iekšā siltumnīcā, man likās, ka tā ir tik liela kā stadions!”

Vilnis Buldurs: „Varējām iztēloties, kā no stādīņa izaug viss mežs. Ļoti patika, ka varējām izmēģināt pasēdēt meža traktorā.”

Toms Taurenis: „Man patika novērot, kā cirmsmā ar traktora no zemes ārā ņēma egles. Es uzzināju, kā jāstāda koki, lai atkal izaugtu mežs. Mēs katrs iestādījām dažas eglītes.”

Kristīne Būce: „Ekskursija bija ļoti interesanta, jo tas bija dabā. Mēs aizbraucām uz mežu un varējām aplūkot lielās meža mašīnas. Es iesaku visām klasēm aizbraukt uz Strenču kokaudzētavu!”

Roberts Kalickis: „Visvairāk man patika, kā zāģēja kokus un izveda tos. Es iedomājos, ka es tur strādāju. Es biju laimīgs!”

Mēs sakām paldies par rūpīgi saplānoto dienu, garšīgajām pusdienām un iespēju droši un ieinteresēti pavadīt šo dienu!

Ir iesēta arī mūsu prātos kāda sēkļa – atziņa, ka nākotnē mūsu rokām un prātam būs darbs Latvijā!

2014. gada 17. aprīlī

Kopā ar 5. klašu skolēniem koku „bērnudārzā” un mežā paviesojās skolas direktore Inese Raiskuma un audzinātājas Regīna Melzoba un Anna Čudare

Rūpēs par savas skolas apkārtni

Gatavojoties mūsu skolas 10 gadu jubilejai, 9. maijā skolas darbinieki un skolēni pie skolas stādīja kociņus.



Darbi sākās jau no paša rīta, kad skolas saimnieks Guntars un darbiniece Anita kopā ar 5. un 6. klašu zēniem sagatavoja bedrītes tīju stādīšanai. Vēlāk stādīšanas darbos iesaistījās arī citi skolas darbinieki. Rotļlaukuma teritorijā tika iestādītas 20 tūjas.

Zelts mūsu skolā

Zelts ir viens no visretāk sastopamajiem metāliem uz Zemes. Arī Latvijā ir zelts. Tas atklāts ģeoloģiskās izpētes darbos, taču zelta koncentrācija Latvijas pazemes iežos dažviet ir tikai 8 grami uz 1000 tonnu iežu, kas padara tā ieguvu par absolūti neizdevīgu. Tomēr cilvēka prāts un zināšanas ir tikpat vērtīgs dārgums. Tas pamanāms un atrodams daudz biežāk.

Vērojot pieredzi citās skolās, radās vēlme arī mūsu skolā kaut kā īpaši izcelt skolēnus, kuri labi mācās. Nepietika ar tradicionālajām un svinīgi Ziemassvētku pasākumos pasniegtajām grāmatām. Radās ideja izstrādāt konkursa norises kārtību, lai noteiktu pašu labāko mācību gada skolēnu piekto un sesto klašu vidū, kā arī noskaidrot, kura klase ir vislabāk mācījusies un ieguvusi visaugstāko vidējo atzīmi visa gada garumā. Lai novērstu dažādus pārpratumus, konkursa kārtībās tika iestrādāts, ka vidējā atzīme tiek aprēķināta precīzi ar diviem cipariem aiz komata. Vēl nevienu gadu nav bijušas domstarpības labāko noteikšanā.

2008. gada maija beigās notika pirmā „Zelta klases” un „Zelta skolēna” sumināšana. Toreiz pati labāka bija Dārta Meldere, kura mācījās 5.b klasē. Varbūt tieši viņas sasniegumi (vidējā atzīme 8,9) palīdzēja savai klasei iegūt Zelta titulu. Tad divus gadus pēc kārtas „Zelta skolēna” balvu saņēma Evita Rīdere (9,6 un 9,2). Viņa aizsāka tradīciju konkursā uzvarēt sestklasniekiem. Tas ir daudz grūtāk, jo ir vairāk mācību priekšmetu un daži no tiem tiek mācīti pirmo reizi: vēsture, otrā svešvaloda. Prieks par Anniju Cunsku (8,9) 2011. gadā, Robertu Dobeli (9,1) 2012. gadā un Elīzu Kaupi (9,21) 2013. gadā.

Lai iegūtu „Zelta klases” titulu un ceļojošo balvu, labi jāmācās it visiem klases skolēniem. Tas 2008. gadā izdevās 5.b klasei ar vidējo vērtējumu 7,00. 2009. gadā 5.c klasei (6,9).

2010. un 2011. gadā „Zelta klases” godu izcīnīja un noturēja viena klase. Ar apbrīnojamu precizitāti – vidējais vērtējums 7,1 abos gados uzvarēja audzinātājas Ingas Jurciņas 5.a klase. Nākošajā gadā audzinātāja mainījās, taču mācību kvalitāte saglabājās nemainīga.

Nākošā mācību gada noslēguma pedagoģiskajā sēdē tika izskatīts jautājums par titula „Zelta klase” piešķiršanu, jo gan 5.b, gan 5.c klasei bija vienāds rezultāts. Tad tika ņemta palīgā novada un valsts olimpiāžu un konkursu statistika. Tā kā 5.b klases (audzinātāja Regīna Melzoba) skolēni savu skolu bija veiksmīgāk pārstāvējuši, viņi arī ieguva šo titulu. Arī 2012./2013. mācību gada nogalē bija interesanti rezultāti. Tikai ar 2 simtdaļu pārsvaru pār 5.b klasi uzvarēja 5.a klase.

2014. gada „Zelta klase” - 6.b klase (audzinātāja Inga Jurciņa), un „Zelta skolēns” – Dārta Cīrule ar vidējo atzīmi 9,07.

Un tā no klases uz klasi maija beigās ceļo labām un noderīgām zināšanām piepildīts trauks, kas simbolizē mūsu skolēnu zinātkāri, apdāvinātību, talantīgumu. Ceru, ka gadu no gada klašu vidējā atzīme pieaugs un pavisam drīz tā sasniegs ne tikai 7,5, bet arī 8,0 un varbūt pat 9,0. Utopiski?

Ceru, ka nē – direktores vietniece izglītības jomā Vita Leite

Hei, matemātiķi!

Daudziem mūsu skolas skolēniem mīļākais mācību priekšmets ir matemātika. Viņi labprāt risina gan mācību programmā paredzētos uzdevumus, gan grūtos nestandarta un atjautības uzdevumus. Lai vēl vairāk attīstītu šo skolēnu atjautību un erudīciju, atsaucāmies uz Cēsu novada aicinājumu piedalīties ikgadējā matemātikas olimpiādē „Hei, matemātiķi!”. Šajā olimpiādē piedalās vairāki simti skolēnu no Pārgaujas, Vecpiebalgas, Cēsu, Smiltenes, Raunas un Valkas novadiem.

Olimpiādei ir 5 neklātieses kārtas, kur skolēni saņem uzdevumus, atrisina un nosūta tos olimpiādes organizatorei - Straupes pamatskolas skolotājai Birutai Bozei. Pēc tam skolēni Straupes pamatskolas mājas lapā var uzzināt, kā katram veicies, un izpētīt pareizos risinājumus. Neklātieses uzdevumi parasti ir sarežģīti, tādēļ var lūgt padomu skolotājiem un vecākiem, bet katrs atrisinātais uzdevums sniedz jaunas prasmes un zināšanas. Pavasarī, pēc 5 neklātieses kārtām, labākie rēķinātāji tiek aicināti uz klātieses olimpiādi Cēsu Pastariņa sākumskolā.

Vairāki mūsu skolas skolēni arī ir piedalījušies šajās klātieses olimpiādēs un sasnieguši labus rezultātus.

2006./2007. m.g. Roberts Kazainis (1. vieta)

2007./2008. m.g. Evita Rīdere (2. vieta)

Roberts Kazainis (3. vieta)

Linda Puriņa (atzinība)

2011./2012. m.g. Dārta Cīrule (2. vieta)

Jānis Sausais (atzinība)

2012./2013. m.g. Santa Vintere (3. vieta)

Jānis Sausais (atzinība)

2013./2014. m.g. Deniss Jakovļevs (3. vieta)

Santa Vintere (atzinība)

Paldies čaklajiem matemātiķiem, viņu vecākiem un skolotājiem par ieguldīto darbu!

Pateicības stunda

Dienu pirms mācību gada noslēguma stundu sarakstā ir izmaiņas. Jau vairākus gadus šajā dienā pirmā ir pateicības stunda, kuras dalībnieku saraksti iepriekš izlikti pie ziņojumu dēļa. Uz to aicināti skolēni ar labām un teicamām sekmēm, kā arī tie, kuri veiksmīgi piedalījušies novada mācību olimpiādēs, sporta sacensībās, konkursos. Nopietns konkurss šajā mācību gadā bijis zēnu kora puišiem. Viņi veiksmīgi startēja skatē un piedalījās 9. Latvijas zēnu koru salidojumā Cēsīs.

Skolā jau smaržo ceriņi un bērzu meijas, uz izlaidumu gaidīdamas gaviļņiekus - 6. klases skolēnus un pirmsskolas sešgadīgo grupiņas bērnus. Lielajā zālē zēnu koris iekārtojas uz podestiem, pie klavierēm – skolotāja Eva Uldriķe. Bērni apsēžas krēslos, nav vajadzīgi nekādi mācību piederumi vai grāmatas. Jo šodien uz galda skolas Goda grāmata. Tajā katrs no vairāk kā simts klātesošajiem bērniem atstāj savu ierakstu – vārdu un uzvārdu visglītākajā rokrakstā. Tas nemaz neiet tik ātri, bet laiku varam aizpildīt, izdziedot gan zēnu, gan meiteņu kora repertuāru. Visi klātesošie tiek cienāti ar garšīgām šokolādes konfektēm.

Arī mācību gads ir aizskrējis, izskanējis. Vēlu visiem skolas bērniem un viņu ģimenēm veselīgu, drošu, piedzīvojumiem bagātu vasaru! Uz tikšanos jaunā mācību gada pirmajā skolas dienā - 2. septembrī!

2013. gada 30. maijā

Inese Raiskuma, skolas direktore

Lasīšanas veicināšanas programma „Bērnu/jauniešu žūrija”

No 2007. gada mūsu skolas bibliotēkas lasītāji iesaistās lasīšanas veicināšanas programmā „Bērnu žūrija”.

Mērķis – nodrošināt, lai skolēniem būtu iespēja iepazīties ar jaunāko bērnu literatūru, lai viņi būtu piederīgi lasīšanas veicināšanas programmai un lai veicinātu skolēnus lasīt, rūpēties, lai skolas bibliotēku papildinātu ar daiļliteratūras klāstu.

Šajā mācību gadā „Bērnu žūrijā” darbojas 72 skolēni. Katram skolēnam savā vecuma grupā jāizlasa un jānovērtē 5 grāmatas. Bērni vērtēs, vai šī grāmata ir jauka un mīla, aizraujoša un notikumiem bagāta, vai, to lasot, ir bijis jāraud, vai tā lika domāt, vai tā ir bijusi šausminoša. Bērni vērtēs grāmatas vizuālo noformējumu, ilustrācijas. Katrs dalībnieks raksta līgumu, ar kuru apņemas izlasīt un novērtēt grāmatas līdz 30. decembrim. Tad viņi rakstīs vēstuli izlasītajai, 1. vietā novērtētajai grāmatai. Daži bērni ilustrēs savu mīļāko grāmatiņu. Padarīto darbu vērtēs komisija skolā un pēc tam valstī.

2008. gada 14. oktobrī

Bibliotekāre Ligita Blīgzna

* * * * *

Bērnu žūrija ir lieliska iespēja lasīt un izvērtēt jaunākās grāmatas gan latviešu, gan ārzemju literatūrā. Darbojoties žūrijā, bērniem ir iespēja pilnveidot savu lasītprasmi, bagātināt valodas vārdu krājumu, kā arī attīstīt prasmi vērtēt, analizēt, izteikt savu viedokli un to argumentēti aizstāvēt.

Grāmatu ekspertu uzdevums ir četru mēnešu laikā izlasītās piecas sava vecuma grupas grāmatas izvērtēt, līdz ar to skolēniem ir iespēja novērtēt daiļdarbos ietvertās idejas un veidot arī savu attieksmi pret izlasīto.

Katru gadu lasīšanas aktivitātēs iesaistās ap 50 skolēniem, kaut gan lasītgribētāju ir krietni vairāk. Jau otro gadu darbojas arī Vecāku žūrija, kurā labprāt iesaistās skolēnu vecāki, kuri atzinīgi novērtē iespēju lasīt kopā ar savu bērnu. A. Sukša māmiņa atzīst, ka viņu ģimenē grāmatu lasīšana ir augsta vērtība un ka Bērnu žūrija ir pareizais virziens, kā mudināt bērnus lasīt. Savukārt K. Apsīša māmiņa uzskata, ka žūrija ir īpašs notikums, kas liek bērnam justies nozīmīgam un piedalīšanos žūrijā kā procesā uzskatīt par lielu godu.

Strādājot lasīšanas veicināšanas programmas ietvaros, bērni ne tikai lasīja un izvērtēja grāmatas, bet arī ilustrēja interesantākos notikumus, iepazīstināja klases biedrus ar izlasīto lasīšanas semināros, mācījās izteiksmīgi runāt dzejas un prozas fragmentus. Lai veicinātu skolēnu interesi par grāmatām un

lasīšanu, žūrijas ekspertiem bija iespēja tikties ar rakstniecēm D. Ozoliņu un R. Melzobu un kopā ar viņām darboties, sacerot pašiem savus stāstus un dzejoļus.

Lasītprasme ir jebkuras mācību prasmes pamatā, tāpēc ir svarīgi, lai bērni nezaudētu interesi par grāmatām un lasīšanu, lai lasīšana kļūtu par aizraujošu ceļojumu, kurā katrs var atrast ko noderīgu sev.

2014. gada maijā

Skolas bibliotekāres Sarmīte Rīdere un Daiga Ote

Draudzīgais aicinājums

2004./2005. mācību gadā uzsākām “Draudzīgā aicinājuma” tradīciju, kuru vēsturiski iedibinājis prezidents Kārlis Ulmanis ar lūgumu atcerēties savu skolu, novērtēt tās nozīmīgumu katra cilvēka mūžā. Grāmatas, mākslas darbus, mūzikas instrumentus un citas izglītībai noderīgas lietas viņš aicināja dāvināt kā pateicību par dotajām zināšanām.

„Draudzīgā aicinājuma” akcijā skolai tiek dāvinātas grāmatas un attīstošas spēles, kuras bērniem ir pieejamas gan skolas bibliotēkā, gan klašu telpās. Dāvinātāji - skolēnu vecāki, skolas darbinieki, uzņēmēji, pašvaldība. „Grāmata ir viens no lielākajiem dārgumiem, kas ceļ cilvēka vērtību. Nedrīkst būt šodien cilvēka, kas nebūtu draugos ar grāmatu. Mīlēt grāmatu jāmacās jau no bērnu dienām,” tā teicis dzejnieks Jāzeps Osmanis. „Draudzīgais aicinājums” mūsu skolā ir tradīcija, ar kuras palīdzību varam mācīt bērniem iemīlēt grāmatu un aktualizēt lasītprasmi kā vienu no galvenajām pamatprasmēm.

Kā pateicība visiem „Draudzīgā aicinājuma” atbalstītājiem 28. janvārī Kārļu dienā notiek koncerts, kurā tradicionāli uzstājas 3. klašu skolēni ar jaukiem priekšnesumiem. Tajā skolas direktore saka lielu “paldies” ikvienam, kas atsaucas aicinājumam un novērtē, ka galvenais ieguvums no šī pasākuma ir būt atvērtiem un draudzīgiem vienam pret otru. Tieši šādu virzienu mēs uzsveram, vēsturiskajā Draudzīgā aicinājuma dienā atverot skolas durvis bērnu vecākiem, uzņēmējiem, pašvaldības pārstāvjiem. Tad domājam arī par rītdienu – mūsu tagadējo skolēnu nākotnes darba vietām, aicinām uzņēmējus pastāstīt par savu uzņēmumu, sniegt skolēniem kādu vērtīgu padomu.

Esam draugos ar vairākiem Smiltenes novada uzņēmumiem. Pateicoties uzņēmēju atbalstam, ir labiekārtots skolas pagalms un uzbūvēts ekonamiņš, apmaksātas skolēnu mācību ekskursijas un zēnu kora brauciens, ceļa izdevumi uz tālākiem konkursiem. Ir iegādāts slēpošanas inventārs, mācību tehniskie līdzekļi, papildināts skolas bibliotēkas daiļliteratūras un izzinošo grāmatu klāsts. Skolēni svētkos saņem garšīgus kļiņģerus. Tiek ieskaitīta nauda norādītajā ziedojumu kontā, un tieši šobrīd tajā pamazām krājas līdzekļi interaktīvās tāfeles iegādei. Tā nepieciešama, jo nodrošinās bērniem mācības mūsdienīgā izglītības vidē.

Sakām paldies mūsu ilggadīgajiem atbalstītājiem - A/S „Stora Enso” un Uldim Deisonam, SIA „Strenču MRS” un Andrim Krastiņam, „Smiltenes Kokam” - Imantam un Aigaram Ūdriem, A/S 8 CBR un Andrim Lacbergam, Andrim Gavaram, SIA „Privātbūvei” un Mārtiņam Krauklim, Jānim Cīrulim, SIA „Draugs – SD”! Šo desmit gadu laikā mums atsaukušies uzņēmumi SIA “Vudlande”, A/S “Smiltenes piens”, SIA “Mid-land”, A/S “Latvijas Valsts meži”, SEB Unibankas Smiltenes filiāle.

2014. gada maijā

Inese Raiskuma

Tā mēs sagatavojam savus skolēnus lielajai dzīvei

Sociālo zinību stunda pastā

Mūsdienās ir ļoti daudz iespēju, kā ceļot informācijai. Viens no veidiem ir vēstule. Lai gan 21. gadsimtā šis veids vairs nav tik populārs, zināšanas ir jāapgūst.

Mācījāties pareizi rakstīt vēstuli, apgūvām jēdzienus – adrese, adresāts. Apgūvām prasmi pareizi uz aplokšnes uzrakstīt klasesbiedra un savu adresi, uzlīmēt marku. Iepriekš katrs bija izložējis sava klasesbiedra vārdu, kuram rakstīt vēstuli.

Kad viss sagatavošanās darbs bija paveikts, tad sekoja pasta apmeklējums.

3.b klases skolēni dalās iespaidos par redzēto, dzirdēto:

Marta J.:

Ceturtdien mēs ar klasi devāmies apmeklēt pastu, lai nosūtītu vēstuli savam draugam. Pastā mūs laipni uzņēma klientu apkalpošanas operatore Solvita Sprancmane. Viņa pastāstīja, kāds ir vēstules ceļš līdz adresātam.

Aksels:

Mums pašiem ļāva apzīmogat un svērt savas vēstules. Tur bija arī tāda ierīce, ar kuras palīdzību liek zīmogus.

Daniela:

Vēl mums stāstīja, ka vēstules svars nedrīkst pārsniegt 20 gramus, tad jāpērk dārgāka marka. Mana vēstule svēra 8 gramus. Tā bija pati vieglākā.

Ainārs:

Mana vēstule bija pati smagākā. Tā svēra 13 gramus. Vēl pasta darbiniece pastāstīja, ka mūsu vēstules vispirms nonāks Valmierā, tad Rīgā un pēc tam atpakaļ Smiltēnē. Izklusējās muļķīgi, ka Smiltēnes vēstules nevar sašķirot tepat.

Roberts:

Es uzzināju, ka ir A un B klases vēstules. A klases vēstules ceļo ātrāk. Pastā var samaksāt dažādus rēķinus.

Agnese:

Manu vēstuli Martai vajadzētu saņemt 3 darba dienu laikā.

Marta S.:

Pa pastu var sūtīt arī īpaši iesaiņotu šokolādi. Tas saucas šokopasts.

Kurts:

Smiltēnes pastā strādā 18 darbinieki. Pastā strādājošajiem ir 4 profesijas: pastnieks, motorizētais pastnieks, klientu apkalpošanas operators, pasta vadītāja. Pastnieka darbs ir grūts, jo visu laiku jāšķiro vēstules.

Ainārs raksta, ka mūsu vēstules tagad ir ceļā uz klasesbiedru pastkastītēm. Lai šis ceļš ir veiksmīgs!

Savu pastnieku pirmdien vai otrdien gaidīsim ar lielu nepacietību! Ar roku rakstītai vēstulei būtu jābūt ar daudz mīļāku vēstījumu. Dažas vēstules pat tika papildinātas ar skaistiem zīmējumiem.



Nu aploksnes var sākt savu ceļojumu pie adresātiem

Paldies Smiltenes pasta darbiniekiem par iespēju pacienoties un izzināt pasta darba ikdienu. Skolēni ļoti priecājās, ka sociālo zinību stunda var notikt ārpus skolas. Tā bija iespēja praktiski darboties un daudz dziļāk izzināt, kā ceļo informācija.

2014. gada maijā

3.b klases skolotāja Inta Purgale

Smaids sevī nes savu Dievišķo Sākotni. Viss Dievišķais kalpo Dievišķajam: cildenajam, garīgajam, cēlajam, labajam. Tāds ir Smaida uzdevums. Mēdz taču teikt: „Dievišķs Smaids, Engēla Smaids.”

Š. Amonašvili

„Draudzīgās ģimenes” -

5. b klases skolēnu un vecāku kopīgs pasākums Mēru muižā

“Mans bērns, paklausī sava tēva pamācībai un nepamet savas mātes mācību! Jo visas tās kopā ir kā krāšņs vainags tavai galvai un skaista rota tavam kaklam.”

/Salamana pamācības 1:8 – 9/

Vecāki – tie ir mūsu galvenie palīgi un atbalstītāji skolēnu ceļā uz izglītību un izaugsmi. Tikai kopā ar viņiem draudzīgā saimē bērnus var izaudzināt par mīlošām, atsaucīgām un dzīves gudrām personībām. Tāpēc arī mēs kopā ar vecākiem izdomājām šo brīnišķīgo pasākumu “Draudzīgās ģimenes”, kas norisinājās Mēru muižā ar viesmīlīgās pilskundzes Zinaidas Bērzas atbalstu.

Mūsu pasākuma mērķi bija: radīt skolēnos un viņu vecākos prieku par kopā pavadītajiem jaukajiem mirkļiem; izaudzināt skolēnos mīlestību un cieņu pret savas tautas senatni un tās garīgajām vērtībām.

Interesantākais bija tas, ka bērni līdz pat ieejai pilī nezināja, kāpēc jādodas uz muižu un kas tas būs par lielo pārsteigumu, kas viņus tur sagaidīs. Viens pēc otra, braucot autobusā, skanēja jautājumi: “Kāpēc mums bija nepieciešams līdzī paņemt puķes? Kā mēs zināsim, kam tās būs jāpasniedz?”

Turpretī skolotājas atbilde skanēja: “Jūs paši to sapratīsiet...”

Pie ieejas pilī gaidīja pirmais pārsteigums – Karīnas Brences tētis, kurš bija pārgērbies par šveicar! Saprotot, ka šī diena būs pārsteigumu un brīnumu pilna, bērni, audzinātājas un “šveicara” uzmundrināti, iegāja Mēru muižas pilī...



Pārsteiguma gaidās...

Bet muižas lejas telpā - vecāki, tērpušies tā laika princešu un prinču drānās, sagaidīja bērnus ar servētu galdu. Uz tā bija dažādu ievārījumu maizītes, uzvārīta zāļu tēja, garšīgs lauku piens. Par galdiņa uzklāšanu rūpējās visi atbraukušie vecāki un vecvecāki.

Vispirms Pilskundze /Zinaida Bērza/ viesus iepazīstināja ar Mēru muižas muzeju, kopā devāmies cauri zālei, to rūpīgi aplūkojot un klausoties Pilskundzes stāstījumā. Ar lielu interesi pētījām Gunta Priedītes veidoto maketu "Smiltenes pilsēta 20. gadsimta 30. gados".

Bet, ieejot nākamajā telpā, Skolas muzejā, ieraudzījām skolas piederumus, kurus izmantojuši agrāko laiku skolēni. Redzējām bijušo skolēnu mācību grāmatas, liecības, dienasgrāmatas un citas viņiem piederošas un skolā nepieciešamas lietas.

Tad – pa trepēm augšā – uz bēniņiem. Liels bija bērnu pārsteigums, kad muižas augšā, bēniņos, viņus sagaidīja Dināra Cerbuļa tētis, kurš gan lielos, gan mazos iepazīstināja ar senajiem darbarīkiem, ar to pielietošanu ikdienas darbā.

/Te vietā piebilst, ka vecāki bija sadalījušies pa telpām, un gandrīz katram no viņiem bija jāveic kāds uzdevums. Pa reizei sāka izskanēt arī kāda bērna jautājums: "Bet kur ir mana mamma vai tētis?" Jo visi vecāki uzreiz neatklājās./

Telpā, kurā daudz ko uzzinājām par firstu Līvenu, Mārcis Siktars stāstnieces lomā ieraudzīja savu mammu!

Bet dzejnieces Kornēlijas Apškrūmas tēlā Elīza Kaupe par lielu pārsteigumu sev atpazīna savu māmiņu. Klausoties Elīzas mammas Dīnas stāstījumā, domās varējām paceļot pa dzejnieces bērnības takām, iepazīties ar viņas skolas gadiem un izprast daiļrades veidošanās ceļu.



Elīzas Kaupes māmiņa Dīna ieveda mūs dzejnieces novadnieces Kornēlijas Apškrūmas dzīves un daiļrades nozīmīgākajos posmos

Pēc viesošanās dzejas pasaulē visi kopā devāmies uz muižas nākamo bēniņu daļu, kur mājvietu sev bija atradusi muižas Pūcīte. Pilskundze Zinaida bija sarūpējusi krāsainu dziju un visiem, kas vēlējās, ierādīja pīnīšu pīšanu. Kad bērni pīnītes bija sapinuši, tās varēja piestiprināt pie Pūcītes. Simboliski tas nozīmēja, ka tā Mēru muižai tiek pieradinātas īstās pūces, kuru te kādreiz esot bijis ļoti daudz. Par padarīto darbu kā piemiņas velti bērni saņēma uzlīmītes.

Renāte Kupriša savu māmiņu sastapa dakteru istabā, kur bērniem pēc vēlēšanās bija iespēja svērt un pēc tam ietīt īpašā papīra vīstoklītī vitamīnu pulverīšus, citi bērni līmēja uz tiem uzlīmītes ar muižas attēlu. Bet dakterīte – Renātes mamma – „izklausīja bērnu un vecāku veselību” ar fonendoskopu.

Klāt rokdarbu istaba! Šajā telpā viesu uzmanību piesaistīja pati Pilskundze un Martas Deņisovas māsa Kate. Viņas stāstīja par tiem darbiem, kurus agrāk garajos ziemas vakaros pie skala uguns mājās veica sievietes.

Pārejot no vienas pils istabas uz otru, Paula Kontere ieraudzīja klavieres! Piesēdās pie tām, un muižu piepildīja skaistas mūzikas skaņas!

Klāt arī muižas teātra istaba! Nu tik sākās aktiermākslas parāde! Bērni kopā ar saviem vecākiem varēja piedalīties teātra sporta dažādās aktivitātēs. Skolēni māmiņām, tētiem un omītēm varēja parādīt un arī iemācīt gan dzīvriču valodu, gan sarunu ar kādu slavenību, gan vēl citus teātra sporta noslēpumus. Šajā telpā atklājām arī nelielu foto sesiju, kur katrs varēja iesēsties skaistajos muižas krēslos un dīvānos un kopā ar saviem vecākiem, draugiem un vecvecākiem fotografēties. Pēc pils apskates un jaunu zināšanu ieguves nonācām muižas pils Baltajā zālē! Atkal mūs sagaidīja čaklo vecāku jau nākamais, rūpīgi sarūpētais tējas galds! Pacienājāmies ar cepumiem un silto tēju. Bet... pasākums vēl nebija galā!

Laiks prezentācijai “Manu vecvecāku jaukākie dzīves brīži!”, ko gatavojām vēl ilgi pirms šī pasākuma dienas, aptaujājot katrs savus vecvecākus, iegūtās ziņas uzrakstot uz īpašiem papīra ruļļiem. Vakara noslēgumā skolēni saviem vecākiem un vecvecākiem sniedza jauku koncertu “Mīļš sveiciens jums!” Un savu mīlo cilvēku rokās iegūla uz muižu līdzaņemamās puķes!

Sirsnīgus un jaukus pateicības vārdus par viesmīlīgo uzņemšanu mēs veltījām Mēru muižas Pilskundzei Zinaidai Bērzai!

Pasākumu palīdzēja sagatavot un novadīt Raivja Gunāra Ģērmaņa, Elīzas Kaupes, Rainera Hermanovska, Ričarda Ruļļa, Līgas Gavares, Karīnas Brences, Paulas Raiskumas, Jāņa Dzeņa, Dināra Cerbuļa, Mārča Siktara, Elvija Trapana un Rūdolfa Zušmaņa vecāki, Ralfa Petrova mamma, Lienes Zīveres mamma, Gerdas Kriekes mīlie cilvēki, Martas Deņisovas mamma un māsa, Renātes Kuprišas mamma, Riharda Jēkaba Langes mamma un Paulas Konteres mamma, omīte un vecvecmāmiņa./

Paldies mīļajiem 5.b klases vecākiem par atsaucību, palīdzību un sadarbību!

2012. gada 23. maijā

Pasākuma gaitu kopā ar Pilskundzi sagatavoja
Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolas 5.b klases
audzinātāja Regīna Melzoba

Skolēnu jaunrade

Kā cēlies vārds Aija...

Reiz sen senos laikos dzīvoja Putns ar slaidu ķermeni, gariem spārniem, kaklu un knābi. Viņš bija tik izklaidīgs un pavisams, ka palaida garām Vārda un Krāsas došanas svētkus. Putns atlidoja tikai uz svētku beigām, tāpēc bija atlikusi pavisam nedaudz vairs tikai oranžā krāsa. Putns palika gandrīz bez krāsas un bez vārda. Oranžā krāsa pietika tikai knābim. Tā nu viņš staigāja tāds jocīgs – balts, ar oranžu knābi. Nevienam Putnu nesauca vārdā. Tas viņu ļoti skumdināja.

Te kādu dienu, kad Putns lidoja gar jūru un ēda zivis, viņš satika tādu pašu putnu – baltu ar oranžu knābi. Tā bija Viņa. Abi putni sadraudzējās. Drīz vien viņi izveidoja ģimeni. Putniem piedzima daudz pēcnācēju, un tiem, savukārt, arī piedzima bērni. Baltie putni savairojās ļoti lielā skaitā.

Viņi sāka apdraudēt zvejnieku lomus. Putni bariem metās virsū tīkliem, kas bija pilni ar zivīm.

Zvejnieku sievas jūras malā vaimanāja un kļiedza: "Ai-ja! Vai-ja! Ko mums darīt? Kā dzīvot?"

Vīri jūrā skaidri nesadzirdēja sievu vaimanas un nodomāja, ka vienā no zvejnieku ģimenēm piedzimusi meita Aija. Sievas iznākušas malā to paziņot. Vīrs gan nobrīnījies, kāpēc meitai tāds vārds, bet neko nav teicis.

Tā no balto putnu uzbrukuma zvejniekiem radies vārds „Aija”. Šis vārds ir diezgan populārs. Arī es pazīstu gan lielākas, gan mazākas Aijas.

2005. gadā

Marta Celmiņa, 4.c klase

Vecais parks un skatu tornis

Smiltene ir daudz skaistu vietu, bet tomēr man Vecais parks liekas visskaistākais.

Vecais parks ir izveidots Vidusezera krastā. Parkā aug dažādu koku un krūmu sugas, ir labiekārtotas atpūtas vietas ar soliņiem pie strūklakām. Cauri parkam ved asfaltēti gājēju celiņi.

Smiltene ir zaļa pilsēta, ko ieskauj vareni egļu un priežu meži.

Lai izbaudītu šo īpašo dabas skaistumu, ikviens var uzkāpt un lūkoties no skatu torņa, kas arī, manuprāt, ir ļoti jauka vieta.

Lai atpūstos no ikdienas steigas, pilsētas parks un Smiltene apkārtējie priežu un egļu meži būs piemēroti kā mierīgai, tā aktīvai atpūtai.

Tajos ir izveidotas velo un pastaigu takas, bet pie ezeriem ir labiekārtotas vietas peldēšanai, piknikiem un citām aktivitātēm. Tāpēc arī iesaku izbaudīt šo dabas skaistumu un krāšņumu.

2010. gada pavasarī

Sandija Gotmane, 5.a klase

Mana mīlākā vieta – Smiltene

Mūsu Smiltene ir viena no tīrākajām un skaistākajām pilsētām. Un es ar to ļoti lepojos.

Es varu būt lepns tieši ar to, ka dzīvoju Smiltēnē. Mūsu pilsētu ir iecienījuši viesi no citām pilsētām. Smiltenei ir daudz skaistu parku, ezeru un stipru koku, ko aplūkot. Lai gan Smiltene nav bagāta ar pilīm un muižām, bet tajā ir daudz pieminekļu un ēku, ko var apskatīt.

Vēl Smiltēnē ir liela sporta halle un stadions, kurš, starp citu, ir atzīts par labāko rajonā, kā arī mākslas, mūzikas un sporta skolas. Pilsētā ir arī lieliska futbola komanda. Un es tiešām gribu uzslavēt Smiltene mūzikas skolu, kas ar lielu apņēmību un labu kvalitāti māca skolēnus, lai tie iegūtu papildus izglītību pat šajos grūtajos krīzes apstākļos.

Es tiešām priecājos par Smiltene sportistiem, dziedātājiem un dejojājiem, ar kuriem mēs varam lepoties tieši tāpat kā ar mazo, bet skaisto un sakopto pilsētu.

2010. gada pavasarī

Kristers Treisners, 5.b klase

Kas es vēlētos būt, kad izaugšu

Sveiki, mani sauc Tomass Ozols! Man ir divpadsmit gadu. Es mācos Smiltene Trīs pakalnu sākumskolas sestajā klasē. Brīvajā laikā es trenējos futbolā, tāpēc gribētu kļūt par futbolistu un pēc tam par futbolistu treneri.

Katru dienu es eju uz treniņiem cītīgi trenēties, jo, ja es vēlos tikt kaut kur tālāk, tas ir jādara. Savā dzīvē es gribu būt labs cilvēks. Ja man būs nauda, tad es ziedošu tiem bērniem, kam ir problēmas ar kustībām, jo vēlos, lai arī šie bērni varētu sportot.

Mans sapnis ir dzīvot mājā, kas ir pie jūras, bet lai nav pārāk tuvu pie jūras, ja nu nāk kāds lielāks vilnis, tad būtu slikti. Vēlētos mašīnu, kas ir ātra, bet lai tā būtu droša, piemēram, BMW M6 COUPE.

Savā dzīvē es negribētu kļūt pārāk mantkārīgs, jo tad draugi vairs neinteresēsies par mani, bet manā dzīvē ir svarīgi, lai ir draugi, kas palīdz grūtos brīžos vai arī es viņiem.

Es vēlos, lai mani vecāki un brālis arī būtu laimīgi savās dzīvēs kaut kad pēc desmit gadiem. Viņiem es novēlu, lai ļoti ilgi nodzīvo un lai neslimo. Mans brālis arī ir ļoti labs futbolists, un tāpēc domāju, ka viņš arī saistīs savu dzīvi ar futbolu.

Savas futbolista karjeras beigās kļūšu par treneri. Iesākumā gribētu patrenēt bērnus manā tagadējā vecumā. Piecus gadus es trenētu jaunos, bet pēc tam kādu lielo cilvēku komandu. Tas arī viss, par ko un kā es gribētu dzīvot.

Es novēlu visiem – lai izdodas visas labās ieceres!

2013. gadā

Tomass Ozols, 6. c klase

Kas es vēlētos būt, kad izaugšu

Mani sauc Jānis Mežiels. Man ir divpadsmit gadu. Es spēlēju futbolu jau sešus gadus un pabeigšu Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolu. Pēc tam es iešu ģimnāzijā.

Mana profesija ir futbolists un skolnieks, bet nākotnē gribētu būt profesionāls futbolists. Lietas labā es jau futbolu spēlēju sešus gadus un gūstu jaunas prasmes šajā sporta veidā. Es vēl nevaru atrast īsto pozīciju, nesen es biju aizsargs, bet nu jau esmu smailes uzbrucējs. Treneris saka, ka es varu spēlēt visās pozīcijās, jo esmu ātrs. Es esmu guvis vairāk kā piecsimt vārtu. Man pašam mīļākā pozīcija ir uzbrucējs. Futbolkomandā mēs visi esam draugi, arī pieci bērni no manas klases spēlē futbolu, vēl trīs no paralēlklases. Kopumā mūsu komandā ir četrpadsmit bērnu. Man ir trīsdesmit septiņas medaļas un septiņi kausi.

Nākotnē es gribētu laboties, man mamma aprīla beigās atgriezīsies dzīvot Latvijā. Es mammai palīdzēšu mājasdarbos, pēc darba taisīšu ēst, atbalstīšu māmiņu un visus citus radniekus. Izņemšu savu mazo brālēnu Marselu no dārziņa.

Kad es izaugšu liels, es ziedošu kādu daļu naudas slimiem bērniem un cilvēkiem, kuri nevar daudz ko atļauties. Gribu brīvprātīgi palīdzēt veciem cilvēkiem, kuriem klājas grūti un kuri ir vieni paši un nevarīgi.

Es gribētu būt cilvēks ar lielu un dāsnu sirdi, saviem sapņiem, jo dzīvē galvenais nav nauda. Katram cilvēkam vajag mīlestību no vecākiem. Katram vajag labus draugus, kuri tevi neizmanto.

Visai ģimenei un citiem gribu vēlēt, lai ir laime, nauda, mīlestība. Man gribētos, lai mamma vairs nelido uz Skotiju.

Visiem cilvēkiem novēlu, lai ir darbs, mīlestība un īsti draugi. Ģimenei un tuviniekiem novēlu tiešām īstus draugus, mīlestību un stipru ģimeni, to arī varu vēlēt visiem. Latvijai novēlu, lai beidzas krīze, ļaudīm labas algas un vienmēr brīvību un neatkarību. Skolotājām vēlu paklausīgus bērnus, kas mācībās nopelna labas atzīmes, un lai notiek tas, kas ielānots.

2013. gadā

Jānis Mežiels, 6.c klase

Vēja stāsts

Es mīlu vēju, jo tas ir brīvs kā putns. Tieši tāpēc es izvēlējos domraksta tēmu „Vēja stāsts”.

Es gribētu būt vējš, jo to neviens netur, to neviens nevelk, tas var doties uz visām debess pusēm bez noteikta mērķa, bez noteikta virziena. Bet man ir labi būt, kas es esmu, jo man ir savas dzīves vējš. To man neviens nevar atņemt vai iedot, jo tas ir manas dzīves vējš. Dažkārt es pati nezinu, kurp manas dzīves vējš mani aizvedīs, kur es nonāksu, bet es skaidri zinu, ka nepareizā virzienā tas mani neaizvedīs. Es ar savu dzīves vēju varu nonākt tuksnesī, džungļos, kalnos, okeānos un skaistās pilsētās, bet vismīkstākā smilts un visdzidrākie dzintari jūrmalā, zaļākie meži, visiedvesmojošākie kalni, plašākā jūra un skaistākā galvaspilsēta ir tepat, manā dzimtenē, tur, kur es piedzimu, augu, vēl augšu un dzīvošu, tā ir Latvija. Te manas dzīves vējš var plūst visbrīvāk, visstraujāk, visplūstošāk, visgudrāk, jo tā ir mana dzimtene, mana Latvija.

Novēlu, lai ikkatrs atrod savu skaistāko, varbūt arī mazliet nepareizo dzīves vēju, lai paļaujas uz to, lai ļauj savam dzīves vējam brīvi plūst pa neizdibināmajiem dzīves kalniem, lejām, tuksnešiem un okeāniem.

2013. gadā

Elīza Kaupe, 6.b klase

Saulriets

Pirmais, ko iedomājamies, izdzirdot vārdu „saulriets”, ir jūra, kurā saule katru vakaru nogrimst. Tomēr, ne vienmēr cilvēki aizdomājas, ka saulriets var skaisti izskatīties arī peļķes atspulgā vai uz slapjajām, rudens nokrāsotajām kļavu lapām...

Protams, ka saulriets jūrā izskatās ļoti skaisti, bet neviens nevar spriest par to, vai tas ir skaistākais no iespējamajiem saulrietiem. Pēc manām domām, lai varētu spriest, ir jāpārlicinās par to. Vai jūs esat redzējuši, kā saule riet aiz Alpu kalniem un atspīd sniegā? Es neesmu un pašlaik nezinu, tomēr ceru uzzināt, kā tas izskatās. Gandrīz katru vakaru redzu, kā saules stari mēģina izspraukties cauri biežajiem priežu zariem un apspīdēt manu māju. Tas ir skaisti, bet ne visskaistāk. Ziemas laikā uz saules staru atspīdētās jūras vizuālo sniegs. Bet vai kāds to varēja iedomāties? Ir neiespējami kaut ko ieraudzīt visskaistāk, tas ir tāds, kāds ir, un kādam tam jābūt.

Ja tu tomēr saprastu, kas ir visskaistākais, es nejaudātu, kas, jo tā nav. Varbūt vienīgi viss ir visskaistākais sev pašam.

2013. gadā

Līga Gavare, 6.b klase

Saulriets

Izdzirdot vārdu saulriets, katrs iedomājas par kaut ko citu. Kāds par jūru, kāds par sauli vai dabu. Bet daba ir mums visapkārt, tāpēc šoreiz rakstīšu par apbrīnojamo saulietu, kurš katru reizi ir savādāks un nekad nebūs tāds pats kā vakar vai aizvakar.

Saulriets... Saule izskatās tik liela, bet tas ir tikai apmāns, jo apkārt saulei viss ir mazs. Skats ir krāsu pārpilns – oranžs, dzeltens, sarkans, zils - un šīs krāsas vēl ir dažādos toņos. Tas ir skaisti! Pēc saulrieta nāk nakts. Sauli nomaina zvaigznes un mēness. Tās gan parasti izskatās vienādi.

Un tad saullēkts. Skaists un arī katru reizi savādāks. Tāpat kā saulriets. Un ir diena, un visu laiku spīd saule. Diena pāiet, un atkal pienāk saulriets. Un tā katru dienu. Saulriets, nakts, saullēkts un diena. Un mums tas nekad neapnīk...

Daba ir skaista, un, manuprāt, saulriets ir viena no skaistākajām dabas parādībām, ko varam redzēt. Saudzēsim dabu un priecāsimies par to, ko mums tā katru dienu sniedz!

2013. gadā

Marta Deņisova, 6.b klase

Kā radies ezers

Kāds gans ganījis Muižas kalnā govīs. No Muižas kalna varēja redzēt apkārtējos mežus un laukus.

Spīdēja saule. Tad pēkšņi no debesīm izlīda mākonis un aizpeldēja priekšā saulei. Palika tumšs. Pat suns nobijās un piespiedās pie gana. Paskatījies debesīs, gans domāja, vai tas ir lietus mākonis... Viņš nosprieda, ka lietus nenāktu par ļaunu, jo tuvumā nebija ne ezeru, ne upju. Tad uzpūta stiprs vējš, un mākonis iešņācās. Sāka stipri līt, un gans vēlējās, lai mākonis nolīst tieši uz lauka. Tā arī notika.

No tā laika lauka vietā radies ezers.

2006. gada 21. decembrī

Guntra Pakule, 6.d klase

Kā radies Vidusezers

Kādu dienu Dievs radījis Smilteni, bet tā nu gadījies, ka tieši Smiltenes vidū bijusi bedre. Visi dzīvnieki par to sūdzējās, jo cilvēks vēl nebija radīts. Dievs izdomāja Smiltenes vidū ierīkot parku. Zvēri tam piekrita. Bet bedrē jau nestādīs kokus, tādēļ apkārt tai Dievs arī izveidoja parku. Bet vidus vēl bija tukšs. Vienu dienu sāka stipri līt lietūs, un tas lika tik ilgi, kamēr bedre bija pilna ar ūdeni.

Tā radās Vidusezers, un visi bija par to apmierināti. Dievs arī piekrita un izdarīja tā, ka ūdens nekad nebeigtos Vidusezerā, kurš atradās tieši Smiltenes vidū.

2006. gada 21. decembrī

Sindija Rudīte, 6.d klase

Kā radās okeāns?

Reiz senos laikos dzīvoja kāds milzis. Viņš vienmēr bija ļoti laimīgs un viegli sadzīvoja ar cilvēkiem. Tā nu viņš dzīvoja, atrada sievu. Diemžēl sieva nebija milze, tāpēc viņš vienmēr uzmanījās, lai sieviņu nenospiestu. Viņiem kopā bija laimīga dzīve. Abi adoptēja mazu milzīti. Kopā nodzīvoja jau desmit gadus, bet milzis nevienu reizi nebija raudājis. Gadījās kādu dienu, ka sieva saslima. Slimība bija liela, un sieva nomira. Milzī bija sakrājis tik daudz asaru, ka viņš nevarēja noturēties un sāka raudāt. Lielais vīrs raudāja milzīgas asaras, tās aizskaloja daudzus cilvēkus. Milzis raudāja tik daudz, ka drīz jau bija sakrājusies pilna jūra. Milzis nebeidza raudāt, un no asarām izveidojās okeāns. Cilvēki, kas tur dzīvoja, pārvērtās par zivīm. Milzis nebeidza raudāt. Beigās viņš pārvērtās par akmens blūķi.

Tā nu radās okeāns. Slapjš un pilns ar zivīm!

2006. gada 20. decembrī

Lelde Cīrule, 6.c klase

Smiltene

Reiz saulainā dienā kāds cilvēks pastaigājās pa smiltīm. Viņš domāja, kāpēc tajā vietā ir tik daudz smilšu. Šis cilvēks tur apmetās uz dzīvi. Uzcēla mazu, piemīlīgu mājiņu.

Kādu nakti viņš gulēja, un pēkšņi ārā tālumā iedegās daudz mazu gaismiņu. Šis vecītis nesaprata, kas tur tālumā tā spīd. Viņš ļoti ilgi domāja, līdz pamanīja to, ka šīs gaismiņas tuvojas. Pēc kāda laika tās bija ļoti tuvu, un tie bija cilvēki ar lāpām, kuri nāca iekarot vietu, kur viņš bija apmeties. Vecītis izgāja ārā no mājiņas, kur svešinieki jau gaidīja. Šie cilvēki ļoti ilgi strīdējās, līdz nonāca pie ļoti laba risinājuma. Ja jau vecītim ir daudz naudiņas, tad viņi izlēma lūgt uzcelt pilsētu. Tad pilsētas celtniecība sākās.

Lūk! Tad, kad ļaudis pilsētiņu bija uzcēlušī, viņi nezināja, kā to nosaukt. Šī pilsēta bijusi tā kā uz smiltīm celta, tāpēc nosauca par Smiltēni.

2006. gada 20. decembrī

Ruāna Pavasare, 6.c klase

Mana vismīļākā atpūta

„Paukulītēs” vasaras brīvdienas ir ļoti labas. Tās ir pie omītes. Es varu strādāt, atpūsties un izklaidēties, daudz ēst kārumus. Omītes māja atrodas pa ceļam uz Valku. Apmēram 25 km no Smiltēnes, tad sākas mežs labajā un kreisajā pusē. Meža ielokā atrodas pietura „Paukulītēs”, aiz pieturas jāgriežas iekšā, un tur varēs redzēt lielu, baltu māju.

Omītes māja atrodas meža vidū. Mājai apkārt ir liels žogs. Plašs, krāšņs dārzs, daudz krāšņu puķu. Skaisti un mīlīgi augi zied omītes dārzā. Viņa traktora riepā ir iestādījusi mazās cinnijas un ledus puķītes. Pagalma vidū pie lielās, vecās, resnās kļavas ir jauna puķu dobīte. Tur ir atpūtas krēsls, lai atpūstos un apskatītu šo burvīgo, krāšņo, skaisto dārzu.

Tas zied visu vasaru! Vispār omītes māja ir aizsargājamā zonā. Tāpēc tur var atrast ārstniecības un aizsargājamus augus. Mamma man stāstīja, ka upītē ar vilnas cimdēm ķērusi nēģus. Mazā upīte ietek Vijā. Vecmamma plāvā atrodas ieteka Vijas upē. Mēs pie Vijas izklaidējamies un noķeram kādu līdaku. Tās ir vienīgās zivis, ko omīte ēd, bet tur ir arī citas zivis. Ejot uz mežu, redzējām aļņa pēdas, tad vienā rītā omīte pamodās un, izejot ārā, ieraudzīja – kartupeļu lauks bija izraknāts. Tās bija mežacūkas.

Omītei ir arī govis, vistas, divi lieli suņi un bišu drava. Ar dzīvniekiem omīte pavada daudz laika. Tie ir jākopj un jādod tiem ēst. Vismīļākie ir suņi - Roko un Džimis. Viņai ir arī kaķene, bet tā ir bailīga.

Es kasu sienu un lieku siena zārdā. Mēs abas ar omīti ravējam dārzu, pļaujam zāli. Skaistās puķu dobes vecmamma pārstāda un ravē visu vasaru.

Tad, kad viss izdarīts, mēs ejam atpūtā. Mēs ar omīti spēlējam kārtis un minam krustvārdu mīklas, arī paguļam gultā kādu pusstundu. Atpūtai vecmamma izvēra mellenes ar klimpām, un tad mēs ēdam. Mute un zobi paliek melni. Vecmamma mani lutina ar dažādiem saldumiem.

Man šī vieta pie omītes ļoti patīk, tā ir visskaistākā pasaulē. Es ar to lepojos. Tur es varu aicināt draugus ciemos, lai pavadītu brīvdienas. Vislabākā vieta pasaulē!

2010. gada pavasarī

Inese Gailuma, 5.c klase

Mana Latvija pēc 10 gadiem

Pēc 10 gadiem man būs 22 gadi... Es būšu pabeigusi augstskolu un ieguvusi labu izglītību, turpināšu savas zināšanas paaugstināt, studējot maģistrantūrā, būšu atradusi labi atalgotu, pastāvīgu darbu. Arī mani draugi būs ieguvuši izglītību, pabeidzot izvēlēto mācību iestādi, un sākuši strādāt savā izvēlētajā profesijā. Bet jaunāko klašu skolēni sāktu aptvert, ka izglītība ir nepieciešama viņu turpmākajā dzīvē, vairāk sāktu domāt par to, kāda būs viņu dzīve, par kādiem cilvēkiem kļūs, ja labi mācīsies, un kas notiks tad, ja mācību darbam viņi nepievērsīs vajadzīgo uzmanību.

Bet tagad man ir 12 gadi, un es mācos 6. klasē. Man patīk dziedāt, spēlēt saksofonu un klavieres. Vēl es labprāt sportoju, brīvajā laikā spēlēju volejbolu. Es ceru, ka pēc 10 gadiem šī brīža aizraušanās un intereses man ļoti noderēs, ka ar savu darbu un, pateicoties saviem talantiem, es būšu noderīga savai zemei – Latvijai.

Latvijas daba pēc 10 gadiem noteikti būs mainījusies... Gadalaiki būtu savādāki, daudz savādāki.

Ziema vairs nebūtu kā mazs vates pikucītis, tā būtu tik krāšņa - ar neizsakāmi lielu, mīkstu, baltu segu, kas pārsegtu visu Latviju, un cilvēku sirdīs atkal un atkal sāktu atgriezties sirds siltums un maigums, kas palīdzētu cilvēkiem būt izpalīdzīgākiem, laipnākiem un pretimnākošākiem. Pavasaris ar katru gadu sāktos no jauna kā maza tauriņa dzīve.

Pavasaris pamazām sāktu atplaukt, saule sāktu vairāk sildīt. Tā ar savu siltumu apēstu visu sniega kārtu, un visa Latvija pamazām kļūtu priecīgi zaļa, un arī skolēni priecātos, jo arvien vairāk tuvojas vasara. Laiks paskrietu vēja spārnim, un neviens pat nespētu noticēt, ka skolēniem jau pēdējā skolas diena klāt. Visi skrietu atplestām rokām pretī vasarai.

Vasara būtu sākusies! Dabā sāktu atgriezties arvien lielāks un lielāks mirdzums un prieks par to, ka vasara klāt. Latvijā jūra, ezeri un pat mazie avotiņi, un strautiņi vairs nebūtu piesārņoti, tie būtu tīrāki, ūdeņos atgrieztos vairāk tur mītošo mazo dzīvību, kas ievieš prieku un dzīvīgumu visos ūdeņos Latvijā. Tie pamazām sāktu iesilt... Skaisti un mirdzoši sāktu mutuļot avotiņi un strautiņi, jūrā atkal atgrieztos visa dzīvība, tā atkal kļūtu patīkami viltīga, un viņi celtos drīz lielāki, drīz mazāki...

Vasara drīz beigtos, bet sāktos rudens. Skolēni sāktu gatavoties skolai, skolotāji – darbam.

Skolēni būtu savstarpēji draudzīgāki. Jauki būtu arī tad, ja skolēniem brauciens ar skolas autobusu nemaksātu tik daudz un ja par grāmatām nebūtu jāmaksā vispār vai arī tās varētu iegādāties ar atlaidi. Būtu ļoti labi, ja skolā netrūktu skolotāju, ja visi skolēni varētu mācību procesu apgūt augstā līmenī. Es vēlētos, lai skolotāji būtu apmierināti ar atalgojumu. Labi būtu, ja skolēniem valsts atļautu vasaras brīvlaikā strādāt, piedalīties talkās, uzpost savu pilsētu, skolas apkārtni. Līdz ar to Latvijas daba būtu tīrāka.

Tā diena ir klāt – 1. septembris! Skolēni būtu priecīgi un laimīgi, ka var satikt visus draugus, jo vasarā tādu iespēju nebija. Un tad rudenī notiktu daudz dažādu atgadījumu... Bet pēc tam ... būtu ziema.

Šobrīd Latvijā liela daļa bērnu dzīvo pie vecvecākiem vai citiem radiem, jo vecāki viņus atstāj, lai dotos uz ārzemēm strādāt, jo ar pašreizējām algām un ekonomisko stāvokli viņi nav apmierināti un nevar savus bērnus uzturēt. Latvijā strādājošiem vajadzētu paaugstināt algas, lai cilvēki, kas strādā ārzemēs, varētu atgriezties mājās un konkurēt Latvijas darba tirgū. Cilvēki būtu laimīgi, jo nebūtu vairs jābrauc uz ārvalstīm strādāt, bet gan varētu naudu nopelnīt tepat, Latvijā.

Tādu es redzu mūsu Latviju pēc 10 gadiem.

2009. gada pavasarī

6. klases skolniece Dārta Meldere

Iedvesmojošie braucieni uz ārzemēm dažādu projektu ietvaros

Pieturas aiz skolas un valsts robežām

Direktore Ineses Raiskumas iespaidi par sadarbības vizītēm:

Ir ļoti liela vēlme ielūkoties aiz valsts robežām, tāpēc iesaistāties skolu sadarbības „Comenius” un „Nordplus” programmās. Angļu valodas skolotāja, direktore vietniece Inga Jurciņa meklē partnerus, raksta pieteikumu, gūstam atbalstu. Laika posmā no 2008. gada līdz 2012. gadam iesaistāties divos „Comenius” projektos. „Rainbow world” uzdevums ir izzināt Eiropas valstu un tautu kultūru, vēsturi un tradīcijas, veidot izpratni par to daudzveidību un nozīmīgumu, stiprināt skolēnos cieņpilnu attieksmi pret citādo. „EU – Cology” projekta ietvaros pievērsāmies vides izglītības un dabas aizsardzības tēmai, pateicoties projekta aktivitātēm, varam veikt apjomīgu ieguldījumu skolēnu izglītošanā par zaļo dzīvesveidu kā būtisku mūsu planētas Zemes nākotnei. Dalība „Nordplus” programmā dod iespēju draudzēties ar tuvajām kaimiņvalstīm: Igauniju un Lietuvu, pētīt kopīgo un atšķirīgo latviešu, lietuviešu un igauņu valodā. Projekta koordinatore ir Vita Leite. Daudzas skolotājas, arī skolas tehniskie darbinieki piedalās projektu aktivitātēs: vizīšu sagatavošanā, ciemiņu uzņemšanā, priekšnesumu sagatavošanā, mobilitātēs jeb apmaiņas braucienos. Iesaistīti, protams, ir arī skolēni. Viņi pēta informāciju, vāc materiālus, veido izstādes, tā radot izpratni par Eiropu kā mūsu kopīgām mājām.

Katra valsts, kurā viesojāmies, katra sadarbības partnerskola atstājusi savus atmiņu nospiedumus, iedvesmu un pieredzi. Inga un skolas direktore 2008. gada janvārī dodas pirmajā projekta sagatavošanas vizītē uz Polijas pilsētu Živecu. Pilnīgi bez pieredzes un sapratnes – kā tad top šādi projekti, kā noris plānošana. Nekādas pieredzes lidostu lietās. Tomēr abām ieslēdzas intensīvās domāšanas un savstarpējās sapratnes režīms. Mūs sagaida pieredzes bagātie nīderlandieši Ferdinands un Rins, poļu skolotāja Margarita – gudrais, viedais, gādīgais cilvēks!

Otrajā vizītē uz Poliju dodamies ar autobusu pa zemes ceļu. Ir 2009. gada maija vidus, pats ziedonis! Polijas pilsēta Živeca atrodas valsts dienvidos, netālu no Čehijas robežas, ar izteiktu reljefu – pamalē redzams Beskidī kalnu masīvs. Neaizmirstama ir ekskursija uz Živecas alus ražotnes muzeju, kurā iepazīstam ne tikai alus ražošanas vēsturi kopš 19. gadsimta, bet arī Polijas valsti, tās vēsturi priecīgos un traģiskos brīžos. Viss 20. gadsimts ar postošajiem pasaules kariem, fašisma šausmām un prasmi atkal no drupām atjaunot valsti tika izdzīvots pāris stundās.

Turcija, 2009. gada aprīlis, vienmēr atgādinās par atturību, dziļu reliģiozitāti, vienkāršību. Tajā pašā laikā ārkārtīgu viesmīlību, cieņu un dāsnumu pret viesiem. Tā liks atcerēties par pārsteidzošajiem dabas veidojumiem Kapadoki iežu atsegumu parkā, alu veidojumiem un pazemes pilsētu, kā arī skaudrajiem vējiem un vienkāršo cilvēku dzīvi plašajā Turcijas vidienē.

Portugāle! 2009. gada oktobrī mēs nonākam karstā vasarā. Pirmo reizi esam pie Atlantijas okeāna! Iebraukšanas dienā to atrodam pēc lisaboniešu ceļa norādēm. Vēl neko neredzam, bet dzirdam tādus kā dārdienus. Un tad acīm paveras īsti sērfo tāju cienīgi viļņi!

Iepazīstam Lisabonu, tās iespaidīgās un varonīgās vēstures lieciniekus – pilis, cietokšņus, īpašo arhitektūru. Ne velti portugāļu simbols ir gailis – skaists, kareivīgs un bezbailīgs. Varens ir skats: dižā Jēzus Kristus statuja augstā kalnā pie Težu upes noraugās uz Lisabonu. Neaizmirstamas ir tieši Lisabonas nakts ar maigo siltumu, kurš mūs apņem, un sārtā saulrieta blāzma, kura vēl ilgi, ilgi kavējas naksnīgajās debesīs.

Portugālē mums ir lieliskas gides - portugāļu skolotājas Felisabella, dziedošā Izabella, flautiste Mena. Izabella patiešām savu talantu ik pa brīdim liek lietā. Lisabonas vecpilsētas mūros un vēl citur – nostājas un operas ārija var skanēt...

Nīderlandes pilsētā Leidenā viesojāmies gan 2010. gada jūnijā „Rainbow world”, gan 2011. gada novembrī „EU- Cology” projektu ietvaros. Mūsu uzticamie partneri abos projektos Leidenas skolu pārvaldes darbinieki - Ferdinands un Rins - ir ar lielu pieredzi projektu darbā, ar neizsīkstošām idejām, galvenais - racionālu pieeju. Viņi abi ir palīgi visu iesaistīto valstu skolu pārstāvjiem, lieliski gidi. Nīderlandē iepazīstam izglītības modeli, kad skola īsteno pirmsskolas izglītību no 2 gadu vecuma un pamatzglītību līdz 6. klasei. Vērojam radošu, atvērtu, pētniecisku izglītības vidi.

Nīderlandes zeme atrodas zemāk par jūras līmeni, un mēs savām acīm redzam, ko nozīmē nosargāt sauszemi no jūras ar unikālu kanālu sistēmu. Nokļūstam īstā lauku saimniecībā, kurā ražo slaveno Holandes sieru. Arī galvaspilsēta Amsterdamā palikusi atmiņā ar kanāliem, kuri caurvij visu pilsētu un ir liecinieki vēsturiskajam ūdenstransportam. Varam iztēloties, kā senāk no plašas apkārtnes pa ūdens ceļiem uz Amsterdamu devās tirgotāji ar lauku ražojumiem – sieru, labību. Kā ziemas mēnešos bērni traucās ar sudraba slidām pa daudzajiem kanāliem. Iepazinām Annas Frankas muzeju, kurš atkal un atkal atgādina par fašisma radīto postu un māca apzināties savas valsts, brīvības un miera vērtību. Par to liek domāt arī miniatūrās Holandes pilsētiņa Madurodam, kuru uzcēluši vecāki kā mūžīgu piemiņu savam dēlam Georgam Maduro, ebreju genocīda upurim. Mums ir iespēja būt Hāgā – diplomātu pilsētā.

Bulgārijā viesojāmies 2 reizes. „Rainbow world” projekts aizved valsts pašos ziemeļaustrumos Švistovas pilsētiņā 2010. gada marta beigās, īstā ziemā. Bulgāru skolēni mūs sagaida ar sālismaizi un sirsnīgiem priekšnesumiem. Bulgāru tautas vēsturē netrūkst traģisma, ir jāklausa un jāizdzīvo stāsti par vairākus gadsimtus garo, paverdzinošo turku jūgu.

Atkal Bulgārijā mēs nokļūstam 2012. gada maijā projekta „EU- Cology” noslēguma vizītē. Šoreiz esam galvaspilsētā Sofijā. Sadarbības partnerskola ir privāta mācību iestāde ar iestrādņēm vides izglītībā, vecāku iesaistīšanu izglītības procesā, ar uzsvaru uz radošumu un atbalstu katra bērna personības attīstībai. Mums ir ko pamācīties.

Visos braucienos ieguvums ir neaizmirstamā jaunatklājumu sajūta un gandarījums, ka varam būt līdzvērtīgi un viesmīlīgi. Šķiramies kā sirsnīgi draugi ar izpratni, ka esam tie, kuriem ir milzīga vēlme radīt sevī un savos skolēnos izpratni par savstarpēju cieņu un toleranci starp valstīm un tautām.



Partneru vizīte Smiltē 2008. gada 9. decembrī. Pieņemšana pie domes priekšsēdētāja A. Mežuļa

“Projektu odziņas”

Dienvidzeme **Turcija** ar skaisto Vidusjūru, dabas radīto brīnumu Capadokiju un nepārprotamo disciplīnu skolā, kurā mācās vairāk kā 2000 skolēnu. Latvijas „blondīnes” parādīšanās Konjas ielās, jautrība un tikai latviešiem saprotami citāti no filmas „Limuzīns Jāņu naksts krāsā”.



Turcijas pilsētas Konjas pamatskolā 2009. gada aprīlī. Skolotāja I.Jurciņa ar turku skolēniem

Portugāle ar silto, mīlīgo klimatu un okeāna valdzinājumu, ar azartisku bundzinieku priekšnesumu - pārsteidzošo sagaidīšanu skolas pagalmā. Skolas atmosfēru, kas atstāja dziļu iespaidu uz mums. Kristus statuja un tilts Lisabonā. Viesnīca biežajos mūros ar īstu aizgājušo gadsimtu elpu.

Nīderlande paliks atmiņā ar mūžīgo vēju no skarbās Ziemeļjūras, vējdzirnavām. Iecienīto transporta līdzekli velosipēdu un to krāvumiem pilsētu laukumos, ar miniatūro Holandi. Ar klašu lielajiem logiem skolās.

Polija ar viesmīlību un sirsnību, balli skolas pagalmā ar dzīvo mūziku, Zywiec alus brūža apmeklējumu un Dienvidpolijas kalnu skatiem. Mājupceļš ar dziesmām un nedaudz apjukusu: „Vai „Dzērvenīte” nebūs?”

Bulgārija ar skaisto dabu, rožu eļļu un vienkāršību. Sportiskajām aktivitātēm, kāpšanu alpīnistu sienā, ugunsgrūdu un dejām ap to. Ar pārsteidzošo ziemu martā, kad parasti tur jau ir pavasaris, un portugāļu kolēģes Felisabelas ziemas zābaku iegādi.



Bulgārijā 2012. gada maijā, “EU – ecology” projekta noslēgums

Rumānija ar milzīgo parlamenta ēku, marmora tualetēm tajā. Projekta grupas modes skati viesnīcas gaitenī ar jauniegādātajiem apģērbiem, par ko bija ļoti pārsteigti citi viesnīcas viesi, ar Anitas U. sirsnīgo maizīšu cienāšanu lidostā, gaidot nākamo lidojumu. Ar gumijas zābakiem ikkatrā koferī, jo bijām nobrīdināti par ļoti slapju laiku, bet kas noderēja citiem mērķiem.

Ungārija bija brauciens pretī pavasarim mūsu skolēnu marta brīvdienās. Ar katru valsti uz dienvidiem tas izteikti tuvojās. Stārķu skaitīšana. Neatkārtotajā naksnīgā Budapešta. Basās kājas marta beigās un neaizmirstamais Svīres tango.

„Comenius” projektā kopā ar skolotājām un skolēniem

Smiltenes Trīs pakalnu pamatskolas skolēni šajā mācību gadā ir uzsākuši sadarbību ar vienaudžiem no sešām Eiropas valstīm. Lielā konkurencē mūsu skola ieguva tiesības piedalīties „Comenius” skolu partnerības projektā „Varavīksnes pasaule”, kura mērķis ir meklēt kopīgo un atšķirīgo starp Eiropas valstīm kultūrā un valodās. Mūsu sadarbības partneri ārzemēs būs Holandē, Polijā, Turcijā, Bulgārijā un Portugālē. Lai varētu piedalīties šajā projektā, skolvadība jau ir ieguldījusi lielu darbu un, pateicoties tam, tagad 2 gadus mūsu skolēniem būs dažādas interesantas nodarbes. Ar skolēniem esam jau uzsākuši darbu pie pirmās aktivitātes – fotoprezentācijas „Zaļā vieta mūsu pilsētā” izveides, kur katrs skolēns veido savu prezentāciju, bet klasē tiks izvirzīts labākais darbs.

Jau decembrī uzņemsim sadarbības partnerus no minētajām pilsētām, tas nozīmē, ka pašreiz ļoti gatavojamies mūsu viesu uzņemšanai. Šinī darbā tiek iesaistīti visi, lai pēc iespējas labāk spētu uzņemt, prezentēt un nest savas skolas vārdu plašajā pasaulē. Arī man, skolas sekretārei, ir liels prieks iesaistīties projektā, jo tas paver daudz jaunu iespēju iegūt jaunas zināšanas, iemaņas un prasmes turpmākajai dzīvei un dalībai citos projektos. Man ir liels prieks censties, palīdzēt un cerēt, ka mūsu skolai izveidosies lieliska un ilggadēja sadarbība ar „Comenius” projektā iesaistīto valstu skolām.

2008. gada 17.oktobrī

Sekretāre Evija Hirte

Latvija - lielais izaicinājums uzņemt viesu delegācijas mūsu valstī, pilsētā un skolā!



2009. gada 9. maijs - Eiropas diena skolā

„Rainbow world” projektā Operas apmeklējums, Ziemassvētku sajūtas izbaudīšana Doma laukumā. Īsts pārsteigums un prieks dienvidniekiem ir uzsnigušais sniegs, maizītes cepšana „Donās”. Mazo smilteniešu deļotprasme, „Lido” kora koncerts, mūsu skolas ikdiena.

„EU – cology” projektā siltā jūnija valdzinājums Latvijā ar milzīgu skaitu viesu Smiltē, kurus bija grūti izmitināt mūsu mazajā pilsētā. Ar ugunsgrū, muzicēšanu un odiem skaistā jūnija vakarā Pilskalnā.

Projektu vizītes ir bijušas kā interesantas, brīnīšķīgas pieturas mūsu skolas dzīvē, kurās saviem skolēniem esam devuši iespēju palūkoties uz citiem ārpus savas valsts robežām. Esam guvuši milzīgu pieredzi, paplašinājuši skolotāju un skolēnu redzesloku, aizguvuši daudz jaunu ideju savas skolas tālākai attīstībai.

Paldies visiem, kas iesaistījās un bija viesmīlīgi, atsaucīgi! Ir milzīgs prieks, ka, daloties atmiņās, ikkatrā atplauka smaids un sajūsma par kopā piedzīvoto.

Projektu koordinatore Inga Jurciņa

Tas spēks, kas niecīgs pilienā, Top liels un varens kopumā

Līdz ar juridiski patstāvīgas izglītības iestādes statusa iegūšanu skolā tika nodibināta sava skolas arodbiedrības pirmorganizācija.

Lai organizācija veiktu tos pienākumus, kas paredzēti pēc Latvijas Izglītības un zinātnes darbinieku arodbiedrības (LIZDA) statūtiem, vajadzēja daudz ko mācīties no jauna, iepazīt, apgūt. Nācās vērsties pēc padoma daudzos jautājumos pie toreiz vēl Valkas rajona arodbiedrības padomes priekšsēdētājas L. Ozoliņas, pie juristiem. Neskatoties uz sākotnējām grūtībām, organizācija centās savu darbu veikt apzinīgi un godprātīgi.

Ļoti centīgi sekojām līdzi LIZDA izdotajiem materiāliem, visām aktivitātēm, kādas LIZDA organizēja ne tikai vietējā, bet arī valsts mērogā.

Arodbiedrības biedri un arī skolotāji, kuri nav arodbiedrības biedri, ir aktīvi piedalījušies LIZDA organizētajos pasākumos: piketos, rakstījām valdībai un citām oficiālajām amatpersonām vēstules, lai atbalstītu LIZDA prasību par algu paaugstināšanu skolotājiem. Tika veikta arī vēstuļu akcija, kurā aktīvi piedalījās skolēnu vecāki, par to, lai skolēniem netiktu atņemta iespēja pavadīt savu brīvo laiku pagarinātajās dienas grupās un lai netiktu atņemtas konsultāciju stundas skolēniem.

Lai skolā darbs ritētu pa labvēlīgu guļni un saskaņā ar likumā noteikto kārtību, piemēram, par darba samaksu, darbinieku sociālās nodrošinātības garantijām, brīvdienām, atvaļinājumiem un citiem svarīgiem jautājumiem, arodbiedrība sadarbībā ar skolas direktori izstrādāja darba Koplīgumu. Tajā izskatītie jautājumi attiecas ne tikai uz arodbiedrības biedriem, bet uz visiem skolā strādājošajiem darbiniekiem.

Visus šos gadus arodbiedrība organizējusi interesantus, netradicionālus atpūtas pasākumus visam skolas kolektīvam Ziemassvētkos un mācību gadu noslēgumā, jautrus izbraukumus pedagogiem Skolotāju dienā. Bieži šie pasākumi notika ārpus darba vietas – skolas sienām, bet ir bijuši ļoti interesanti atpūtas pasākumi arī skolā, kuriem iepriekš nopietni gatavojās kolektīva izvirzītā pasākuma orgkomiteja. Svētku reizēs mūs viesmīlīgi uzņēmušas Smiltēnes novada tūrisma un atpūtas vietas.

Tuvojoties Ziemassvētkiem, arodbiedrība neaizmirst savu biedru pašas mazākās atvasītes. Skolas pastāvēšanas pirmajos gados svētku eglīti mazajiem organizējām kopā ar Smiltēnes ģimnāzijas arodorganizāciju. Laiki mainījušies, radušās jaunas iespējas, un pēdējos gados jaunās māmiņas ir tik atsaucīgas, ka pašas aizved savus mazuļus tur, kur viņiem ir interesanti, arodbiedrībai sniedzot materiālu atbalstu.

Katru gadu tiek organizēts kolektīvs brauciens uz teātri Valmierā vai Rīgā. Arī uz teātra un kino izrādēm Smiltēnē esam gājuši kolektīvi. Mums ir ļoti laba sadarbība ar Smiltēnes ģimnāzijas arodbiedrību, tāpēc bieži mēs šos braucienus uz teātriem apvienojam.

Varu teikt, ka arodbiedrības biedri ir ne tikai prasīgi, bet arī ļoti atsaucīgi.

Skolas jubilejas gaidās gribas novēlēt, lai mums nekad netrūkst enerģijas, izdomas, atsaucības, iniciatīvas čakli darboties!

2014. gada februārī

Arodbiedrības priekšsēdētāja Maija Logina

Pirmsskolas vecuma grupu bērni piedalās e Twinning projektā

Mazajiem pirmsskolēniem tas ir kaut kas jauns un nezināms. Projekts pieteikts e Learning apbalvojumiem. Tā ir lieliska iespēja veicināt savu e Twinning projektu un iegūt balvas.

Šī projekta mērķis ir iepazīstināt ārzemju draugus ar latviešu tautas rotaļām un spēlēm. Savukārt mūsu ārzemju draugi mums mācīs savas tautas rotaļas.

Pirmā rotaļa, ko esam sagatavojuši nosūtīšanai ir „Rudens lapiņas”. Rotaļai tiek pievienots apraksts un nofilmētais materiāls.

2008. gada 3. novembrī

Skolotāja Gunta Dzērve

Etwinning projektu konkursa fināliste Smiltenes Trīs pakalnu pamatskola ar projektu „Let me introduce my country”

19. septembrī mūsu skolas projekta grupa piedalījās Nacionālajā e Twinning konferencē, kurā prezentējām savu projektu un iekļuvām piecu finālistu projektu vidū. Prezentējot projektu konferencē, mēs pieteicāmies galvenajai balvai, kura tiks pasniegta oktobra nogalē Ogrē, „Latste” pasākuma ietvaros. Projekta darbības laiks bija 2007./2008. mācību gads, un galvenā ideja bija sadarbība ar skolu Čehijā, informācijas apmaiņa, jaunu zināšanu iegūšana un angļu valodas prasmju attīstīšana. Projektā darbojās 6. klašu skolēni, kuriem ir padziļināta interese par angļu valodu. Mūsdienu skolēnu aktivitāte, darot ko jaunu, lietojot dzīvo angļu valodu, praktizējot gramatiku – ir labākā motivācija mācīties valodu un mācīties vispār.

Esam ieguvuši e Twinning kvalitātes sertifikātu, ko piešķir par lieliskiem e Twinning projektiem.

2008. gada 23. septembrī

Angļu valodas skolotāja, direktores vietniece
projektu darbā Inga Jurciņa

Liels izaicinājums – NORDPLUS

Vēl strādājot Smiltenes ģimnāzijas lielajā pedagogu kolektīvā, iepazinos ar igaunu kolēģi no Tsirguliņas vidusskolas Svetlanu Oper. Vairākus gadus kopīgi organizējām nometnes pusaudžiem Igaunijā un mūsu skolā. 2008. gadā Baltijas valstu izglītības iestādēm radās iespēja pievienoties NORDPLUS projektam. Aizbraucu uz pirmo semināru Rīgā, Sveta uz semināru Tallinā un nolēmām – jāraksta projekts, lai iegūtu finansējumu skolēnu sadarbībai. Ļoti interesants bija projekta rakstīšanas process, jo viss bija jāiesniedz angļiski un īpašā elektroniskā formā. Sveta savā mazajā, zaļajā „vabolītē” atbrauca uz mūsu skolu, ļoti aktīvi procesā ar gudrām pedagoģiskām tēzēm angļu valodā iesaistījās skolotāja Inga Jurciņa, kopīgi atradām trešo partneri – Lietuvas Kruonis ģimnāzijas skolotāju Irmu Nalivaikieni, un rakstīšanas process vairāku dienu garumā beidzās ar aizpildītu elektronisku pieteikšanās formu. Pirmo reizi dzīvē kļuva par starptautiska projekta koordinatori.

Ar skolēniem atrados Rīgas zoodārza jaunajā žirafju mājā, kad Inga telefoniski pavēstīja prieka vēsti: mūsu projekts „Nacionālās valodas un kultūra kā dzīvesveids” ir apstiprināts un ieguvis grantu 22 tūkstošu eiro apmērā! Nu bija patiešām jāķeras pie projekta grupas izveides. Man paveicās, jo pieteicās patiesi darboties gribīgi skolēni, kuri bija ar mieru pat sestdienā nākt uz skolu, lai veidotu īpašus katras klases 2009. gada kalendārus ar tieši tās klases skolēnu zīmējumiem, vārda un dzimšanas dienām.

Pirmais ārzemju ceļojums mums bija uz Igauniju. Danai Veidemanei, Agnesei Siktarei, Sabīnei Trezunai, Laurai Leimanei, Mārcim Bārdiņam un Matīsam Zīveram pievienojās balti rotaļu lāči – Jānis un Līga. Viņi katrs aizceļoja uz citu valsti, lai redzētu tur notiekošo un rakstītu vēstules uz mājām. Igaunī mums iemācīja dziesmu un rotaļu (latviski tā saucas „Cūka griķos”, bet, kā igauņiski, tā arī nesapratām). Skolēni apguva jaunu disko deju, kas nepavisam neliecina par anekdotisko igaunu

lēmīgumu. Otepē izbaudījām īstus ziemas priekus: šļūcām ar riepām no kalna, slidojām, iepazīnām Igaunijas slēpošanas muzeju, uzkāpām skatu tornī, apmeklējām Tartu vēstures un rotaļlietu muzeju, 3 dimensiju kino. Sangastes pilī izbaudījām senatni.

Uz Lietuvu devāmies 2010. gada janvāra sākumā ar sagatavotajiem mājas darbiem – Ziemassvētku apsveikuma kartiņām, plakātiem, dāvanu iesaiņošanas veidiem, nacionāliem Ziemassvētku cienastiem. Un atkal mūs sagaidīja draugi – ar dziesmām, rotaļām, dejām. Mācījāmies „ziemīgus” vārdus latviešu, lietuviešu, igauņu, angļu un krievu valodās, apmeklējām Trakai pili, Lietuvas galvaspilsētu Viļņu, katedrāli, velnu muzeju, plūncājāmies „Vishy” akvaparkā.

Pirmās divas klātienēs tikšanās bija kā izklaide, salīdzinot ar noslēguma vizītes sagatavošanu 2010. gada pēdējā dienā savās mājās. Viesiem bija ieplānota vasaras Saulgriežu svinēšana. Par īpašu gaisotni viesu namā „Donas” parūpējās Valmieras folkloras ansamblis ar latviskām dziesmām, dejām un burvestībām. Viesiem bija iespēja piedalīties maizes cepšanas, siera siešanas, zupas vārīšanas un vainadziņu pīšanas aktivitātēs. Neiztika bez tradicionālās diskotēkas skolēniem „Miteklī” un pedagogus vienojošā pasākuma skolotājas Anitas viesmīlīgajā pagalmā. Nākošo dienu veltījām skaisto pilsētu Raunas un Cēsu apskatei, bet tikšanās pēdējā dienā atvadījāmies viens no otra pie mūs vienojošās Baltijas jūras.

Projekta realizācijas gadi bija skaists un darbīgs posms ne tikai manā, bet arī daudzu citu skolēnu un skolotāju dzīvē. Sakari ar draugiem turpinās. Esam bijuši ciemos Igaunijā Skolotāju dienā, savukārt lietuviešu kolēģi savas vasaras ekskursijas laikā apmeklēja gan mūsu skolu, gan pabija Tsirguliinā.

Spāņu filozofs un rakstnieks Grasians Baltazars ir teicis: „Par cilvēku spriež pēc viņa draugiem.” Domāju, ka tāpat var spriest arī par skolu. Mūsu skolai ir daudz draugu, tāpat

Vita Leite

Svešvalodu apguves iespējas projektā

Mūsu skolā kā otro svešvalodu vairākums 6. klašu skolēnu izvēlas krievu valodu. Lieliska iespēja paplašināt zināšanu līmeni krievu un angļu valodu apguvē tika piedāvāta 2012./2013. m.g. sestklasniekiem, kad mēs atsaucāmies Smiltenes ģimnāzijas ierosinājumam piedalīties starptautiskajā projektā “Valodas b@rjera.net” sadarbībā ar Kirovas pilsētu.

Jau septembra beigās pie mums ieradās Vjatkas valsts humanitārās universitātes 5. kursa studente Marija Burova, lai iepazītos ar jauno prakses vietu. Sākumā viņa vēroja krievu un angļu valodas stundas 6.b klasē un izpētīja klases kolektīvu, ar kuru būs jāstrādā sešu nedēļu garumā. Jaunā skolotāja vadīja krievu valodas stundas, sazinoties ar skolēniem gan krievu, gan angļu valodās. Sestklasniekiem bija interesanti apgūt svešvalodu, mācību procesā iepazīstot jaunas, mūsdienīgas metodes. Gribu teikt lielu paldies visiem 6.b klases audzēkņiem par rūpīgu un apzinīgu darbu projektā.

Pēc stundām skolēni apmeklēja arī pulciņa nodarbības “Krievu valoda zinātkārajiem”. Studente Marija sagatavoja uzdevumus, atbilstošus mācību tematikai. Pulciņa dalībniekiem īpaši mīļa bija burtu domino spēle, kura tika spēlēta vairākkārt, iesaistot tajā arī savas svešvalodu skolotājas. Citās pulciņa stundās skolēni uzzināja par Krievijas ģeogrāfiju un laika apstākļiem. Sevišķi audzēkņiem patika krustvārdu mīklas.

Pēc pulciņa nodarbībām notika gatavošanās pasākumam Smiltenes ģimnāzijā. Studente Marija mācīja bērniem krievu tautas rotaļu, deju un dziesmu. Pavadījumu uz bajāna spēlēja pasniedzēja Jeļena Kobeļeva. 24. oktobrī sestklasnieki sagatavoto priekšnesumu rādīja ģimnāzijā Masļeņicas svētkos.

Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolas sestklasnieki otrajā mācību semestrī ar lielu interesi apguva krievu valodas prasmes pie Vjatkas Valsts humanitārās universitātes 4. kursa studentes Viktorijas Kokouļinas. Laikā no 4. marta līdz 12. aprīlim jaunā skolotāja vadīja krievu valodas un arī angļu valodas stundas visās trīs sestajās klasēs. Skolēniem ļoti mīļa bija prakses studentes Viktorijas iemācītā dziesma “Ja ar draugu devies ceļā” krievu valodā. Skolotāja neklātienē iepazīstināja audzēkņus ar savu dzimto pilsētu Kirovu, pastāstīja par savu augstskolu. Skolēniem bija interesanti salīdzināt informāciju par Smiltēni un šo Krievijas pilsētu, kur pat laika apstākļi pavasara sākumā bija tikpat neprognozējami kā pie mums.



6. klašu skolēni kopā ar Vjatkas Valsts humanitārās universitātes 4. kursa studenti Viktoriju Kokoulinu (pēdējā rindā – trešā no kreisās)

Daudzveidīgs bija ārpusstundu darbs, kuru prakses studente organizēja katrai sestajai klasei. 6.b klases skolēni, kuri jau bija ieguvuši pieredzi, sadarbojoties ar krievu valodas praktikanti Mariju Burovu pirmajā semestrī, tagad kopā ar skolotāju Viktoriju iestudēja krievu tautas pasaku “Rāčenis”. Savukārt 6.c un 6.a klašu audzēkņi, kuri apmeklēja pulciņa nodarbības, gatavoja A. Barto dzejas lasījumus. Skolēni savus sagatavotos priekšnesumus parādīja arī Smiltenes ģimnāzijas krievu valodas pēcpusdienā “Tas ir pavasaris”.

Viktorija izgāja praksi arī klases audzināšanā un sadarbojās ar 6.c klases skolēniem. Viņa piedalījās klases stundās, izpētīja klases kolektīvu, iepazīna audzēkņu mācību un ārpusstundu darbu. Jaunā skolotāja līdzdarbojās arī aerobikas pasākuma sagatavošanā un mēģinājumu procesā. Sestklasnieki labprāt uzklausa Viktorijas ierosinājumus priekšnesuma uzlabošanai. Prakses studentes piedalīšanās Ritmikas dienas priekšnesumā bija pārsteigums arī citu klašu dalībniekiem un skatītājiem.

6.c klases audzēkņi pēc stundām iepazīstināja Viktoriju ar Smiltenes ievērojamākajām vietām, kā arī muzikālajā kafejnīcā “Mūza” spēlēja dažādas interesantas spēles, tai skaitā arī valodas spēles. Skolēni priecājās par lielisko krievu un angļu valodas prakses iespēju.

Skolotāja Anna Čudare

Skolas viesu grāmatas lappuses stāsta...

Mums katram vajag savu pili,
Un katram savu ozolzīli rokā...

Lai jūsu skoliņa jums ir jūsu pils, un katrs skolasbērns katram skolotājam ir ozolzīles vērtībā!
Paldies par Dzejas stundu!

2000. gada 31. oktobrī

Marika Svīķe

„Šogad, apmeklējot kādu no konkursa „Mūsu mazais pārgājiens” laureātiem, vēlējos satikt visjaunākos konkursa dalībniekus, tāpēc apciemošu to kolektīvu, kas savu konkursa darbu sagatavoja, mācoties pirmajā klasītē.

Skatot konkursa darbus, mani pārsteidza, ka Smiltenes Trīs pakalnu pamatskolas pirmo klašu apvienotais kolektīvs ir sagatavojis sirsnīgu darbu, aprakstot pirmo skolas gaitu pārgājienu pa Smiltenes ievērojamākajām vietām, kad bērni iepazīna savas pilsētas dabas daudzveidību, mācījās pazīt kokus un izprast, cik ļoti svarīgi un nepieciešami ir saudzēt dabu,” sacīja Roze.

2008. gada 11. septembrī mūsu skolā viesojās Zemkopības ministrs Mārtiņš Roze

Lai Jūs vienmēr labi justos šajā skolā, ko kādreiz būvējām ceļu darbiniekiem, bet nākotnes vārdā novēlējām Smiltenes bērniem. Šodien nododam atslēgu (simbolisko), ko kādreiz saņēmām no darba vadītāja, un visus vēsturiskos materiālus, lai saglabātos un būtu zināmi skolas pirmsākumi.

2010. gada 14. maijā 8 CBR bijusī darbiniece – inženiere Māra Gāle, ceļu inženieris Jānis Līkans, valdes priekšsēdētājs Andris Lacbergs

Mīlie bērni, dārgie kolēģi!

Esmu patiesi priecīgs un gandarīts atkal „Draudzīgā aicinājuma” dienā viesoties savā un savu bērnu bijušajā skolā!

Gribu novēlēt, lai jums visiem kopīgi izdodas visas jūsu ieceres, mērķi un piepildās arī jūsu sapņi! Jums ir pašiem sava „seja”, un to vienmēr saglabāiet! Vēlu jums veiksmi!

2011. gada 28. janvārī Jūsu bijušais kolēģis Ainārs Mežulis

Ikdienas dzīve sastāv no mirkļiem, un, ja šie mirkļi ir ZAĻI (zaļi rudenīgas salvetes, uzraksti par gaismas izslēgšanu telpās, „mūžīgais” pulkstenis utt.), tad droši var teikt – jūs protat baudīt un priecāties par dzīvi!

Lai izdodas visas zaļās un pozitīvisma caurstrāvētās ieceres!

2011. gada 20. oktobrī Santa Rudzīte, bērnudārza „Pīlādītis” vārdā

Zaļā krāsa ir dzīvības un kustības, virzības krāsa...

Novēlu vienmēr un visur mosties ar zaļu, gaišu domu!

2011. gada 20. oktobrī AS “8 CBR”, A. Lacbergs

Ir milzīgs gandarījums tikt ar vecākiem un pedagogiem, kuri ir ieinteresēti lasīšanas veicināšanā. Lai Jums veicas šajā grūtajā, bet arī prieka un piedzīvojumu pilnajā ceļā!

2013.gada 14. martā RPIVA docente Aija Kalve

Mīļš paldies par piedāvāto iespēju apmeklēt jūsu skolu un piedalīties mācību stundu vērošanā! Ļoti jauki skolotāji, bērni un šarmanta, labestīga, sirsnīga direktore. Saglabāiet savu patiesumu, sirsnīgumu arī turpmāk!

2014. gada 9. aprīlī Rēzeknes un Viļānu novada skolotāji

Vēlu, lai Jūsu skolas skolēniem būtu noturīgas zināšanas, labas sekmes mācībās, bet pedagogu kolektīvam - veiksmes un veselība. Ceru, ka Jūs drīz atradīsiet draugus Ļvovas pilsētā Ukrainā.

2011. gada 15. martā

Ar cieņu, Latvijas goda konsuls Ļvovā

Liels paldies par silto, draudzīgo uzņemšanu un labvēlīgo attieksmi. Esam pārliecināti, ka draudzība starp mūsu pilsētām veicinās arī draudzību starp mūsu iedzīvotājiem, tai skaitā arī skolēniem.

2014. gada 4. martā

Novopolockas pilsētas izpildkomitejas pārstāvji

Viesošanās Smiltēnē Projekta ietvaros bija ļoti jauka. Tā bija pirmā tikšanās. Kopā ar visu projekta grupu mēs, partneri no Turcijas, Portugāles, Polijas, Holandes, Latvijas un Bulgārijas, dalījāmies domās par nākotnes idejām.

Mēs redzējām jauko Smiltēni un tās apkārtni. Mums radās priekšstats par mācību procesu Trīs pakalnu skolā. Ļoti iespaidīgs bija kora un deju kolektīva priekšnesums skolas prezentācijā. Jauks kultūras pasākums bija brauciens uz Rīgu, kur apmeklējām Ziemassvētku tirdziņu un izrādī Latvijas Valsts operā. Tā bija vizīte, ko nekad neaizmirsīsim.

2008. gada decembrī

Projekts "Rainbow world"
Rien, Nīderlandes pārstāvis

Dārgie latviešu draugi!

Paldies par brīnišķīgo programmu. Mēs apbrīnojam jūsu skaisto, zaļo pilsētu Smiltēni. Mēs bijām saviļņoti, redzot tik daudz cerību pagalmos. Mūsu skolēnus aizrāva un iepriecināja dažādās aktivitātes. Mūsu kolēģi bija priecīgi, jo varēja sazināties krieviski.

Varbūt nākamajā projektā mēs varēsim tikties mūsu skolā Pandilus. Liels paldies!

2011. gada 3. jūnijā

Projekts "EU – ecology"
Renata no Pandilus sākumskolas Lietuvā

Dārgie draugi!

Mēs esam tik laimīgi par jūsu viesmīlību un izpalīdzību mūsu atrašanās laikā Smiltēnē. No 14 dažādu tautību cilvēkiem mēs sūtām svētību jūsu pilsētai. Šeit mēs visi, 233 cilvēki, jutāmies lieliski. Un mēs brīnišķīgi pavadījām laiku jūsu skolā. Paldies par skaisto iespēju un jūsu palīdzību. Lai Dievs svētī jūs un jūsu skolu vislielākajā mērā!

2011. gada martā

Misijas viesi no Zviedrijas

Mana Dzintara pilsēta

Saviem Jaunrades pulciņa dalībniekiem izlasīju Skaidrītes Kaldupes pasaku „Dzintara pilsēta”, lai viņi saprastu, ka katram pašam tieši sava pilsēta, savs pagasts ir dzintara.

Skolotāja R. Melzoba

Mana Dzintara pilsēta ir Smiltene. Kad izaugšu, es no Smiltēnes prom nebraukšu. Man patīk šī Dzintara pilsēta. Kad vējš uzpūš uz koku lapām, tad, lapām krītot, tajās atmirdz dzintars.

Kad mani draugi smaida, tad viņu acīs iemirdzas saules stari. Smiltene ir jauka un saulaina. Es šo pilsētu pārzinu, šeit esmu kopš pašas bērnības un zinu par to gandrīz visu. Es šeit dzīvoju jau 12 gadus un dzīvošu vēl ilgi, jo man Smiltene ir ļoti tuva.

Agnese Girucka

Mana mīļākā vieta šajā Dzintara pilsētā ir parks. Tajā es pastaigājos rudenī pa zeltainajām lapām. Ziemā braucu no kalna lejā ar ragavām pa balto, mirgojošo sniegu. Pavasarī, domādama par satriecošiem notikumiem, plūcu dzeltenās pienenes.

Bet vasarā, skatīdamās viļņojošajā ezerā, pārdomāju savus nākotnes plānus Dzintara pilsētā.

Undīne Gaile

Mana Dzintara pilsēta ir ļoti skaista un mierīga. Šajā pilsētā es uzaugu un kļuvi par labsirdīgu zēnu! Šajā pilsētā es vienmēr esmu gaidīts!

Dairis Zariņš

Mana Dzintara pilsēta ir ļoti skaista! Ja es aizbraucu prom no mājām, es jau pēc dažām dienām sāku ilgoties pēc tās. Smiltene ir mana dzimtā zeme. Šeit ir viena man ļoti iemīļota vieta, proti, manas mājas. Šo vietu es neparko uz pasaules nemainītu.

Manā Dzintara pilsētā ir brīnišķīga daba. Putni dzied, vējš šalc. Pilsēta ir skaista. Puķes te aug ļoti kuplas un brīnišķīgas.

Šī pilsēta man ir ļoti mīļa, jo šeit es esmu uzaugusi.

Elīna Juhņeviča

Mana Dzintara pilsēta ir Smiltene. Es domāju, ja aizbraukšu kādreiz citur strādāt, tad vēlāk noteikti braukšu atpakaļ uz Smiltēni un dzīvošu šeit.

Tad, kad ir rudens, manai mājai apkārt ir daudz koku, un tad ir skaists skats. Tad, kad es aizbraucu ekskursijā uz dažām dienām, es jau drīz sāku ilgoties pēc savas Dzintara pilsētas.

Elīna Ponciusa

Manā dzintara pilsētā ir daudz, daudz mājiņu, un uz šo māju jumtiem ir lieli, skaisti dzintari. Šīs mājiņas nav parastas, jo tām piemīt gaišums un prieks.

Tajās mājās labie gariņi, kuri, nevienam neredzot, palīdz cilvēkiem.

Roberts Jakovičs

/No Smiltenes Trīs pakalnu pamatskolas 2006./2007. mācību gada Jaunrades pulciņa dalībnieku, 6. klašu skolēnu, darbiem izrakstītās domas./

Vienmēr atmiņā paliks arī **Maira Kopeikas** skaitītie vārdi:

„Ja man būtu
Vairāk naudas?
Hmm, ko vēl tad
Padarītu es?
Es ... katram puķi
Uzdāvātu
Un prieku –
Pilnas riekšavas!
Ja man būtu
Vairāk naudas...”

Montas Beļinskas atmiņas par skolu un tās skolotājiem:

„Jūsu Mīlestība
Pret mums ir stipra,
Un mūsu pret jums –
Vēl stiprāka!”

2007. gada maijā

Skola arī vasarā!

Iestājoties jaukajam vasaras laikam, skolēniem sākas arī brīvdienas... Ko darīt?

Lai skolēni varētu ātrāk pierast pie brīvajām, jaukajām dienām un vēl pabūt kopā ar draugiem, viņiem ir iespēja piedalīties vasaras skolā „Sveiks un vesels”. Tā darbojas jūnija mēnesī skolas telpās.

Vasaras skolā ir strādājušas skolotājas: Anita Urbacāne, Inta Purgale, Evita Rudzīte un Vija Sokolova. Šī ir pavisam citāda skola, jo nenotiek mācību stundas solos, nav mājas darbu, un visi esam vienā lielā klasē - skolas lielajā zālē.

Pēc iespējas vairāk dodamies arī dabā, ejam pārgājienos uz Pilskalnu, Tepera ezeru, Klievezeru. Mūsu sabiedrotais ir jaukie laika apstākļi, tad varam teikt, ka vasaras skolā pavadītais laiks ir izdevies.

Darbojamies dažādās jomās – apzīmējām pudeles, lai pārveidotu tās par skaistām vāzēm, devām zābaciņam otru mūžu - to apgleznojām, izrotājām, izlikām izstādē. Iemācījāmies arī tapot - gatavot sev un draugiem rotas, veidojām no sāls un miltu mīklas dekorus.

Kā vienreizējs pasākums bija pašu gatavotās „Gandrīz veselīgās pusdienas”. Paši gatavojām ēdienu, klājām galdu, locījām salvetes, rotājām galda kartes. Šīs pusdienas garšoja ‘brīnišķīgi’.

Tradicionāli nemainīga ir vienas dienas ekskursija uz jūru. Ja ir saule un silts, esam priecīgi par jauko laiku, uzceltām smilšu pilīm. Tomēr ir gadījies arī tā, ka līst visu dienu, un tad pa ceļam ir jāizdomā un jāmaina ekskursijas maršruts.

Vasaras skolā bērniem patīk darboties, jo tur viņi iegūst jaunus draugus un iemācās praktiskas lietas. Skolēni sadraudzējas ar dažāda vecuma bērniem.

Mūsu vasaras skolu ir iecienījuši arī bērni no Siguldas, no Rīgas.

Visvairāk bērni gaida noslēguma dienu, pareizāk sakot, nakti, jo tad mēs guļam teltīs, un tas ir kā noslēgums vasaras skolai. Kurinām ugunsgrākus, cepam un ēdam desinā, rādām priekšnesumus vecākiem.

Vismiegainākais ir nākošās dienas rīts, jo esam ļoti agri pamodušies. Dažiem pat nācies tūlīt braukt uz futbola sacensībām, citam jāgatavojas deju mēģinājumam.

Vasaras skola divu nedēļu garumā ir labs brīvā laika pavadīšanas periods.

2014. gada maijā

Vasaras skolas organizētāja jau 16
gadu garumā skolotāja Vija Sokolova

Par vienu gadu vecāki...

Skolai 10! Varētu teikt, ka esam kā vecākais brālis, jo tieši pirms 11 gadiem mazo un zinātkāro sākumskolēnu vasaras aktivitātes, kas saucās „Datorpelītes”, nomainīja bērnu brīvā laika pavadīšanas klubīš „Velnēni melnēni”. Iesākumā dažiem vecākiem nosaukums likās ļoti nepiemērots un tika izteikti pat pārmetumi par it kā sātānisma slavināšanu. Kad iecere par nosaukumu tika izskaidrota, itin visi saprata pareizi. Rūdolfs Blaumanis ir literārā pasaka par diviem velniņiem, kuri, gribēdami kaitēt saimniekam, darīja palaidnības, kas beigās izvērtās par ļoti labiem darbiem. Tā arī „Velnēni melnēni” daudzu gadu garumā ir darījuši tikai labus darbus: sakopuši piepilsētas mežus, vākuši tējas vasaras saulgriežos un šuvuši šai tējai piemērotus maisiņus, devuši jaunu dzīvību dažādiem otrreiz izmantojamiem materiāliem un priekšmetiem, tikušies ar interesantiem cilvēkiem, Latvijas armijas un zemessardzes kareivjiem, apmeklējuši izstādes, muzejus, izglītības iestādes, vākuši makulatūru un iepazinuši ZAAO darbu. Katru gadu pārgājienā ir izpētītas kādas tuvākas vai nedaudz tālākas meža un pļavu takas, bagātīgā augu valsts, kas pirms Jāņiem ir pašā pilnbriedā.



„Velnēni melnēni” Mēru muižā

Lielākais vairākums bērnu „Velnēnu melnēnu” laikā atklāj peldēšanās sezonu gan Tepera ezerā, gan mūsu mīļajā, bet ne vienmēr siltajā Tūjas jūrmalā. Jūras brauciens un vienas nakts (ne)gulēšana teltīs, ugunsкура kurināšana, desiņu cepšana un spoku stāstu stāstīšana ir tik tradicionāls pasākums, ka, ja tie nenotiktu, varētu teikt, ka divas nedēļas jūnijā klubiņš nemaz nav darbojies.

Ar spēļu un dažādu rotaļu palīdzību bērni no 6 līdz 12 gadu vecumam apgūst pat tik sarežģītas lietas kā bioloģiju, ķīmiju un fiziku. Šajā jomā daudz palīdzējuši Smiltenes ģimnāzijas skolotāji Anna Lavrinoviča, Jānis Celmiņš un Inguna Rulle, Ieva Veģere no ZAAO. Esam iepazinuši veselīga dzīvesveida pamatus, pareizas stājas noslēpumus un pirmās palīdzības sniegšanas iemaņas kopā ar speciālistiem.

Tieši „Velnēnu melnēnu” laikā vairāki vidusskolēni varējuši pierādīt savas pedagoģiskās prasmes, brīvprātīgi darbojoties ar dažāda vecuma bērniem, organizējot interesantas viktorīnas, konkursus un citas aktivitātes. Mazo bērnu grupiņu vadīšanu nācies piedzīvot visiem trim maniem bērniem Lienei, Mārtiņam, Jānim un viņu draugiem. Emīls Salmiņš tagad ir iecienīts pasākumu vadītājs visā Latvijā. Citi darbojas korporācijās vai jau nodibinājuši ģimenes. Interesanti bija skatīties, kā mazie zēni atdarināja lielos, bet mazās meitenes bija „samīlējušās” par sevi vismaz divreiz vecākajos puisiņos.

Vairāki bērni klubiņu „Velnēni melnēni” apmeklējuši katru vasaru un no mazā sešgadnieka vai pirmklasnieka laika gaitā kļuvuši par pārējo velnēnu uzmundrinātājiem, aktivitāšu ierosinātājiem. Informācija par klubiņu iet „no mutes mutē”. Mēs esam atvērti visiem, kas to vēlas, tādēļ katru gadu „Velnēnu melnēnu” rindās darbojas gan mūsu pilsētas skolu bērni, gan viņu māsiņas, brālēni un draugi no visas Latvijas – Jērcēniem, Rīgas, Limbažiem, Alūksnes.

Nevar nepieminēt modes un anekdošu šovus, talantu konkursus, sporta spēles un jautrās stafetes, orientēšanos pa pilsētu, maizes cepšanu Blomes pagasta „Donās”, kaziņu fermas apciemojumu un kazu produkcijas nogaršošanu, un vēl, un vēl... Visu paveikto nemaz nav iespējams uzskaitīt.

Liels prieks, ka mūsu vasaras aktivitātes dažādā veidā atbalstījušas arī citas skolotājas. Esam viesojušies pie skolotājas Baibas viņas skaistajā pagalmā, cepuši vafeles Anitas Ž., Kristīnes un Anželas pannās, Anita U. palīdzējusi ar padomu un „aizlienējusi” balto krāsu pudeļu apgleznošanai. Milzīgs paldies saimniekam Guntaram un 4. stāva Anitiņai par sapratni un nebāršanos, kad vienas nakts laikā nopludinājām skolu. Tajā gadā arī ļoti lija, un mēs izvēlējamies nakti pārļaut nevis teltīs, bet skolā. Tas bija interesanti un ļoti baisi – kad vairs nevarējām izmantot 4. stāva tualetes, tumsā

lavījamies pa evakuācijas trepēm uz otro stāvu. Baisi tādēļ, ka ap pusnakti tika stāstīti „patiesi” šausmu stāsti, un tādēļ, ka trepēs atradās daudz dažādu lietu, kurām bija biedējošas ēnas.

Liels paldies kolēģēm Violai Krūmiņai un Līgai Osmai par nesavtīgo palīdzību bērnu izglītošanā neformālā vidē, par izdomu un idejām, kā no nekā radīt kaut ko, par svētku sajūtas radīšanu 10 dienu garumā! Katra klubiņa darbības pēdējā dienā nespējām atbildēt uz bērnu un vecāku jautājumu: „Vai nākošvasar „Velnēni” notiks?” Likās - viss, spēka vairs nav, un „Velnēnu” arī nebūs! Tomēr katru pavasari ar jaunu degsmi esam plānojušas savu vasaru tā, ka divas nedēļas veltīsim darbam ar ieinteresētiem bērniem.

„Velnēniem melnēniem” būt!

Vita Leite

“Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes.”

Vasarā jūlija mēnesī es kopā ar saviem skolēniem, kas gan mācās kristīgo mācību, gan arī, kuriem tuvs ir Dieva vārds, dodos uz kristīgo nometni Apē. Tur bērni kopīgi iziet Bībeles mācību, piedalās interesantās Bībeles studijās, radošajās darbnīcās, dažādās sporta spēlēs.

Katru gadu nometnes tēma ir atšķirīga. 2009. gada vasarā tā bija:

„Bet Svētā Gara augļi ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība.” / Gal. 5:22 /

Savukārt 2010. gada kristīgās nometnes tēma bija:

„Kā briedis brēc pēc ūdens upēm, tā mana dvēsele brēc, ak, Dievs, pēc Tevis!” /Psalmi 42:2 /

Kopā ar mani un sākumskolas skolēniem uz nometni devās arī mani bijušie, tagad Smiltenes ģimnāzijas, audzēkņi: Daniela Vasiļeva, Diniņa Poikāne, Anete Jaunzema – Šilaua un Mārtiņš Mārcis Leimanis.

2009. gadā braucām uz Igauniju, kur apskatījām Harglas luterāņu baznīcu, Varstu pareizticīgo baznīcu un Reuges luterāņu baznīcu. Pēc baznīcu apskates braucām uz Lakstīgalu gravu, kur uzkāpām skatu tornī un pēc tam pusdienojām svaigā gaisā, brīvā dabā. Tālāk mūsu mērķis bija doties uz Munameģi un palūkoties uz skaisto apkārtni no augšas. Visi skolēni bija ļoti priecīgi par iespēju uzkāpt Munameģi un tik tālu pavērties apkārt. Arī laiks bija mums ļoti pateicīgs.

2010. gada vasarā devāmies uz Gulbenes pusi, aplūkojām tur esošās baznīcas: Luterāņu baznīcu, kur noturējam svētbriņķi, katoļu baznīcu, Adventistu lūgšanu namu, kā arī tikāmies ar klostera māsām. Bērniem ļoti patīk šī nometne un viss tajā notiekošais!

Es vienmēr arī saviem audzināmās klases skolēniem ļoti daudz stāstu par Bībeli un mācu Svēto Rakstu patiesības. Tāpēc reizēm arī šiem skolēniem tiek dota iespēja aizbraukt uz nometni. Mans mērķis ir turpināt mācīt saviem klases skolēniem labsirdību, mīlestību, žēlsirdību un piedošanu.

Ar patiesu prieku vēroju, kā katrs no viņiem pēc šīs nometnes ir mainījies, kā pavisam savādāk sāk veidoties skolēnu savstarpējās attiecības, kā arī attiecības pret pieaugušajiem gan skolā, gan ārpus tās.

Lai arī nometnē daudzas lietas bērniem bija pilnīgi jāapgūst no jauna, mani skolēni katrs pēc savām spējām ļoti centās, pārdzīvoja, ja uzreiz neizdevās, sāka no jauna un mēģināja atkal un atkal.

Tas norūdīja viņu raksturu, skolēni saprata, ka paši bez vecāku palīdzības var izdarīt daudzas lietas, ja pacenšas un viens otram palīdz.

Lai Dievs stāv klāt visiem šiem bērniem – gan kristīgajiem, gan tiem, kas šo ceļu vēl tikai sākuši!

Lai Dievs iemājo viņu sirsnīgās un māca viņiem žēlastību, pateicību, žēlsirdību un piedošanu!

Arī 2011. gada vasarā, tāpat kā jau iepriekšējās vasarās, kopā ar skolēniem devos uz kristīgo nometni, kas notika Apē no 13. līdz 15. jūlijam. Šīs nometnes devīze bija:

„Bet Viņš atbildēja un sacīja:

„Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes.””

/Mateja ev. 4:4/

Nometnē atkal pavadījām 3 ļoti skaistas dienas, kas bija piepildītas ar labestību, žēlsirdību, sadraudzību un kas deva mums lielu garīgo piepildījumu.

Uz nometni mēs braucām ar satiksmes autobusu. Mīļš paldies vecākiem, kas palīdzēja saviem bērniem ar lielajām somām, teltīm un guļammaisiem nokļūt līdz Smiltenes autoostai!

Kā jau ierasts, Apē nometne sākās ar svētbrīdi. Pēc tam uz nometnes vietu visi devāmies kājām, pa ceļam apstājoties pie dažādiem kontrolpunktiem, kur bērniem bija jāatbild uz iepriekš sagatavotiem jautājumiem, kas saistās ar notikumiem no Bībeles.

Dzīvošana atkal notika teltīs skaistajā, izkoptajā pļavā. Saimniecītes kā vienmēr mums gatavoja ļoti garšīgus ēdienus uz vietas turpat, pļavā!

Sevišķi interesantas bija Bībeles stundas „Dienišķā maize”, kur bērni uzzināja daudz ko jaunu no Svētajiem Rakstiem. Šīs stundas vadīja mācītājs no Smiltenes A. Būce.

Nometnes laikā bērni varēja piedalīties dažādās radošajās darbnīcās, apgleznojot maizes dēlīšus, gatavojot rokassprādzes un izveidojot māksliniecisku zīmējumu uz linu sedziņas.

Līdztekus skolēni varēja piedalīties arī sporta nodarbībās, peldēties Vaidavas upē un vienkārši kopā jauki atpūsties, un sadraudzēties!

Kopā ar savām grupu skolotājām bērni, kā jau katru gadu, iestudēja teātra izrādi par kādu no Bībeles notikumiem, atklājot nometnes pamattēmu par maizi. Iestudētās izrādes otrās dienas vakarā varēja noskatīties arī bērnu vecāki, kuri bija atbraukuši uz nometni. Šis vakars katru gadu ir ļoti aizkustinošs, sirsnīgs un pilns Dieva mīlestības, jo te kopā pulcējas mācītājs, skolēni, viņu vecāki, nometnes darbinieki un skolotājas.

Otrā diena, kā parasti, bija ekskursiju diena! Šogad mēs braucām uz Vecclaiceni aplūkot pareizticīgo baznīcu, uz Jaunlaiceni, kur ir iekārtots brīnišķīgs muzejs. Tur mūs sagaidīja muzeja darbinieces, kuras bija rūpīgi padomājušas par dažādām spēlēm un uzdevumiem, kas bija skolēniem jāpaveic. Kā bērniem, tā arī mums, pieaugušajiem, tikšanās muzejā ļoti patika!

Pēc tam ekskursijas maršruts mūs aizveda uz Opekalna baznīcu, kuru mēs rūpīgi apskatījām. Liels bija bērnu prieks par to, ka mums tika atļauts uzkāpt tornī un palūkoties no augšas uz skaistajiem dabas skatiem! Lejā, pie baznīcas, tika sarīkots pikniks, kur lielā katlā uz ugunsкура draudzes māsas mums visiem bija izvārījušas ļoti garšīgu zupu. Mīļš paldies viņām par šīm rūpēm! Turpat, baznīcas pakājē, mēs arī veicām uzdevumu radošajā darbnīcā – katrs bērns un pieaugušais ar īpašas, diezgan grūtas tehnikas palīdzību izveidoja brīnišķīgu krustiņu.

Mājupceļā neaizmirstama atmiņā paliks peldēšanās Alūksnes ezerā!

Bērniem parasti ļoti patīk arī nakts trasīte, kur jāveic dažādi vingrinājumi un uzdevumi, ko iepriekš ļoti rūpīgi ir sagatavojušas skolotājas un viņu palīgi.

Visu nometnes laiku darbojas slepeno draudziņu apdavināšana. Bet noslēguma dienā tie tiek atklāti. Tad visiem ir ļoti liels prieks!

Paldies Apes novada skolotājām Līvijai Karro un Aivai Zaķei, kas mums ir devušas iespēju piedalīties gan šīs nometnes sagatavošanā, gan arī pašā tās norisē! Paldies visai nometnes radošajai komandai, ka katru gadu no jauna viņi mūs aicina tajā līdzdarboties!

2011. gada 5. septembrī

Skolotāja Regīna Melzoba

Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolai - 10

"Darbs pagaidīs, kamēr jūs rādāt bērnam varavīksni, taču varavīksne negaidīs, kamēr jūs darāt darbu."

/Patrīcija Klaforda/

Mēs visi dzīvojam sarežģītā laikā, kad katra diena mums nes kādu neparedzētu pavērsienu. Taču visur un visā cenšamies nezaudēt mēra sajūtu un saprast, ka apkārt mums ikdienā ir cilvēki. Un tas ir pats jaukākais, ka katru dienu esmu zinātkāru cilvēkbērnu vidū, jo esmu skolotāja Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolā.

Par galveno skolotājas darbā uzskatu trīs lietas – lai pašai patiktu šis darbs un tas sagādātu prieku, lai bērni un vecāki pieņemtu un atzītu, un lai būtu pozitīvi domājoši un atsaucīgi darba kolēģi. Strādājot Smiltenes Trīs pakalnu sākumskolā, man paveicies ar visām šīm trim lietām.

Savos skolēnos man patīk tas, ka viņi ir atklāti, neviltoti, ka spēj pateikt gudras domas, ko paši redzējuši, dzirdējuši, izlasījuši. Lielākā daļa bērnu atklāti izrāda to, kā jūtas, un tad ir daudz vieglāk risināt dažādas problēmas. Tagad bērni ir zinošāki, atraktīvāki, arī hiperaktīvāki nekā pirms daudziem gadiem, kad uzsāku savas darba gaitas. Skolēnos cenšos ieaudzināt patstāvību, labestību, darba mīlestību. Neslavēju viņus aiz žēluma, palīdzu noticēt saviem spēkiem, nesalīdzināt sevi ar citiem, kam veicas labāk. Saprotu, ka skolēnu jācenšas pieņemt tādu, kāds viņš ir patiesībā, ka jāpieņem dažādi ģimenes audzināšanas veidi.

Vislielāko gandarījumu dod tas, ka, mācoties vecākajās klasēs, viņi atceras savu pirmo skolotāju. Prieks, ka mācu savu bijušo skolēnu bērnus, ka izveidojusies laba sadarbība ar agrākajiem skolēniem, tagad vecākiem. Es, protams, redzu, ka ģimenes atšķiras cita no citas. Ir daudz vecāku, kuri ir prasīgi gan pret bērnu, gan skolu. Man vienkārši ir palaimējies ar vecākiem. Esmu pateicīga par nesavtīgu atbalstu un palīdzību, par labu vārdu, par labestīgu, patiesu smaidu, par interesantu konkursu rīkošanu klasei, par sirsnīgu uzņemšanu savās mājās pēc garāka pārgājiena. Liels paldies!

Esmu patiesi laimīga un lepna, ka man ir bezgala jaukas, radošas darba kolēģes, divas no tām pat kursa biedrenes. Strādājot kopā, uzklusot un papildinot vienai otru, rodas jaunas idejas. Tā varam veidot skolēnu dzīvi interesantāku. Kad "Comenius" projekta ietvaros bija brauciens uz Ungāriju, nejauši guvu ceļgala traumu. Viegli nebija, bet, kolēģu atbalstīta un uzmundrināta, laimīgi pārbraucu mājās.

Sagaidot skolas 10 gadu jubileju, visam skolas kolektīvam novēlu:

„Tu nebūsi ne lieks, ne mazvērtīgs, ne sīks, ja esi kādam vajadzīgs.”

(Dz. Rinkule- Zemzare.)

Skolotāja Valija Rupaine

Atvadas no skolas

Atvadas no savas pirmās skolas ir brīnišķīgs brīdis padomāt, sanākt vēl reizi kopā visiem skolēniem, vecākiem un skolotājiem. Trešā daļa skolēnu savas skolas gaitas sākuši mūsu pirmsskolā, tad satikušies ar savām sākumskolas skolotājām un visbeidzot ar savām 5. - 6. klašu skolotājām.

Atvadīšanās no skolas ir brīdis, kad ir iespējams atcerēties, pateikties, pārdomāt pirms „lēciena pāri debess malai”, pirms došanās uz lielo skolu – augt, attīstīties un mainīties.

Prieks skolēnu, vecāku un skolotāju acīs. Vēl brīdis, skan skolas himna, un mazie putnēni var doties.

2014. gada jūnijā

Skolotāja Inga Jurciņa

Skolēnu atmiņas par savu skolu

2007. gada maijā

Uz 3 pakalniem...

Šajā skolā esmu pavadījusi 6 gadus. Es novēlu visiem nākamajiem skolēniem: „Saudzējiet un rūpējieties tieši par ŠO skolu, jo skola ir mājīga, smaidiem un mīļiem skolotājiem pilna!”

Anete Briede, 6.a klase

Skolas dzīve!

Mana mīļākā stunda ir pie Lūcijas Pīternieces – matemātika. Es šogad projektu nedēļu pavadīju pie Ārija Lāča, strādājot pie tēmas „Āmuri cauri gadsimtiem”. Man ļoti patika.

Es šo skolu atcerēšos visu mūžu.

Rihards Diūra, 6.a klase

Veltījums skolai...

Ir daudz sajūtu, tik daudz vārdu - gan labu, gan ne tik labu! Pavisam seši gandrīz jau pilni gadi kopā ar manu skolu. Šie gadi ir bijuši pavisam jauki un arī grūti. Es domāju, ka savādāk nemaz nevar būt, un tas ir labi.

Šo gadu laikā esmu daudz ko apguvusi. Pateicoties skolai, daudz ko sapratusi. Šī skola man ir ļoti dārga. Liekas, ka vēl vakar mamma mani pie rokas veda uz šo milzīgo ēku, un man bija bail! „Man bija bail pieaugt,” es pie sevis domāju.

Es novēlu savai skolai ilgu mūžu... un visiem bērniem nebaidīties pieaugt...

Ar cieņu Monta Beļinska, 6.a klase

Mana dāvana skolai

Es pie skolas gribētu iestādīt kastani. Tas priecētu mazos skolēnus 1. septembrī ar savām košajām, lielajām lapām un ar šokolādes krāsas kastaņiem. Bet, sākoties vasaras brīvlaikam, tas iepriecinātu visus ar saviem skaistajiem ziediem un lipīgajiem pumpuriem. Es vēlētos, lai šis koks izaugtu milzīgs un visiem paliktu atmiņā! Tā būtu dāvana skolai no manis.

Mārtiņš Lepiksons, 6.a klase

Mana skolas dzīve

Manas skolas gaitas sākās 2000. gada 1. septembrī, un mana pirmā skolotāja bija Gunta Lapiņa. Es, protams, augu skolā gudrībā un arī garumā. Mana tagadējā skolotāja arī ir ļoti jauka. Es, ja varētu, iestādītu liepu, jo tā simbolizētu manu skolotāju un skolas skaistumu!

Jānis Bogdānovs, 6.a klase

Manai skolai!

Es novēlu savai skolai tikpat zinošas, smaidošas un atsaucīgas skolotājas, kādas ir bijušas līdz šim. Šajos sešos gados esmu iemācījusies ļoti daudz. Man patika stundas pie visiem skolotājiem, jo viņi mācīja ļoti labi un varēja atrast dažādus uzdevumu piemērus no dzīves. Skolotājas arī ārpus stundām bija ļoti atsaucīgas. Viņas bija laipnas un palīdzēja, ja bija kāda neskaidrība. Visvairāk man patika, ka skolotājas vienmēr bija smaidīgas, kaut gan dažreiz viņām ar mums nebija viegli.

Manuprāt, skola ikviena cilvēka dzīvē ir viena no svarīgākajām lietām. Tā palīdz bērnam attīstīties un sagatavoties turpmākajai dzīvei. Es vienmēr ar prieku atcerēšos savu pirmo skolu, tās visbrīnišķīgākos skolotājus un klasesbiedrus.

Marta Mauriņa, 6.a klase

Skolu beidzot...

Mūsu skola, man liekas, ir pati skaistākā skola. Trīs pakalni ir mana pirmā un mīļākā skola. Man par to vienmēr būs labas atmiņas!

Ieva Seņka, 6.a klase

Uz ģimnāziju!

Tas ir satraucoši! Šogad es eju uz ģimnāziju. Nu mazajai skoliņai jāsaka ardievas. Tāpēc es novēlu visiem bērniem un skolotājiem pacietību, izturību, drosmi un veselību! Laimīgus nākošos skolas gadus!!!

Jana Ņikitina, 6.c klase

Darbs skolā

Skolā 2. pusgadā mēs ar draugiem izdomājām strādāt pie skolas saimnieka. Viņš labprāt piekrita. Pirmais mūsu darbs - bija jāizjauc skapji, pēc tam bija jālabo soli. To labošana bija grūts darbs. Tas ir slikti, ka citi bērni bojā skolas inventāru. Darbs nebija viegls, bet pamācošs. Galvenais, ka mēs darījām skolai labu.

Toms Sakalausks, 6.d klase

Atvadoties no savas skolas

Šī skola man vienmēr paliks atmiņā kā mana pirmā skola. Mācoties viegli negāja, bet ar laiku sapratu, ka mācos priekš sevis, nevis priekš kāda cita. Mācoties trešajā klasē, parādījās angļu valoda, bet sestajā - arī krievu. Priecājos, kad ieguvu darbu pie skolas saimnieka. No sākuma labojām solus, bet vēlāk taisījām spēļu laukumam jaunu atrakciju. Būs grūti atvadīties no šīs skolas, jo esmu to iemīļojis.

Māris Līdums, 6.d klase

Manas klases sasniegumi...

No šīs skolas ir skumīgi šķirties, jo Smiltenes Trīs pakalnu pamatskolā esam kopā mācījušies sešus gadus, un, ejot uz Smiltenes ģimnāziju, ir skumīgi. Aizverot skolas durvis, mēs atceramies visu, ko kopā esam darījuši - sporta dienā ieguvām bumbiņu mešanā un virves vilkšanā otro vietu, uzvarējām „Piena balvā”, un mums uzdāvināja netradicionālu kausu poda veidā, klases zēni futbolā pārspēja visas klases un ieguva kausu. 5. klasē aerobikā arī ieguvām 1. vietu, tāpēc klasē mums visu gadu stāvēja skaists kauss. Mūsu klasei ir vēl daudz sasniegumu, piemēram, „Erudītā”, tautasbumbā un daudzos citos konkursos.

Sindija Rudīte, 6.d klase

Šis gads man likās ļoti interesants, jo bija daudz dažādu pasākumu. Tie bija ļoti interesanti. Visvairāk man patika „Popiela”, jo tā manai klasei bija smieklīga, bet tomēr izdevusies. Šogad visas skolotājas bija jaukas un izpalīdzīgas, un interesantas. Vislabāk man patika, ka ar skolotājām varēja sarasties un sarunāt visādas lietas.

Man personīgi ir patīkami, ja skolotājas ir laipnas. Es uzskatu, ka arī bērniem ir jābūt pretimnākošiem un saprotošiem. Varu teikt, ka šis gads man ir bijis līdz šim labākais mācību gads.

Marta Celmiņa, 6.c klase

Atvadoties no savas skolas!

Es mācos šajā klasē un skolā pirmo gadu. Pēc divām dienām es beigšu mācīties šinī skolā un noteikti atvadīšos no skolotājām, kuras man ir ļoti palīdzējušas mācīties. Paldies viņām!

Es vēlos arī pateikties latviešu valodas skolotājai, kura ir palīdzējusi uzlabot manas zināšanas latviešu valodā. Man ļoti patīk šīs skolas direktore un mana klases audzinātāja. Viņas ir ļoti pretimnākošas. Matemātikas skolotāja ar savu stingrību manī ir „iedzinusi” tādu kā kārtību stundās. Vēstures un mūzikas skolotājas ir ļoti gudras, kuras savu gudrību iedeva mazliet arī man. Mājturības skolotājs man apmācīja, kā rīkoties ar instrumentiem, kurus es vēl nebiju redzējis. Sporta skolotājs man palīdzēja atcerēties tādas lietas sportā, kurām es biju atmetis ar roku.

Vārdu sakot, es saku vēlreiz PALDIES šīs skolas skolotājiem un direktorei.

Deins Apškrūms, 6.d klase

Brīnumu nakts

/Pa skolas taku ejot.../

R. Melzoba

Ir brīnumu nakts,
Kad saule uz dusu iet,
Bet zvaigznes ceļā savā
Sāk diet,
Un mēness stājas
Uz vakts.

Ir brīnumu nakts...
Kad akmens neaizver acu,
Bet nopūšas skaļi
Un sāk savu stāstu:
 Ir gadi skrējuši
 Kā mirkli ātri.
 Un bērni blakām auguši
 Kā brieži stalti.
Ar puķēm rokā,
Smaidu sejā jaukā
Cilvēks mazs
Pa skolas taku iet.

Ir brīnumu nakts...
Mazs cilvēks pirmo
Burtiņu ir vilcis –
Pats.

Ir brīnumu nakts.
Tā izaug bērns,
Un viņā akmens raugās
Lēns...
Ar krītu trieptās rociņas
Nāk glaudīt akmens
Sānu!

Ir brīnumu nakts –
Tā atmiņu nakts...
Lai iet mazais cilvēks
Pa dzīves taku tālāk – **PATS.**

* * * * *

Dievs, svētī zemi zem maniem soļiem,
Dievs, svētī visu, ko mans skatiens skar.
Dievs, svētī visu, uz ko es lieku savu cerību.

/Īru svētība./

Cilvēks nevar dzīvot bez ticības, cerības un bez mīlestības. Šīs trīs lietas cilvēkam ir ieliktas sirdī jau kopš piedzimšanas brīža, kopš tā mirkļa, kad viņš pirmo reizi pārkāpj šīs pasaules sliekšni.

Un vēlāk, dzīvei ritot savu gaitu, cilvēks iemācās sarunāties ar Dievu, stāstot Viņam par saviem darbiem, prieku un arī raizēm. Un Dievs uzklausā, ņem vērā katru mūsu domu un lūgumu. Cik dzīvas ir cilvēku sarunas ar Radītāju, kāds ir to rezultāts, tas jājūt katram pašam. Mums ir jāiemācās lūgšanu ābece, jo tad Dievs noteikti atbildēs.

Arī mūsu sirsnīgās Dievs ielika uzdevumu – uzrakstīt Lūgšanu savai skolai. Kopā ar 1. – 3. klašu skolēniem centāmies Viņa uzdevumu izpildīt. 2013. gada 6. novembra kristīgās mācības stundās katrs bērns rakstīja savu lūgšanu skolai.

Šajā rakstā katrs no viņiem ielika daļiņu sirds. Kopā ar skolotāju tapa vesels lūgšanu cikls. Skolēni ļoti priecājās par veikto uzdevumu, pateicās Dievam par gudrību un klātbūtni.

Lai lūgšana un ticība Dievam ir kā ceļvedis mūsu dzīvei!

2013. gada 8. novembrī

Kristīgās mācības skolotāja R. Melzoba

Lūgšana manai skolai

Dievs, svētī šo
Skolu – mūsu
Smiltenes Trīs
Pakalnu sākumskolu!
Svētī tās ļaudis,
Kas skolu augstā
Godā tur!
Kungs, palīdzi katram,
Kas veido šo namu,
Veido to tādu,
Kas svētību nes!
Palīdzi katram,
Kas mācās šeit un strādā!
Palīdzi katram,
Kam mājas sajūta te!
Dievs, mans Kungs,
Rādi nākotnei ceļu!
Piedod, ja kādreiz
Nerātni mēs!
Piedod, ja Tavu
Svētīto Vārdu
Nesaklausījām
Uzreiz!
Dievs, svētī
Šo skolu – Smiltenes
Trīs pakalnu
Sākumskolu!
Svētī mūs visus!
Svētī, Mans Kungs!

Kristīgās mācības skolotāja R. Melzoba